

Tiếng Gọi Trái Tim

Contents

Tiếng Gọi Trái Tim	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	18
16. Chương 16	19
17. Chương 17	20
18. Chương 18	21
19. Chương 19	22
20. Chương 20	23
21. Chương 21	24
22. Chương 22	25
23. Chương 23	26
24. Chương 24	27
25. Chương 25	28
26. Chương 26	29
27. Chương 27	30
28. Chương 28	31
29. Chương 29	32
30. Chương 30	33
31. Chương 31	34
32. Chương 32	35
33. Chương 33	36
34. Chương 34	37
35. Chương 35	38
36. Chương 36	39
37. Chương 37	41
38. Chương 38	42
39. Chương 39	43
40. Chương 40	44
41. Chương 41	46

42. Chương 42	47
43. Chương 43	48
44. Chương 44	50
45. Chương 45	52
46. Chương 46	53
47. Chương 47-end	54
48. Chương Ngoại Truyện	56

Tiếng Gọi Trái Tim

Giới thiệu

Truyện xoay quanh ba nhân vật chính: Ngân, Tuấn, Thảo. Ngân: Một cô bé con nhà nghèo, làm cái

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieng-goi-trai-tim>

1. Chương 1

Lệ Ngân sinh ra đã vốn là 1 cô bé nhà nghèo với chỉ số iq bình thường 1 người mà cứ tưởng dường như mọi thứ xấu nhất đều dồn lên ,tài thì chả có mà tai ương giáng xuống người không biết bao nhiêu là đếm xể nhưng dù thế ở cô bé vẫn ánh lên 1 vẻ đẹp của tâm hồn lòng lương thiện .

Một buổi sáng đẹp trời hôm nay lẽ ra là 1 ngày đặc biệt đối với nó để chúc mừng nó đậu vào trường trung học phổ thông nguyên thái bình nhờ những tấm vé vớt cuối cùng nhưng ông trời đã nhỡ tâm cướp đi niềm vui niềm hạnh phúc ấy được người báo tin bà ngoại của ngân đã qua đời vì một cơn đột quỵ . Nghe tin ấy ngân dường như một người mất hồn vì đã quen có bà bên mình bầu bạn , ngân trốn vào buồng khóc những giọt nước mắt vừa mặn vừa chất lẫn dài trên đôi má bé nhỏ ấy . Cuộc sống cũng giống như 1 bản nhạc lúc thăng lúc trầm lúc thì sôi động lúc thì yên tĩnh đến lạ lùng .

Ngoại ! tiếng gọi thân thương ấy giờ đây khi phát ra là cả sự mất mát. Đối với nó mà nói thì ngoại có ý nghĩa to lớn trong cuộc đời nó , tưởng như mọi người trên thế giới này đều ghét bỏ nhưng ngoại thì khác lúc nào cũng yêu thương chăm sóc ngân coi như nó là một chú chim sẻ còn đang tập bay cần sự che chở .Nhưng ngoại đi rồi nó sẽ sao đây liệu có còn ai an ủi vỗ về khi bố mẹ vắng hay bị đám bạn chế giễu là vịt con xấu xí cũng chả còn ai lén lút để những món ăn ngon .

Sáng hôm sau thi thể của bà từ bệnh viện X đưa về ngân không dám ra đối mặt với nó vì sự thật quá tàn nhẫn. Vào ngày đưa ngoại đi nó đã lấy hết can đảm nhủ rằng:” Ngân à mày không được khóc ,khóc thì ngoại sẽ nuối tiếc mà ở lại trần thế không lên thiên đường được ngoại cũng đã khổ lắm rồi”. Sau khi gia đình nó lo liệu tươm tất cho ngoại, nó thu xếp lên thành phố nhập học. Ngày đầu tiên đến nhận lớp, nó chỉ mặc đơn giản bộ quần xanh áo trắng cũ kĩ tóc cột cao đội thêm mũ lưỡi trai nữa bước vào trường với biết bao sự ngỡ ngàng vì chính cảnh vật nơi đây và thấy những đứa cùng tuổi với nó ăn mặc rất xì teen và có bố mẹ đưa đón đến tận cổng trường, ngân chỉ mỉm cười cho qua , trường này diện tích khá rộng mà là lần đầu tiên đến nên không biết lớp 10a2 ở vị trí nào , liền thấy một đám học sinh đi tới vội hỏi:

-Cho mình hỏi lớp 10a2 ở phòng nào ?

Đám học sinh đứng lại Tuấn cười giọng cười gian xảo ."phải chơi con bé này 1 tí".

-Ồ hay 1 con vịt xấu xí phiên bản lỗi , lớp 10a2 hả cứ đi thẳng rẽ trái là tới. lần sau chú ý ăn mặc , mặc đồ như ăn mày , bẩn thỉu quá.

Cả bọn cười ầm lên. Nó bắt đầu tức lên tay nắm lại thành nắm đấm , tự nhủ mình rằng :” phải nhịn” dồn nén cảm xúc lại mỉm cười nói:

-Chuyện của tôi ăn mặc như thế nào không phiền cậu lo.. Mà có ai dám chắc rằng đồ cậu mặc là hàng tồn kho hay hàng lậu hàng nhái trôi nổi trên thị trường . Tôi khuyên chân thành lấy đồ cậu đang mặc làm ổ cho mấy con cún vừa an toàn vừa làm từ thiện tích đức cho đời . Tạm biệt.Nói rồi nó đi với một nụ cười nở trên môi.

Mặt Tuấn chuyển từ trắng sang xám. Cả bọn được được dịp cười hả hê.

- Hàng hiệu thành hàng lậu, hàng tồn kho

-Sáng nay mà biết thế này thì tụi mình đừng ăn cơm. Ôi cười đau cả bụng.

-Tụi mày im đứa nào cười thì tụi mày biết hậu quả rồi đó.

Đang ồn ào trở về im lặng đến lạ lùng cũng chẳng ai mà không biết Tuấn một cậu ấm của 1 gia đình tài phiệt giàu có học giỏi , thay bạn gái như thay áo , rất mê điện tử nên thường gọi là tuần 3G (game-gái- giỏi) tính cách khá hòa đồng ẩn dề sau lớp màng hào nhoáng ấy dường như có 1 nỗi buồn nào đó mà cậu che giấu. Trống kêu từng... từng... từng báo hiệu giờ vô lớp những bước chân vội vã hẫ hẫ lên.

2. Chương 2

Còn ngân sau một hồi hí hục thì cũng đã kiểm tra nơi mình cần tìm , mới bước vào lớp đập vào mắt cô là hình ảnh cái cậu thanh niên khi này. Tự nhủ:" chẳng hiểu sáng nay khi đi ra khỏi cửa bước chân phải hay chân trái ra trước mà sáng nay gặp gì đâu không ". Nó liền vào ngồi bàn đầu với sự sắp xếp chỗ ngồi từ cô giao chủ nhiệm tên Lan hương- cô có vẻ ngoài xinh đẹp , năng động trong công việc. Cô nói:

-Chào cả lớp cô tên lan hương , hương là mùi vị như hương thơm lan hương là mùi thơm của cây dâu tây.cô rất hy vọng cả lớp mình sẽ hợp tác với cô trong năm học này. Các em biết tự giới thiệu tên cho cô biết nào. Bắt đầu từ bàn đầu.

Các học sinh lần lượt giới thiệu tên, nhưng bàn cuối có một đối tượng đang đắm mình trong giấc ngủ ,tất cả các học sinh đều giới thiệu hết chỉ còn mỗi tuần . cô thấy thế bước tới chỗ hất nói:

-Dường như hôm nay mát mẻ nhỉ, bàn cuối là nơi lí tưởng để cho các con sâu ngủ hoạt động .Em kia dậy ngay cho tôi

Đang ngủ thì bị một tiếng gì đó cứ chơi bên tai tức giận , tuần quát:

-Đứa nào dám cản trở việc đại sự của tao?

Đặt bạn thân của tuần lay tay cậu nói thầm:" dậy đi sóng thần ập tới". Nghe thế tuần mở mắt ra.

- Em tên gì nhỉ? À đúng rồi Trương Hoàng Minh Tuấn . chuyển lên ngồi bàn đầu cho tôi để dẹp cái mộng tưởng ngồi bàn cuối ngủ mà không chịu lắng nghe .

- Dạ thưa cô.

Ngồi xuống ghế phát hiện ra cái mặt nhìn quen quen , à đúng rồi con bé quê mùa hồi nãy. Nụ cười nở trên môi vô cùng ẩn ý. Nó nói lí nhí trong miệng:" lạy thánh ala lạy bà la sát con ăn ở cũng phúc đức lắm mà học lớp nào không học lại học chung với cái tên biến thái không hoàn toàn này, từ này phải ăn chay thôi". Tuấn nghe cái loáng thoáng cái gì tên biến thái suy nghĩ 1 phút đưa ra kết luận:" con nhỏ này đang nói mình , được lắm". Nó quay sang mỉm cười với hân như lần đầu tiên gặp mặt.

- chào bạn mình tên ngân rất vui được làm quen.

- khỏi cần tui chỉ quen với những đứa cũng tầng lớp thôi.

-xì đã thế mà còn làm phách không thì thôi .

Bữa làm quen với bạn mới kết thúc nó lon ton dắt xe đạp của mình chạy về về nhà , xong rồi thay quần áo mặc 1 bộ thoải mái và đi rửa chén thuê cho một quán ăn nhỏ để có tiền trang trải cho các hoạt động hằng tháng chứ nhà nó .cũng nghèo lắm , mẹ hay bệnh tật ốm đau , bố thì đi làm phụ hồ một ngày có 180k chi tiêu rất tiết kiệm .

Nói là quán ăn nhỏ thôi chứ rất có tiếng những món ăn ở đây đều có những hương vị riêng đặc biệt món "Đền biển" tên gọi của món mất cả ngày đại dương đặc sản của phú yên , bà chủ ở đây biết nó khó khăn nên tạo điều kiện cho nó chỉ làm buổi chiều -20h tối cứ 1 tháng 2 triệu . Hôm nay nhóm của Tuấn muốn đi ăn hải sản , nên ghé vào quán ăn này .

- Bà chủ cho tôi 2 xuất cá ngừ đại dương nhé.

- Ok có liền

- Ngân ơi bưng 2 xuất cá ngừ đại dương đến bàn gần cửa sổ giúp cô , cô đang bận xúi

- Dạ

Vừa dọn 2 món lên bàn thì trở trêu thay mấy vị khách chính là bạn cùng lớp với cô. Than trời , trách đất , cũng chả có tác dụng gì, thôi nó làm việc chân chính kiếm sống mà có việc phải sợ.

Biết ngay là nó ,Tuấn liền nói:

- Ái chà đúng là đi đâu cũng gặp lại nữ thiên thần ma chê quỷ ghét này. Đi làm thêm để kiếm tiền , đúng là gia đình cô thuộc tầng lớp nông nô rồi.

Tụi bạn của hần hùa vào nói mỗi người 1 câu đều có ý khinh bỉ sự nghèo của cô nhưng cô không buồn vì đã quen lắm rồi, "giàu thì nó ghét nghèo thì nó khinh mà thông minh thì tiêu cách tiêu diệt" ngẫm lại câu trong Táo quân năm vừa rồi quả là không sai. Cô nghèo về tài sản nhưng không nghèo về lòng nhân hậu .

Thế là 1 tuần học trôi qua 1 cách nhanh chóng , nó với hần như chó với mèo suốt ngày cãi lộn nhau hoài cứ tưởng không cãi là trưa về ăn cơm không ngon l (c

*

3. Chương 3

Thật là đau đầu với đôi bạn trẻ này. Hôm nay tiết trong tiết Hóa cô đột xuất kiểm tra miệng .

- Hôm nay ngày 15 mới em thứ 15 -nguyễn thị lệ ngân lên bảng

Thật không may là hồi hôm ngân về trễ so với mọi khi do đông khách , xong rồi về nhà ngủ luôn nên chưa chuẩn bị bài.

- Cô hỏi em này nhé, tại sao khi pha chế dung dịch H_2SO_4 loãng người ta đổ từ từ axit đặc vào nước mà không làm ngược lại.

- Dạ thưa cô do ... do...

- Em có học bài hay không thì bảo?

Ở dưới lớp những tiếng thì thầm to nhỏ . lúc nào cũng vậy ngân luôn bị bạn bè soi mói dù là việc nhỏ nhất cũng chỉ vì cô không được may mắn sinh ra trong một gia đình giàu có , nhan sắc tầm thường.

- Em về chỗ , 0 điểm.

Mới xuống chỗ ngồi thì Tuấn bắt đầu nói :

- đúng là ngu lâu dốt bền khó đào tạo.haha

Nó chỉ im lặng vì sự thật là như thế .Ra chơi mấy tụi con gái tùm lại chỗ hần vì hần lúc nào tâm điểm chú ý của mọi người. Nhưng chỉ duy nhất 1 cô bạn nhỏ tên là phương thảo lại chỗ nó bắt chuyện

- chào ngân học cũng đã được 1 tuần rồi mà mình chưa nói chuyện với bạn lần nào. Mình tên thảo rất vui được làm bạn với cậu.

- ừ

-Ngân nè , sao tui thấy bà với tuần có hiềm khích gì à , cứ gặp nhau lại có chuyện.

- Cũng chả có việc gì tính hần vốn thế, người lớn không chấp trẻ con. haha

-Ngân chiều nay thứ bảy, tớ với cậu đi chơi nhé. Tớ sẽ giới thiệu cho cậu biết vẻ đẹp của thành phố tuy hòa , cậu biết gì không phú yên ở mình được mệnh danh là xứ sở tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh đó.

- xin lỗi , mình phải đi làm thêm để dịp khác nhé.

- Không sao.

Cũng từ đó mối quan hệ giữa Ngân và thảo ngày càng thân thiết. Nhưng giá mà quan hệ giữa nó với hần tử tế thuận với tình bạn giữa ngân và thảo thì tốt biết mấy.

Hôm nay chủ nhật 1 ngày mưa và là ngày giỗ của ông ngoại hần, mấy ai biết được cũng chỉ vì sự ra đi của ông mà khiến làm thay đổi tính tình của cậu bé lên 10 .Mưa thường mang lại cho con người ta những cảm giác cô đơn, thường suy tư về những hoài niệm.Cũng chính ngày này 6 năm trước , hôm đó là 1 ngày nắng đẹp bầu trời không gợn một chút mây, 1 cậu bé và ông đang chơi đùa dưới ánh nắng cũng chỉ sự tò mò của mình muốn bắt con chuồn chuồn đang đậu trên cành cây nhưng nó quá cao so với chiều cao của cậu, ngoại cũng đã tuổi già sức yếu cũng chỉ vì thương cháu nên đã lấy cái ghế để bắt được chuồn chuồn .

- Ông ơi , ông cẩn thận nhẹ nhàng chứ không con chuồn chuồn nó nghe tiếng động là nó bay mất .

- ừ ông biết rồi.

Nhưng chẳng may, ông vệt phải cành cây khiến nó bay đi. Tuần thấy thế khóc òa lên.

- Bắt đề ông đó, nó bay mất rồi không chịu đâu, không chơi với ông nữa.

- ông xin lỗi, để ông bắt con khác cho cháu.

Tuần ngừng khóc. Ai đoán trước được rằng cũng chỉ vì cố tình bắt con chuồn chuồn cho hần mà ông phải bị té bởi vì cơn đau tim tái phát lần này ông của hần đã không thoát khỏi tay của thần chết. Sinh tử là quy luật muôn đời của tạo hóa nào ai tránh được, âu đó cũng là chuyện bình thường.Nhưng đối với 1 đứa trẻ đó là cú sốc tinh thần, khiến tuần ngày càng cách xa với thế giới xung quanh , bạn bè vì ý nghĩ:” nếu mà không nằng nặc đòi ông bắt chuồn chuồn thì đâu ra đến nông nỗi này, chính mà chính mà đã gián tiếp giết ông” cũng chỉ vì nỗi ám ảnh quá lớn cậu bé trở nên trầm cảm , bố mẹ đành phải đưa hần đến bác sĩ tâm lý chữa trị 1 thời gian. Tưởng chừng khi điều trị xong cậu bé sẽ trở lại như xưa - một cậu bé lúc nào cũng tươi cười, hay giúp đỡ mọi người những việc nhỏ nhặt nhưng không cậu trở nên ăn chơi hay quát mắng những người giúp việc trong nhà.Đang hồi tưởng lại những kỉ niệm đáng buồn ấy thì chuông điện thoại hần rung lên.

-alo ai đó

- Tao đây thằng bạn thân nhất của mày.

- Đợt mày gọi tao có việc gì

- ý nói hôm nay chủ nhật tình rủ mày lên chinh phục vũ môn solo vài ván .

-ok. thách đấu nhé. chơi khéo chứ kéo tao nuốt hết cup mày đó.

- yên tâm tao mới nâng cấp chúa đất với nhanh chân lên max 20 rồi. cộng thêm trang phục hoàng gia chỉ số vip nữa .

- thú vị đó . tao nhớ không lầm thì tao với mày đấu 8 trận mày ăn tao chỉ duy nhất 1 .

- tuần này thật là phũ phàng.

Kết quả của trận solo thì cũng biết rồi đó 3G thắng. Nhưng chợt nhiên trên môi hắn nở 1 nụ cười vì nhớ đến cô bạn ngồi cùng bàn với mình. Mai thứ 2 rồi có chuyện gì xảy ra giữa 2 người họ nữa không?

4. Chương 4

Thứ 2 như thường lệ, ngân mặc trên mình 1 bộ áo dài trắng tinh khôi đồng hành với chiếc xe đạp mà cô đặt cho nó cái tên thân thương là "bé min", đi nửa đường thì 1 tiếng bùm vang lên hòa cùng tiếng xe cộ vội vã. Thế là xe nó đã thành bệnh binh cần chữa trị kịp thời nhưng đường này không có tiệm nào vá xe. Nó than:

- Min ơi min này bệnh đúng lúc lắm. Hại tao rồi.

Không còn cách nào khác nó phải dắt bộ đến trường nhưng quãng đường từ nhà trọ tới trường gần 3 km mà đi mới có nửa chặng nhưng giờ thì đã là 6h25 rồi trễ học là cái chắc. Đang hí hục với chiếc xe đạp thì 1 thanh niên cưỡi xe moto lướt nhanh qua mặt nó, bỗng xe dừng lại, một niềm vui lại nhen nhói trong lòng nó với mong tưởng rằng người trên xe đó có ý định giúp mình. Nhưng sự thật quá phũ phàng không ai hết chính là cái tên 3G ấy.

- cái xe nhôm nhựa của cô hết xì quách rồi à .

- cảm ơn vì sự quan tâm hết sức đặc biệt của cậu. 2 mình vốn là 2 đường thẳng song song không có giao điểm sao hôm nay lại có hứng dừng xe lại hỏi bà cô này.

- Cô nghĩ cô là ai ? việc gì tôi làm đều có mục đích , chẳng là hôm nay tới bàn mình trực nhật tôi ” cố tình” nhắc cô đến nhanh làm thôi không phiền mấy thẳng cờ đỏ nó bắt vô sổ ngồi , cuối tuần cô lại bắt dọn nhà vệ sinh thôi.

- Chứ anh không biết làm à việc gì phải bảo tôi.

- thông cảm từ nhỏ đến lớn tôi chưa hề đụng tới cái chổi.

-Hứ đúng là công tử nhà giàu suốt ngày ăn chơi lêu lổng chả làm ra cái tích sự gì.

Nói rồi hắn lấy xe vụt đi mất, để lại nó với cái mặt đen như nhọ nồi. Đến trường tiếng trống đã điểm giờ vào tiết chào cờ. Nó vội đem xe lại tiệm gần trường rồi lại tiếp tục với sự nghiệp cuộc bộ .Ồi không cổng trường đóng rồi. Nó bắt đầu bật chế độ năn nỉ tỏ ra đáng thương yếu đuối với hy vọng bác bảo vệ kute không rút thẻ đỏ ra khỏi sân thi đấu .

- Em kia biết mấy giờ rồi không?

- dạ thưa em biết ạ , nhưng hãy nghe em giải thích, nước mắt bắt đầu lăn dài lên đôi má nó.

- chuyện là như thế này..... sau một hồi giải thích bác bảo vệ đã rủ lòng thương cho nó 1 cơ hội.

- lần này là lần đầu cũng là lần cuối nghe chưa.

- vâng, tuần mới vui vẻ ạ.

Ồi đây là lần đầu tiên nó tự nhận thấy rằng , cái đứa ít tài nhiều thật ấy lại có 1 khả năng thiên phú là diễn kịch còn hay hơn cả diễn viên đóng thế :v .

Nhưng trách quả đưa ta lại gặp quả dưa. không ai khác chính là bà cô nhũ mẫu của lớp nó.

-Ngân tại sao hôm nay đi trễ?

- dạ thưa cô nó bắt đầu tua lại video hồi nãy diễn xong bật lại cho cô nghe lại . Nhưng không cô này khó tính như bà chẳng ý khó mà làm tan chảy lớp băng tuyết ngàn năm kia.

- Thôi stop tôi nghe chuyện này như cơm bữa rồi viện lí do hủ . Tôi có kinh nghiệm rồi , nói thật tôi còn nể tình mà tha chứ nói láo với nước mắt cả xấu thì phải tăng gấp đôi.

- Em trực nhật nhà vệ sinh chung của trường 2 ngày cho tôi.Rõ ràng là nó không hề nói láo cùng lắm chỉ màu mè chút thôi. Một điều nhin chín điều lành

- dạ thưa cô. lần sau em sẽ không đi trễ nữa

-lớp trưởng giữ lớp yên lặng cô xuống phòng hội đồng xúi cô lên

thảo thấy thế liền an ủi :” đừng lo tao với mày trực chung”. Còn phần hần thì bị 1 đám con gái bu , những tiếng cười nói inh ỏi xua tan đi cái tĩnh mịch lúc này nhưng những lời nói đầy rẫy ý châm chọc ngấm đặc biệt là hần

- Lớp mình toàn nam thanh nữ tú nhưng không may 1 vệt xấu xí lạc bầy vào đây làm mất cả hình tượng

5. Chương 5

- Đúng là vô nhảm lớp rồi.

Ở đời mấy ai hoàn hảo tuyệt đối, cũng có người này người kia, ở họ đều mang một màu sắc riêng biệt để tô điểm thêm trong cuộc sống này. Ngân cũng giống như vậy cô như 1 bông hoa liu ly thật bình dị nhỏ nhai, lúc nào cũng e dè không kiêu sa như hoa hồng, hoa lay ơn cũng không quá nồng nàn như hoa sữa ở gần 1 vẻ đẹp tiềm ẩn .Khoảng cách giàu nghèo chính là rào cản khiến mọi người không muốn kết bạn với nó, nó cũng buồn lắm chứ, nhưng không ai hiểu cho nó cả , ai sinh ra mà không muốn mình sinh ra trong 1 gia đình giàu có điều kiện học tập đầy đủ, nó ở la hai một huyện nghèo của tỉnh phú yên. Người ta thường có câu:” nhất gái La hai, nhì trai đồng cộ”. Nhưng có lẽ đối với nó thì không thể nói câu này được về ngoại hình thì thấp lè tè với chiều cao khiêm tốn 1m50 , khuôn mặt đen rạm, nó có rất ít tài lẻ, cô tự ti với chính bản thân mình , nép mình trong 1 vỏ bọc tạo khoảng cách với người khác, hồi ở trường cũ nó rất hòa đồng, hay nói, hay cười còn biết chọc ghẹo, hay xô xiềng người khác dân quê mà chân chất thật thà , dễ gần là thế không có bất cứ rào cản nào cả. Từ ngày nhập học trường mới , nó đã biết rằng cô vốn không thuộc về nơi này, nhiều người cứ thích lấy cô ra làm trò tiêu khiển, đặc biệt là hần. Vui lắm sao? vui trên nỗi mặc cảm của người khác, đúng là con người tàn nhẫn. Nhưng thôi vui lên nào cô gái bé nhỏ của tôi à, ngoài kia có gió đang mím cười với bạn, bạn không hề bỏ rơi , không hề lạc lõng trong cái xã hội này.

Nó mím cười cho qua tất cả, nhưng hần thì khác hần khinh thường những kẻ yếu đuối không biết chống trả. Trong tiết toán, trong khi các học sinh đang chăm chú nghe thầy giảng bài , còn hần thì đang gặm đầu xuống bàn nhẩn tẩn với 1 người nào đó, thầy dạy toán rất khó chịu, bèn nói

- tôi ghét nhất là những trò khinh thường môn tôi, tôi nói thế tự hiểu , trò nào làm việc riêng dừng lại , lần này cảnh cáo, lần sau xuống phòng hội đồng mà nói chuyện. Học sinh thời nay đúng thật là chẳng xem thầy ra gì.

Tuấn bèn thưa:

- Dạ thưa thầy, những thứ thầy ghi lên bảng trò đã học từ lớp 8 nên giờ không nhất thiết phải học lại thật vô vị, nhạt nhẽo.

- Em lên bảng giải bài 23.1 cho tôi ở đây, tôi dạy em chứ em không có quyền dạy tôi.

Tuấn lên bảng làm bài với sự kinh ngạc từ mọi người. Ai cũng biết bài đó là đề thi đại học khối A năm 2013 rất khó, Đạt mím cười nói nhỏ:” 1 thần đồng toán học bài này chả là gì với thằng đó”. Đúng như vậy, hần làm 1 loáng là với sự ngỡ ngàng từ thầy , thái độ nể phục từ các bạn trong lớp.

-Ừm .. ừm. về chỗ đi

Nó cũng ngỡ ngàng không kém thì ra hần giỏi đến vậy. Vốn trời phú được trí thông minh , sự nhanh nhạy , mới 2 tuổi tuần đã làm quen với các con số, lên 10 thì đã thành thạo các dạng toán khó, đạt được nhiều giải thưởng trong các kì thi tỉnh, quốc gia, tuy được đặc cách vào trường Duy tân , học lớp ngôi sao như không hần đã từ chối và theo học trường không mấy là nổi tiếng này.

Buổi học kết thúc, nó với thảo chạy vèo qua tiệm sửa xe để lấy ” bé Min” , trời tháng 10 những cơn mưa bắt đầu nhiều lên hôm nay cũng vậy, mưa rất to nhưng khổ nỗi hồi sáng nó quên mang theo áo mưa do sáng nắng khá đẹp.Thế là nó bị mắc mưa, mình như con chuột lột , tối đến sốt cao 39 độ 1 thân 1 mình lạc lõng giữa thành phố này, chợt nhiên nó nhớ đến hình ảnh của ngoại, cứ mỗi lần nó sốt thì mẹ với ngoại đều thức

để thay khăn ẩm , và nấu cho cô tô cháo trứng với lá tía tô thơm ngậy , mắt nó ngấn lệ rồi òa khóc như 1 đứa trẻ , nhớ nhà lắm, nhớ ngoại giờ bệnh cũng phải tự mình chăm sóc.

6. Chương 6

Về gần sáng cơn sốt nó đã giảm đi phần nào, cô cố gắng mò dậy để chuẩn bị sách vở cho ngày mai. Tuy ngân học không được giỏi nhưng cô rất siêng năng, với ước mơ sau này trở thành một cô giáo dạy mầm non , nó yêu trẻ con lắm, nhưng chặng đường phía trước rất chuyệן bất ngờ mà cô không hề biết. Sáng hôm sau nó xách cặp tới trường, thì cô bạn nhỏ của nó chạy tới trò chuyện rồi rít

- Ngân nè, sao mới sáng mà mặt như mặt sổ gạo thế này .

- Tôi hồi hôm sốt nên mới thế.

- sao không nghỉ ở nhà một buổi khỏe rồi mai đi, bà có số điện thoại tui mà alo 1 cái là tui xin cô giúp.

- không sao tui khỏe như voi ý mà, thôi đi nhanh tui còn phải quét lớp nha bà nội, cô cố giả vờ cười nhưng thật ra rất mệt.

Tiết đầu tiên là tiết hóa, mới bước vào lớp thì cô đã lật sổ đầu bài và lên tiếng.

- ừm .. ừm lớp mình tiết đạt nhiều quá, mà đạt nhiều quá thì buồn nhĩ hôm nay tui sẽ đóng vai ác 1 bữa đòi nợ mấy trò nào xơi trứng ngỗng mấy hôm trước

Cả lớp xì xào nói

- bà đã làm ác hôm giờ rồi đâu phải 1 bữa. Đứa nào dính chương thì mệt rồi.

Cô lật cuốn sổ ” tứ thần” của mình ra.

- tôi nhớ không lầm là ngân còn nợ tôi 1 ân tình thì phải. lên bảng trả bài.

Ngân liền lên bảng, với khuôn mặt hốc hác trắng bệch.Và giờ là thời gian hoạt động cái miệng của hần

- Mới lên bảng mà mặt mày tái lét thế kia, gió nào chứ gió này lớp mình lại bị ảnh hưởng rồi. Đầu óc ngu si mà tứ chi phát triển.

Trả lời 1 lúc bỗng nhiên đầu óc quay cuồng rồi nó ngã xuống đất, cả lớp nháo nhào cô dạy hóa cũng giật mình vội xuống xem thử thì hần lên tiếng:

- cô đóng kịch hay quá không học bài thì chịu điểm 0 đi, bày đặt còn giả vờ ngất để xuống phòng y tế thoát nạn à, cáo giá quá, có dậy không thì bảo.

- Ngân , ngân này cô có sao không thế

Thảo vội vã bế ngân lên , mặt như muốn khóc nói :

- không phải như cậu nghĩ đâu, ngân nó sốt hồi hôm giờ, thế mà vẫn cố gắng đi học đó.

Tuấn thoáng nghĩ :’mình hơi quá đáng rồi”

- Để tôi bế ngân xuống phòng y tế.

cả lớp ồn ào hần lên

- Trời ơi, anh tuần của tôi, có khi vài bữa tôi cũng phải dùng chiêu này để được anh tuần bế mới được

- thôi đi bà, ghen tị chi với con đó, nó không phải tuyết người anh tuần thích đâu.

- à ừ phải ha, mớic đứa sao chời mâm son được

cô giáo lên tiếng

- cả lớp trật tự học, cô xuống xem ngân nó thế nào.

Trong phòng y tế , dường như tình hình có vẻ tệ hơn đối với ngân. Cô y tá nói:

- cô bé này tục đường huyết, sốt cao , chế độ ăn uống không hợp lí thiếu chất dinh dưỡng nên mới thành ra thể này , phải nghỉ vài bữa cộng thêm chế độ ăn uống hợp lí thì mới đỡ được. Cậu ngồi xem khi nào chuyển dịch xong nói cô.

- Vâng ạ

Bây giờ, hấn đang ngồi bên giường bệnh có nó, lần đầu tiên bé 1 người mà cảm giác như người này quá nhẹ , quá mỏng manh. Cô quá ốm, chắc do hoàn cảnh gia đình phải làm lụng vất vả, sâu trong lòng tuần cảm giác có lỗi với những hành động hơi quá đáng của mình. Trong khi hôn mê chưa tỉnh nó liên tục gọi :

- Ngoại , ngoại ơi đừng bỏ cháu. rồi nước mắt giàn dụa

Hấn như cứng đờ, những hình ảnh về ông chợt hiện về. Sau khi chuyển dịch xong nó tỉnh dậy thì phát hiện ra mình đang ở phòng y tế của trường đập vào mắt là cái tên ba già đáng ghét.

7. Chương 7

Vừa đứng lúc đó, cô hóa vào mỉm cười nói:

- em tỉnh dậy rồi à, nghỉ ngơi chút đi thể trạng còn yếu lắm.Nhớ ăn uống đầy đủ cho nhanh chóng hồi phục. Cô sẽ xí xóa cho em phần nợ lần trước.

- vâng ạ.em cảm ơn cô nhiều

Hấn nói tiếp:

-nghỉ đi , 1 chút tui đèo giúp về.

Nó nghe hấn nói vậy, dùng tay ngoáy lỗ tai hỏi lại:

- Uả ông đang nói với tui à, đèo tui á ? Hôm nay là mặt trời mọc hướng đông hay hướng tây nhỉ?.

- Cô ... cô tui muốn chúng ta hòa bình không cãi nhau nữa được chưa?

- Haha mắc cười quá, hòa bình á , tui với cậu vốn ở không cùng ” tầng lớp” điều gì khiến cậu hạ mình nói câu đó.

- Tôi có thiện chí nhưng cô không muốn thì thôi coi như chưa có cuộc đàm thoại này.

- Hứ ai cần anh phải làm thế, đúng là đồ ba già biến thái , chả hiểu sao tui con gái mê 1 người như ông, thân hình thì liễu yếu đào tơ, với vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thùng, chỉ được cái da trắng có khi đã qua khâu chỉnh sửa.

Hấn tức giận trừ mặt với cô , ngồi dậy ép cô sát tường, mặt cô đỏ lựng như quả cà chua chín, tim thì đập nhanh, chết tiệt tại sao mày lại bị lừa nhip bởi cái tên này chứ.

- Anh... anh tính làm gì tôi , có tin tôi hét lên không.

- Cô nghĩ tôi sẽ làm gì cô?

Bỗng nhiên cô thoáng nghĩ đến những cảnh lãng mạng trong phim hàn quốc cô xem, nữ chính bị nam chính ép vào tường rồi bắt đầu 1 nụ hôn nồng nhiệt, rồi cô lắc đầu với ý nghĩ hết sức điên rồ của mình:” mày điên thật rồi”

-bớt ảo tưởng đi cô nương, cô đang nghĩ đến mấy cái cảnh môi chạm môi tình cảm đó á,rồi hấn thì thắm tai cô nói nhỏ:” Rồi có ngày cô phải hối hận về những lời nói hôm nay ”. hấn bỏ đi để lại một mình cô trong phòng. rồi nghĩ đến hình ảnh khi này.” chẹp chẹp tính ra hấn đẹp trai ra phéch, mũi cao, nước da em bé” khề chạm vào da của mình rồi nói:”ước gì da mình đẹp như da hấn”.

Những ngày bình yên rồi cũng bắt đầu, hấn dường như không cố tình trêu nó nữa. Còn ngân thì:” càng yên lặng càng tỏ ra nguy hiểm phải đề phòng”. cũng giống như những con sóng không lúc nào ngừng nghỉ chúng cứ liên tục từng đợt, từng đợt bật lên cao trào đập mạnh vào các bề cát trắng như muốn ghi tên mình lên đó.

Trong giờ ra chơi, mấy đứa bạn chơi ác lấy giấu cặp của cô rồi lục xem trong cặp cô có chứa những gì và không ai khác kể chủ mưu nghĩ ra cái trò này chính là hần, đang lục thì 1 ảnh kẹp trong cuốn sổ nhật kí rơi ra hần cầm lên , và nói:

- Ê tụi mày lại xem mặt con vịt xấu xí hồi nhỏ đúng thật chả khác nào cún nhà tao mà có khi con cún tao dễ thương hơn cái mặt này.

-Ừm đúng là xấu thật, đưa ảnh cho tao tao chụp lại up lên facebook , ghi với tiêu đề là tây thi đậu phụ đảm bảo em nó sẽ nổi tiếng như cồn. haha

Ngân vừa mới xuống phòng y tế để xin thuốc thì biết chuyện xảy ra liền chạy lên, cô trờ mắt với hần bảo:

- Trả cặp cho tui, có tin tui kiện anh vì cái tội xâm phạm quyền riêng tư của người khác không

- Gioir kiện đi thách đó, họ nghe tôi hay nghe cô?

- Ồ mà hình hồi nhỏ cô công nhận đẹp ời là đẹp ” đẹp như quỷ ý”

Cô sức nhớ đến thì ra là cái ảnh chụp cùng ngoại 5 năm trước , lúc nào ngân cũng bỏ nó vào cuốn sổ nhật kí xem nó như vật bất ly thân, cứ mỗi lần nhớ ngoại thì lại lấy ra xem dù sao nó cũng vui đi phần nào khoảng trống trong lòng . Cô tức giận bảo:

- Trả tấm hình lại cho tôi.

- trả á , ồ xin lỗi tôi thấy gớm ghê quá xé rồi văng ngoài thùng rác kia nè , nói rồi hần chỉ cho cô hướng thùng rác

- cái gì xé rồi á, lần này cô không kiềm chế được cảm xúc .

1 tiếng chất vang lên cả căn phòng mọi người xoay người về hướng cô ...

-

8. Chương 8

Nó đã tát hần , 1 cái tát dồn nén biết bao sự nóng giận tích tụ trong thời gian qua , nó đã bùng phát 1 cách mạnh mẽ. Hần không tin vào mắt mình 1 đứa yếu đuối chỉ giỏi võ mồm vậy mà hôm nay ngang nhiên dám dùng vũ lực với hần, khuôn mặt hần nóng rát hần sâu vết tích vừa mới xảy ra. Nhưng nó không kiềm chế được nước mắt , những giọt nước mắt rơi lách tách .. lách tách , rồi nó ngồi quỵ xuống ôm mặt khóc như 1 đứa trẻ đang làm chuyện gì đó có lỗi. Đây là lần đầu tiên hần chứng kiến cảnh 1 người vì thói ngông nhất thời của mình mà rơi lệ những giọt nước mắt ấy như thức tỉnh tận sâu trong lòng hần, thoáng chốc hần trở nên dịu dàng ngồi xuống cạnh nó như để dỗ dành vậy

- Ngoan đừng khóc nữa, tui không xé nó đâu , chỉ tính chọc ngân xiu thôi, nín đi.

Ngân nghe thế ngẩng mặt lên lòng đầy thù hận.

- Anh cút ngay cho tôi , anh không hiểu cái ảnh đó quan trọng đối với tôi như thế nào đâu. nói rồi cô dùng lực đâm vào người hần.

Tuấn không hề đẩy nó ra, mặc cho nó đánh rồi đột nhiên như 1 phản xạ hần ôm chầm lấy ngân

- tôi đã xin lỗi ngân rồi, bây giờ muốn thế nào đây.

Cả lớp đều

-ồỒ

-Tình cảm quá như trong truyện ngôn tình tui đọc ý chứ ,ôi lãng mạn làm sao , biết bao nhà thơ , nhà văn đã không kiềm lòng mình trước những hình ảnh như thế này để rồi dồn hết tài năng họ sáng tác ra các tác phẩm bất hủ theo thời gian

- thôi đi bà. nhìn mà thấy trêu gai con mắt.

Đạt cười đều:

- chà thằng đây tự nhiên thay đổi khẩu vị , nhưng tính ra cô bé này có 1 sức hút không hề nhỏ. haha từ nay có kịch hay coi rồi, đời học sinh cấp 3 ta đã bước sang 1 trang sử mới.

Nó ý thức được chuyện đang xảy ra, vội đẩy hẳn ra , nhưng cú đẩy khá mạnh khiến đầu hẳn va vào cạnh bàn.

- Đây, có sao không thế? tui không cố ý , xin lỗi.

Hắn cười nhẹ.

- Anhr đây, không ai xé của cô đâu. Ồi cái đầu của tôi sao nó đau thế này, hẳn tỏ ra vẻ yếu đuối.

- xí đáng đời , cho chết ai bảo dám lục lọi đồ người khác.

- Cô đúng thật là tàn nhẫn không hỏi thăm dù chỉ 1 tiếng.

Tiếng trống vào lớp vang lên giòn giã , trong tiết học nó không thể tập trung được cứ nghĩ những chuyện vu vơ nhưng những chuyện ấy chỉ hướng đến 1 đối tượng là hẳn:” ngân ơi là ngân, mày điên thật rồi, tại sao lại nghĩ tới tên ba già đáng ghét đó cơ chứ”, và hậu quả hẳn gánh chịu là có 1 cục trên đầu ướm máu nhưng nhờ có mái tóc che đi phần nào , nó cũng biết chứ tự dặn mình là không quan tâm, đây là hậu quả mà hẳn phải gánh chịu do dám chơi cô, nhưng lí trí thì nghĩ thế ,còn tận sâu trong lòng lại ” hơi hơi quan tâm” . Liệu lí trí có thắng được tình cảm? câu trả lời là không.

Tới tiết 4 nó chạy vào tới phòng y tế xin ít dầu , rồi ngồi bên cạnh hẳn nói

- nè , dầu đây , tha đi, kéo có cây nấm mọc trên đầu làm mất hình tượng trong lòng mấy fan nữ của ông.

Hắn giật mình nhìn cô:

- cảm ơn cô rồi nhận lấy .

Hắn cảm thấy vô cùng ảm áp dễ chịu, khi còn nhỏ lúc nào cũng vậy chỉ có mỗi mình ông là quan tâm chăm sóc nó, nhà giàu thì có thể mua được hạnh phúc gia đình sao? mẹ và cha hẳn đều dành thời gian cho công việc rất ít khi quan tâm đến hẳn , khái niệm của họ là cứ gửi tiền vào thẻ tín dụng cho hẳn thì đó gọi là sự quan tâm. Hẳn rất ghét , rất ghét như thế , cứ mỗi lần đi học nhìn ra cổng trường thì lũ bạn được ba mẹ đón , còn hẳn thì chỉ bơ vơ một mình ghen tị lắm , nhưng biết làm sao, hẳn đã từng nói với mẹ nhưng đổi lại chỉ ...

- còn trẻ con quá, bố mẹ đi kiếm tiền chứ đâu có rảnh như mấy người kia đâu, con phải hiểu chừng so bì với họ? Tuấn hiểu cho họ thì ai hiểu cho mình.

Ngân thấy hẳn trầm ngâm 1 lúc lâu khóe mắt đỏ hoe .

- này đừng nói là cảm động quá rơi lệ nha.

9. Chương 9

- Đây, do bụi bay vào thôi, nghĩ sao tui động lòng mấy cái việc con con này.

rồi hẳn tiếp tục nói:

- bà cô của tôi ơi, vô lớp rồi, ngồi đầu bàn mà cựa quậy như con gì ấy . phải nghiêm túc như tui đây nè.

- Ô , hôm nay sao gương mẫu vậy ta, ai cứ ngày nào cũng cúi đầu xuống gầm bàn chat .

- thôi không đôi co với cô nữa.

Hòa bình dường như đã bắt đầu với tuần- ngân. Còn cô bạn thảo thì:

- hôm giờ tui thấy bà với tuần không chí chóc nhau nữa nhỉ.

- ừ

- ngân nè, tui nói với bà 1 bí mật, bí mật này không được nói với ai khác nghe chưa.
 - chuyện gì mà nghe nguy hiểm thế khai mai, ngân tò mò hỏi.
 - Bà thấy tuần thế nào.
 - À ừm nói chung thì mấy hôm kia nhìn mặt thật là đáng ghét nhưng giờ thì tạm tạm. ể ể có vụ gì mờ ám , đừng nói bà đã để ý đến người ta rồi nha
 - xì... nói nhỏ thôi..ừ thật ra tui thích tuần từ lâu lắm rồi nhưng tuần quá hoàn hảo còn tui thì chả có ưu điểm gì cả nên không dám thổ lộ
- Tuy thảo nói vậy chứ, cô gái này có khuôn mặt khá ưa nhìn , làn da trắng đôi môi hồng chúm chím cũng có thể nói là 1 mỹ nữ trong lớp này.
- Ngân thấy thế phì cười bảo:
- yên tâm đi , bà mà nói ra tui dám chắc là hấn sẽ đồng ý không cần suy nghĩ , bà dễ thương đến thế cơ mà.
- Nhưng nói những câu này dường như trong lòng ngân cảm thấy hơi hơi khó chịu cũng chả hiểu làm sao, khi biết được rằng cô bạn thân thích tuần.
- Thật à, thế bà giúp tui hẹn tuần nha.
 - Ói,định biến tui thành bà mai à, hehe bà với tuần mà thành cặp thì nhớ khao tui châu chè nha.
 - ok không thành vấn đề
- Trong tiết sử , môn học mà cả lớp đều thích nhất .,tại vì sao , môn đó giảng rất buồn ngủ tuy nhiên thầy thì rất dễ tính , thầy giảng mặc thầy trò ngủ mặc trò, không ai đá động đến , nhưng đến tiết kiểm tra rồi đó phao cứu hộ , điện thoại hoạt động 24/24 , ngân nói nhỏ với tuần :” ông nè , chút ra chơi 15 phút ra ngoài tui có việc muôn nói ”. tuần đáp kē:” ừ tôi sẽ dành thời gian 15 phút quý báu cho cô coi như trả nợ viện phí mất cái ôm đầu tiên, haha” . Ngân đồ bưng:” cậu.. ” trong đầu cô hiện lên hình ảnh ly chè trái cây nào là nho, dưa gang , mít thu ,đu, bơ, nước cốt dừa cộng với nhiều thức khác nữa , nó mới quyến rũ , hấp dẫn làm sao. chẹp chẹp
- Cô nhìn tôi sao nuốt nước miếng ực ực thế kia, đừng có âm mưu đen tối , tui biết là tui đẹp trai quá mà, than ôi đúng là khổ.
 - xì , bớt ảo tưởng.
- Trong tiết ra chơi , mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ như kế hoạch, tuy nhiên chả hiểu sao đám bạn hấn cũng đi theo . đã bảo chỉ nhờ 1 mình hấn vậy mà lôi ra cả lũ. Thảo hơi ngượng ngùng nhưng cô rất quyết tâm với mục tiêu :” ăn cả ngã về 0” còn ngân thì cứ đứng ngoài xem phim hàn xẻng thôi.
- có chuyện gì muốn nói hả ?
- đám bạn hấn vênh tai lên.
- thật ra thì.
- thảo đáp:
- tuần tớ thích cậu, cậu làm bạn trai tớ nhé.
- Thật ra thì ai mà không biết hấn , 1 tên của gái đã không biết bao nhiêu cô nàng đã mắc phải lưới tình dăng như mạng nhện của hấn, nhưng người tình lâu nhất chỉ có 2 tháng, vì hấn nói:” hàng cũ rồi không muốn sử dụng nữa , nên muốn mua hàng mới về dùng”.
- oK không thành vấn đề, dù sao cậu cũng có thể nói là đẹp không có giống như ai kia 1 chút cái gì gọi là đẹp cũng chả có.

10. Chương 10

Còn đặt thì :” tội cho cô gái nào làm bạn gái thằng tuấn” . Từ ngày trở thành bạn gái của tuấn , thảo trở nên ăn vận hơn, trang điểm nhẹ khi đi học, chăm chút cách ăn mặc để không làm hấn mắt mặt còn nó thì chả hiểu tình yêu là cái quái gì mà có thể khiến 1 người thay đổi, nó cực kì khó chịu khi nói chuyện với thảo thì lúc nào nào cũng ” anh tuấn này , anh tuấn nọ” nghe mà ớn tới tận não. Hôm nay là chủ nhật nên đám bạn hấn rủ nhau đi chơi còn ngân thì tất nhiên là bị thảo lôi kéo đi rồi. Ngân đi trên đường mà cứ căng nhãn :

- tui không muốn làm bóng đèn , đau khổ nhất khi người ta có đôi có cặp còn mình tui bơ vơ lạc lõng :D .

Thảo:

- thì bà kiếm chàng bạch mã hoàng tử nào đi.

- Thôi bà ,đổi với tui tiền quan trọng nhất , kiếm bạn trai rồi mà gặm đất mà ăn à .

thảo thắc mắc hỏi lại :

- vì sao ?

- đơn giản cứ lấy ví dụ bà với tuấn đi, 2 người dính nhau như sam , phiền phức, mất không gian riêng tư, đi chơi không có thời gian làm thêm. không có tiền => gặm đất là cái chắc

Tuấn thấy thế chĩa miêngj nói

- nói bạch toẹt ra là nhan sắc của bà không bằng cha nào thèm , nói thế có phải dễ hiểu hơn không vòng vo mãi.

Ngân then quá đáp:

- anh không nói, không ai bảo anh câm đâu.

Tuấn:

- sự thật vốn mất lòng cô nương ạ.

Thảo:” thôi nào , mỗi người nhường 1 câu cho yên bình nào”

còn ngân thì

- hút đồ ba già đáng ghét, ông được thảo nó thích là phước ông tu ba đời đó .

tuấn:

-dừng , tại sao không nghĩ là tui quá đẹp trai, quá chuẩn man nên có sức hút.

- chuẩn man ha ha mắc cười quá, ai biết bên trong ông có bán xà bông không .

Đạt:” 2 người ồn ào quá, tới gành đá đĩa rồi kìa”.

đạt thấy thích thú vô cùng cả đám bạn của hấn nữa,

- ôi đẹp quá, đẹp quá đúng là kiệt tác của tạo hóa.

- Nói thế chứ chắc gì ông biết , tại sao lại có những khối đá xếp chồng lên nhau.

ngân tỏ ra thích thú nói.

- đơn , Ghềnh Đá Đĩa được hình thành khi núi lửa phun trào dung nham xuống biển. Dòng dung nham này khi gặp nước lạnh đông cứng lại, cùng với hiện tượng di ứng lực nên toàn bộ khối nham thạch bị rạn nứt đa chiều tạo nên cảnh quan kỳ thú hôm nay. đúng không ?

tuấn :

- ừm.. hôm nay công nhận cô cũng có tí hiểu biết. mà ai bảo cô trả lời? rồi anh nhấn mạnh câu cô vừa nói lúc nãy” cô không nói không ai bảo cô câm đâu”

Thế là cả đám cùng đi ngắm kỳ quan thiên nhiên và ít ai biết được nó còn mang trong mình một câu chuyện nhuộm màu thần thoại về một kho báu biến mình thành đá . Từ xa xa họ sẽ bắt gặp hình ảnh những chiếc thuyền thúng nằm nghiêng mình trên những phiến đá . Cả ngày đám bạn dành thời gian cho chụp hình để khoe thành quả đi được hôm nay , thưởng thức các món ăn tươi sống từ biển, còn nó thì rất thích thú với cảnh vật , người ở đây họ thân thiện như người dân ở quê nó vậy. Một ngày ăn chơi đã kết thúc , mọi người đều mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Sáng thứ hai cũng như mọi ngày, cái cặp đôi mới yêu lúc nào cũng kè kè bên nhau , còn cô thì cũng ít nói chuyện với thảo hơn vì sợ ảnh hưởng đến 2 người họ, còn hần thì có miếng mồi mới nên đang từ từ hưởng thụ và không ai dám chắc rằng liệu tuần- thảo sẽ đi đến đâu , tình yêu học trò mỏng manh lắm.

11. Chương 11

Cuộc đời học sinh cứ lặng lẽ trôi qua, và chuyện tình cảm của nó cũng lớn dần theo thời gian, chuyện tình cảm mà mấy ai không khổng chế được , nó cũng vậy suốt ngày cãi cọ nhau là thế , nhưng nó không hề ghét hần, trái tim đã bắt đầu loạn nhịp, biết nhớ nhưng biết lo lắng cho 1 người khác giới, nhưng đó chỉ là tình yêu đơn phương thôi,có lẽ tội cùng của nỗi đau trong tình yêu đó chính là tình yêu đơn phương không dám nói ra và rồi thời gian cứ trôi đến một lúc nào đó thì cái giá phải trả cho chính sự nhút nhát , sợ sệt là mất đi người mình thâm thương trọn nhớ nên hãy can đảm dù chỉ 1 lần thôi ta hãy trải lòng nói hết những điều thật tâm ta muốn nói với người ấy dù câu trả lời mà ta nhận được có là gì đi chăng nữa, còn ngân bắt đầu tránh hần như tránh tà , ngồi trong lớp không hề mất 1 tiếng nói, ra chơi cũng vậy. Hần cảm nhận được rằng có cái gì đó không đúng với cái con vịt này , hồi mấy hôm kia ngày nào cũng cãi nhau nhưng giờ thì trở về yên tĩnh đến lạ lùng, hần hỏi:

- hôm giờ cô cất cái miệng rồi à?
- không, chỉ là không thích nói chuyện với những kẻ không biết điều.
- haha, được thế từ nay cất cái miệng luôn đi đừng nói chuyện nữa

Ngân biết rằng:" Tình yêu có thể đánh mất nhưng tình bạn hiếm lắm kiếm một người như thảo rất khó - người mà không bao giờ kì thị hay khinh miệt ngân, nên hãy giữ trong lòng mối tình đầu, cô chả có ưu điểm gì cả làm sao hợp với hần mà cho dù ,có thì hần cũng chả bao giờ để ý tới cô". nhưng thảo là con gái , rất nhạy cảm, cô bắt đầu nhìn thấy ánh mắt của ngân dành cho tuần khác hoàn toàn với trước, 1 ánh mắt đầy dịu dàng, và có lúc còn đỏ mặt , tuy thảo là 1 dễ gần , hiền lành nhưng về chuyện tình cảm thì khác , những người nào có ý gần với hần , thảo đều tìm cách để họ tránh xa hần , và chắc ngân cũng không ngoại lệ, thảo sợ rằng cô sẽ mất tuần , 1 người quá hào hảo , được các bạn gái ưu ái tuy biết rằng tuần cực kì trăng hoa, thay bạn gái như thay áo, và dường như với ngân tuần dịu dàng hơn rất nhiều, cô ghen tị, tuy tuần đã là bạn trai nhưng hần rất ít khi nào cười với thảo 1 cách tự nhiên, và không bao giờ chọc giận cô, hay mỗi lúc cô buồn hần chưa bao giờ dỗ dành. Cô biết rằng tuy ngân ông trời không ưu ái cho cô về bề ngoài nhưng nó có 1 sự cuốn hút đặc biệt, một nét đẹp tận sâu trong tâm hồn, một vẻ đẹp của sự thánh thiện ngây thơ.

Thứ 2 vừa rồi thầy phụ trách vừa mới thông báo cuộc thi ý tưởng về năng lượng sạch, nhằm tạo ra sân chơi bổ ích cho các em, khuyến khích các em phát huy tính sáng tạo của mình, và giá trị giải thưởng cho đội về nhất là 2 triệu đồng, nó đã tạo ra một cơn sốt ai ai cũng muốn đem danh dự về cho lớp mình. Lớp ngân cũng vậy, cô chủ nhiệm phân công công việc cho từng tổ để rồi chọn lọc ra những ý tưởng mang tính đột phá đi dự thi.

Gần đến ngày tổ chức cuộc thi mỗi lớp đều có kế hoạch tác chiến riêng cho mình và các bản ý tưởng được đưa đến phòng thầy phó hiệu trưởng kiểm duyệt , nhưng có một sự việc bất ngờ đã xảy ra đối với lớp 10a2 và 10c1 đều trùng ý tưởng, một sự việc tưởng chừng như hy hữu nhưng ai biết được rằng đằng sau nó cả một âm mưu của 1 ai đó.

12. Chương 12

Mọi người đều bất ngờ trước thông tin 2 lớp cùng chung ý tưởng, rõ là cái ý tưởng này là do tuần nghĩ ra cả lớp ai cũng đều biết, nhưng ai là người để rò rỉ thông tin ra bên ngoài. Cô chủ nhiệm nói với cả lớp:

- các em , đã gần đến cuộc thi rồi mà xảy ra chuyện này cô thật sự rất buồn , buồn vì công sức của mọi người để chuẩn bị tươm tất cho tất cả các khâu, tuần, đây có chắc là ý tưởng của em không?

tuần nói:

- dạ thưa cô , em lấy danh dự của mình để cam đoan rằng em không hề làm điều nhục nhã đó, lớp nào làm tốt hơn thì giành phần thắng việc gì em phải đi đạo ý tưởng của lớp khác, mà em cũng chẳng ham hố gì về phần thưởng 2 triệu kia . Em nghĩ rằng có bạn cố tình đưa thông tin ra ngoài.

cô ngẫm nghĩ một chút lại nói tiếp:

- nhưng quan trọng là ai đưa thông tin ra ngoài? ý tưởng của em mà chưa chắc gì các bạn trong lớp mình đã biết toàn bộ nội dung đó, chỉ có vài bạn biết nhưng cô tin là không phải những người đó tiết lộ.

Cả lớp nháo nhào một bạn mạnh dạn đứng lên hỏi:

- Cô ơi , những bạn biết là ai ạ?

- ừ thì có lớp trưởng, lớp phó, thảo, tuần, đạt.

rồi hỏi tiếp:

- cô ơi hồi bữa ai là người phụ trách đi đóng bìa tập ý tưởng đó

- à là thảo .

Tưởng ai chứ thảo thì không thể tiết lộ rồi, vì đơn giản là thảo xưa nay rất kín miệng, làm việc cẩn thận, học giỏi, được thầy thương bạn mến, và hơn hết là bạn gái của tuần nên cả lớp tin tưởng là thảo không làm.

Một bạn ngồi bên thảo nhanh nhẩu nói:

- tuy nhiên hôm đó thảo nói bạn ấy bị mệt nên nhờ ngân đi làm giúp ạ.

Cả lớp đều:

-ồ rồi xoay lại nhìn ngân bằng một ánh mắt nghi ngờ.

Nó đứng lên nói lấp bắp :

- dạ thưa cô hôm đó đúng là thảo nhờ đi em đi giúp , nhưng ngoài đến tiệm đóng bìa thì em không hề làm gì cả, nếu cô không tin có thể hỏi mẹ vì em đã gặp bạn ấy ở đó

Cái cô bạn kia lại nói tiếp:

- hôm đó em đúng là em gặp ngân ở tiệm nhưng hình như còn lớp trưởng lớp 10c2 nữa ạ, em thấy ngân hình như quen với bạn đó nên nói cười hết sức vui vẻ.

cả lớp xì xào, xì xào...

- ồ , biết rồi chính là con nhà quê đó, đã nghèo , nhan sắc không có thì thôi đằng này "Cáo giả mà giả bộ cây tơ" được thảo tin cậy nhờ làm giúp mà ai dè đem ý tưởng cho lớp khác , đúng là không biết xấu hổ.

- con đó xấu hổ gì nữa mà ới, hồi mấy hôm trước mà không thấy nó dám cả gan ôm tuần à, tưởng được anh tuần để ý nên làm ra cái mặt thấy ghét.

- Bề ngoài tưởng hiền lắm ai dè " miệng nam mô mà bụng chứa bồ dao găm"

cô thấy thế nói:

- chưa rõ là ai làm nên các em đừng dùng những lời nói ấy , phải có ý thức được những lời nói của mình.

Còn ngân thì khi nghe những lời nói ấy, nó mỉm cười nước mắt nhìn ngược về tim, cười vì chính thân phận của mình, cũng cười vì đời này quá trở trêu, tại sao tại sao lúc nào cũng vậy ai cũng nghĩ nó là người xấu, thật sự nó không hợp với môi trường này, mệt mỏi lắm rồi, nó nhìn ra cửa sổ, thì thắm gió oi ngoài kia em có nghe chị nói gì không? ước gì chị cũng có thể tự do như em, đi khắp mọi nơi trên thế giới này.

Ngày hôm sau, tiến - lớp trưởng lớp 10c2 đến lớp nó cũng chả biết làm gì nữa nhưng theo dự cảm của nó những điều tồi tệ nhất đã sắp xảy ra.

13. Chương 13

Tiến đứng trước lớp nó chần chừ, tiến vào 1 cách chậm rãi, nói:

- Hôm nay mình tới xin lỗi về vụ ý tưởng lần này.

Đạt thấy thế nói:

- ý chú là sao, tại sao lại đến nhận tội. đang diễn kịch à

- không vì sự đả kích của thầy chủ nhiệm nên hôm nay tôi quyết định đến đây để nói rõ. Vụ lần này là do mình làm nhưng ý tưởng đó là do có người đưa bản thảo cho tôi bảo là :” nghe thông tin lớp cậu chưa có ý tưởng mà chuẩn bị tới ngày tổ chức cuộc thi rồi, bản thảo này chắc chắn được giải nhất, nếu muốn có thì đưa 500k đây bản thảo này sẽ thuộc về cậu”. Sự thật vốn là thế nên tôi vì danh dự lớp mình nên đã đồng ý. Nhưng không ngờ bạn đó lật lọng, nên giờ tôi cũng chẳng thiết gì nữa nên đến đây để nói sự thật này, tôi sẽ lên phòng hiệu trưởng xin nhận phạt vì đã đạo ý tưởng.

Tuấn hỏi:

- cậu có thể nói cho tôi biết ai là người đưa cho cậu không?

- à ừ thì là 1 cô bé da ngăm đen, lùn, nhan sắc tầm thường chả có điểm nhấn mà tiếng cô bé đó không phải dân địa phương ở đây, ơ kia cô bé ngồi bàn đầu thì phải, thôi tôi xin phép lên phòng hiệu trưởng.

Cả lớp ;

- ồ ..ồ tao biết ngay mà con nhỏ đó, nghèo mới làm mấy cái chuyện mất mặt đó, để xem lần này nó chối cãi bằng cách nào

tuấn đứng bất động, đạt cũng vậy. Rồi hần cười lớn, đi đến chỗ nó :

- không còn lời nào chối cãi nữa hả cô em? rồi hần móc ví ra 3 tờ 500k mới tinh rồi dúi vào tay nó nói, cô cần cái này chứ gì tôi cho cô gấp 3 đó nhé, tôi đã nhìn nhầm người rồi, lẽ ra cô nên nghỉ học đi, làm chuyện mất mặt đó mà còn vác cái mặt đi học thì thật là quá xấu hổ, và giờ thì tôi chán ghét nhìn mặt cô rồi, nhìn vào thấy buồn nôn, đúng là nghèo về cả tinh thần và vật chất, thật tội nghiệp.

Nó nói những lời thật tâm mà bấy nay nó luôn giấu kín trừ chuyện đó.

- anh nói đủ chưa? tôi nói thì mọi người tin tôi sao? nực cười ai cũng nhìn tôi bằng ánh mắt khinh thường chế giễu tôi, xem thường cái nghèo của tôi, mọi người có gì hơn tôi sao? về tiền bạc, vật chất, hay về trí thông minh. Nhiều lúc tôi cũng đã hỏi rằng tại sao tôi không được như mấy người? ghen tị vì sáng nào mấy người cũng có ba mẹ chở đi học trưa thì đón về, có điều kiện gia đình tốt. Nhưng tôi không bao giờ làm cái việc thất đức ấy, bà tôi đã dạy là :” đối cho sạch, rách cho thơm” không bao giờ lợi dụng việc công để tích góp riêng cho mình, tôi cũng là con người mà mấy người đối xử thôi vậy có quá đáng lắm không? cũng chỉ vì không chung tầng lớp ư? Tôi cũng đã mệt mỏi khi học cái lớp này quá rồi có lẽ tôi thấy mình không thích hợp nơi đây. Mai tôi sẽ xin cô chuyển lớp còn 3 tờ 500k của anh thì cầm lấy mà dùng, tuy nghèo thật nhưng không cần sự bố thí bẩn thỉu của anh, còn vụ kia mấy người cứ nghĩ thế nào thì nghĩ.

Cô bước vội ra khỏi lớp để kịp lau đi những giọt nước mắt ấy, gió thổi làm mái tóc ngân bay bay, dường như nó đang vỗ về cô thì phải, nó cũng đồng cảm với cô chăng?. Cũng thời điểm đó có 1 người đã ngây người khi nhìn nó chạy đi cùng những giọt lệ lăn dài trên má, hần bối rối, lúng túng vì chính hành động của mình, mình thật sự đã thích cô bé này sao? không thể nào chắc chỉ là sự thương cảm chăng, lời nói khi nãy cậu

thật sự hơi quá lời, cầm 3 tờ 500k trên tay nhìn lên bầu trời cao xanh lồng lộng kia. Liệu có lối thoát nào cho 2 chúng ta?

14. Chương 14

Thế là ngày tổ chức cuộc thi cũng đã diễn ra mọi người ai nấy đều nô nức đến xem cũng như cổ vũ phần thi lớp mình, học tập thêm nhiều điều hay từ các lớp khác, nó cũng vậy cũng đến để xem nhưng biết bao nhiêu ánh mắt, cũng như những lời xì xầm sau lưng nó, nó biết chứ như vẫn đứng đưng, còn thảo cô bạn thân nó thì suốt ngày cặp kè với tuần, tính kiếm thảo để tâm sự những điều oan ức đó nhưng nó không muốn cản trở 2 người bạn họ, và cũng không muốn chạm mặt với hắn. Nhưng càng tránh thì lại càng gặp, đang thả mình trong nắng sớm, cùng với những chú chim hót trên cành cây nghe rất vui tai, nó kiếm 1 chỗ trong công viên của trường để hít cái bầu không khí trong lành của buổi sáng, nhưng ai ngờ đâu nó lại gặp hắn với thảo đang ôm ấp nhau trong này, ngân vội bỏ đi nhưng ai đó nắm tay ngân lại nói:

- Cô cũng có mặt mũi để đến đây xem à? chả hiểu cô là con người hay súc vật mà chả có cảm xúc cũng như chả có lòng tự trọng, hay là bị bạn bè xua đuổi nên ra đây tránh nạn.

ngân vùng vằng nói:

- anh có bỏ tay ra không thì bảo, ừ tui không phải là con người nữa đó, nên anh đừng có nói chuyện với một đứa súc vật như tôi, lo mà làm tốt cái chuyện yêu đương của mình đi, cũng như về phần dự thi sáng nay.

- Khỏi cần cô phải bận tâm, nghe cô hùng hồn tuyên bố chuyển lớp mà quan tâm chi ba chuyện bao đồng.

- ừ tạm biệt, mong rằng chúng ta đừng gặp mặt nữa, tôi ước gì giá mà tôi chưa từng quen biết anh, một người phát ra toàn là lời răn rết.

- tôi cũng hy vọng thế cô bé ạ.

Ngân bỏ đi, đau lòng lắm chứ, đau lòng vì mình đã thích nhầm người, một người như hắn mà việc gì cô phải bận tâm, nhưng chả hiểu sao cô không thể làm được. còn hắn cũng đứng ngây ra đó, lẽ ra hắn tính xin lỗi vì hôm qua có hơi quá lời nhưng không khi gặp mặt nó thì hắn lại nói ra những lời thật cay độc. Đang diễn ra cuộc thi, một cuộc điện thoại vang lên giữa bầu không khí ồn ào, à thì ra là điện thoại của cô giáo, nhưng khi nghe sau mặt cô có vẻ buồn. Cô gọi ngân ra chỗ trống nói chuyện, mọi người đều tò mò.

- ngân à, cô nói chuyện này em hết sức bình tĩnh.

- chuyện gì ạ, cô cứ nói đi.

- Mẹ em gọi điện cho em nhưng có vẻ em bỏ điện thoại ở nhà rồi, nên bác gái nói cô là ba em đã qua đời rồi, nên bảo em về nhà lo liệu cho ba, cô rất tiếc nhưng em hãy cố bình tĩnh, mọi việc đều sẽ ổn thôi.

- Cô có nghe lầm không cô, ba em khỏe mạnh thế, từ xưa đến nay không có bệnh tật gì làm sao có chuyện ba em chết được, chắc cô nhầm rồi.

- Không đâu, hình như mẹ em bảo là ba bị tai nạn trên công trường thì phải.

Mắt ngân ngấn lệ, nó ngồi phịch xuống đất, khuôn mặt tái mét, tại tao mọi điều bất hạnh đều giáng vào nó. bà cũng đã đi rồi, tại sao ông trời còn nhẫn tâm cướp đi người ba đáng kính của nó, những hình ảnh về ba chợt hiện về trong tâm trí nó....

- Ba ơi, tại sao bạn bạn bè đều bảo con là xấu xí mà lúc nào ba cũng khen con là đẹp tựa như thiên thần ạ, ba nói xạo con không chơi với ba nữa.

- Ngân à, đối với mọi người đừng để tâm đến những lời họ nói, đối với bố con đẹp hiền lành như thiên thần vậy nhưng thua mẹ haha. Thôi hết giận đi nào công chúa của bố, hôm nay bố sẽ đích thân xuống bếp làm món gà xào xả ớt mà con thích nhất nhé được không?

- dạ, con yêu ba nhất nhất trên đời luôn ý. nói rồi nó bắt ba công đi xuống tận nhà bếp.

Ngày nó lên thành phố học, ba nó đã khóc.

- Ba ơi, con có đi mất luôn đâu mà sợ , con đi rồi tết con sẽ về thăm ba má mà, hay là con không đi nữa ở nhà phụ ba má nha.
- cái con tiểu quỷ này, người ta khóc tí mà không cho, đi học vì tương lai của con sẽ tốt đẹp hơn ba má bây giờ con hiểu không?

15. Chương 15

Nhưng giờ thì sao cơ chứ, nó chỉ tồn tại trong kí ức mà thôi , một kí ức đáng buồn có lẽ nó không muốn nhắc tới, mọi người ai nấy đều tò mò vì những diễn biến xảy ra trên khuôn mặt, hần cũng vậy tự đặt ra câu hỏi là :” Cô ta có chuyện gì thế nhỉ”. Xong rồi nó đứng dậy, lau nước mắt, nói với cô :

- Cho em xin phép về nhà vài ngày để lo tang lễ cho ba , giờ em phải về nhà gấp không thể ở lại xem lớp mình trình diễn được, nhưng chuyện hôm bữa em nói , em mong cô chấp thuận ạ.
- ừ em về đi, chuyện chuyển lớp để cô nghĩ sau, khó lắm.

Nói rồi nó lẳng lặng bỏ đi, đến quán ăn nó làm để nói với bà chủ:

- cô ơi cô có thể ứng trước cho cháu tiền tháng này không ạ , cháu đang cần gấp, nhà cháu có việc.
- được rồi ai chứ ngân thì không thành vấn đề, đây cầm đi.
- dạ cháu cảm ơn cô.

Ngân đón chuyến xe buýt gần nhất để về nhà, đáng lẽ về nhà nó vui mới phải nhưng giờ thì tâm trạng hoàn toàn trái ngược lại, một nỗi đau mảy ai hiểu được. Vừa đặt chân đến cổng làng, tiếng trống cùng với tiếng kèn vang lên inh ỏi, ắt có người đã về với đất mẹ, từ xa xa có thể nhìn thấy ngôi nhà nó vì rất riêng biệt, tới nhà một cảnh buồn bi thương diễn ra , mẹ nó khóc đến ngất lên, bên chiếc hòm ba , bà con đến rất đông những tiếng nói nhỏ nhỏ cất lên:

- tội cho ba cái ngân còn trẻ mà đi sớm quá. thôi yên nghỉ nơi chín suối.

Ai cũng biết là nhà nó mẹ thì hay ốm đau bệnh tật nên chỉ ở nhà lo chuyện cơm nước, hay chăm vài con gà, còn ba nó là người kiếm tiền chính nhưng ba nó đi rồi liệu có biến cố nào xảy ra với 2 mẹ con ngân không?. Ngân đến bên mẹ an ủi:

- má ơi, đừng khóc nữa , không tốt cho sức khỏe đâu, chuyện đâu còn có đó má à, chỉ tiếc là ông trời kêu ba đi sớm quá, nhưng má cứ yên tâm, con sẽ cố gắng sẽ thay cha chăm sóc tốt cho má.
- ừ, con còn nhỏ mà lo cái gì được chứ.
- Má này, má hơi khinh thường con gái má rồi đó.

Trong ngày đưa ba nó đi, chủ thầu công trường đó đã đến biếu 5 triệu cho ba nó, còn nó ngậm ngùi tiễn ba lên đường , nó tỏ ra là mình can đảm, nén nước mắt chảy ngược vào trong, có lẽ ông trời quá trớ trêu với gia đình nó chăng? kẻ thì giàu sang, người thì bần cùng đau khổ xuống đáy tội cùng của xã hội, nhưng trách ai được, số phận đã đưa đẩy con người ta đến những cái kết bất ngờ, tối hôm đó nó nằm trằn trọc không ngủ được, vì một ý nghĩ... Sáng ra nó phải phụ mẹ làm rất nhiều việc, từ bây giờ những công việc nặng nhọc trong gia đình đều dồn trên đôi vai của mẹ. Mẹ nó nói:

- Một là lo liệu cho ba con xong rồi, con cũng lên thành phố học đi , đừng bận tâm chuyện ở nhà , má sẽ cố gắng kiếm 1 công việc để nuôi con ăn học thành tài.

Nhưng ý của nó thì khác.

- má à, con hiểu má muốn con ăn học cho thành tài, nhưng con đường đại học không phải là con đường duy nhất để giúp mọi người thành công, nó chỉ là con đường ngắn nhất thôi biến những ước mơ thành hiện thực, nhưng con cũng rõ hơn ai hết hoàn cảnh gia đình mình, má bệnh tật ốm đau thì làm được gì chứ, mắc công bệnh tình trở thêm nặng, con sẽ nghỉ học, rời khỏi tỉnh phú yên này để kiếm 1 công việc làm thêm ở sài gòn hằng tháng con sẽ gửi tiền về má, không cần phải đi làm nữa, con sẽ là trụ cột gia đình như ba đã từng vậy.một nụ cười nở trên môi cô nhưng đầy chua chát.

- Thôi đi mày con nhỏ ai thèm thuê mày chứ, cứ đi học đi để tao lo.
- không sao má không cần lo, mai con sẽ lên thành phố xin nghỉ học, nên má đừng cản con .
-

16. Chương 16

Thứ 7, hôm nay là 1 ngày nắng đẹp như mọi khi, mọi người ai nấy đều tận hưởng ngày nghỉ cuối tuần vui vẻ bên gia đình trừ học sinh trung học, và những trường hợp ngoại lệ khác, nó đang thông thả, chậm rãi tận hưởng những giây phút cuối cùng của đời học sinh, rồi đây nó sẽ xa mái trường, xa bạn bè, xa thầy cô để đến một nơi đất khách quê người, buồn , nuối tiếc là điều khó mà tránh khỏi, nhưng nó tự nhủ rằng:” hãy cứ tự nhiên đi, vì ở đây dù có đi hay ở lại thì chả ai nhớ đến mình cả” , bước vào cổng trường nó nhanh nhẩu chào bác bảo vệ”kute” lần trước miễn tội cho nó

- chào bác, chúc bác ngày cuối tuần vui vẻ ạ.
- ừ hôm nay nhanh miệng gớm nhỉ, hôm giờ cháu nghỉ học à hay sao không thấy con tiểu nha đầu nào gần tới giờ đánh trống tri bài mới xong xộc chạy đến.
- bác này, dù sao cháu cũng không đi học trễ mà. thôi cháu đi đây ạ.
- ừ , tạm biệt.

Đặt chân đến lớp, nó đang cố gắng nhớ kĩ lớp học này, những người bạn chả mấy là ưa nó trừ thảo, và cả mối tình đơn phương lặng lẽ. Cũng như mọi khi , nó đến lớp thì những tiếng xì xào to nhỏ .

- ê mày, con ngân vác cái mặt đi học rồi kìa chắc là cảm thấy hổ thẹn với lương tâm nên mới không dám đến lớp.
- ừ hôm giờ không có nó đi học thấy lớp mình hơi buồn vì chả có đứa nào lấy ra tám chuyện , nói móc, mà hồi bữa trong nó xảy ra chuyện gì thế nhỉ , thấy mặt nó tái mét rồi bỏ đi.
- thôi đi, chắc là cô kêu ra chỉ bảo ấy mà mày.

Nó lặng lẽ ngồi xuống chỗ mình, và dường như hần chưa đến thì phải , nó lấy trong cặp 1 đôi giấy đã viết ghi ” đơn xin nghỉ học” rồi lên phòng hiệu trưởng. Về lớp, thì đã chạm mặt hần , nó mỉm cười, còn thảo thì riu rít lại hỏi nó:

- bà hôm giờ sao nghỉ học vậy , có biết là tui nhớ bà muốn chết hông?
- ừ nhà tui có việc tí, nhớ tui thật không đó hay là nhớ đến tuần.
- xì bà này cứ nói tui hoài, thôi vô lớp rồi , bay bay nha .
- ừ.

Nó thấy ấm lòng khi ít ra cũng có người cho nó cảm giác được tồn tại trong lớp này, thảo một cô bé không hề hiền lành như ngân và mọi người nghĩ, chỉ là giao tiếp vui vẻ với những người mà nó cảm thấy không gây nguy hiểm cho chuyện tình cảm giữa cô và tuần thôi, còn những người khác thảo không từ bất kì thủ đoạn nào để họ xa tuần càng xa càng tốt. Còn hần , hôm giờ trong cứ lo cho cho nó đặt ra câu hỏi” ủa tại sao cô ta không đi học nhỉ chắc là gia đình có việc rồi, mà tự nhiên mình lại cảm thấy thiếu thiếu 1 thứ gì đó , hôm giờ đi học nhưng thật cực kì chán, chết tiệt tại sao mình lại nhớ đến kẻ mê tiền đến bạn bè cũng dùng thủ đoạn cơ chứ” . Cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp.

- cả lớp đứng.
- chào buổi sáng các em , ngồi xuống đi.

Cô đặt cặp xuống nói:

- hôm nay cô sẽ không dạy mà dùng tiết này để tâm sự với các em được không nào?

- được ạ, quá được ý chứ lại. ha ha nói là tâm sự chứ cô đi ra ngoài, cô với mình 2 đường thẳng song song không ai đá động đến ai, vui quá, chưa có hôm nào đẹp như hôm nay.

cô nhìn ngân với một ánh mắt đầy triu mến, xen lẫn nuốt tiếc.

- Các em trật tự , nghe cô nói nào, sự thật là tuần sau lớp mình sẽ mất đi 1 thành viên, cô rất tiếc, nhưng vì hoàn cảnh gia đình bạn ấy nên phải nghỉ học, dù thầy hiệu trưởng đã động viên còn nói sẽ miễn học phí nhưng không được.

cả lớp ồn ào hẳn lên.

- ai vậy ạ? tò mò quá.

- ngân đứng lên nào, có thể phát biểu suy nghĩ em được không .

cả lớp

- ồ ồ .

- dạ thưa cô, những tuần vừa rồi học là khoảng thời gian không thể nào quên đối với em, chính lớp này đã dạy cho em biết những quy luật trong xã hội hiện giờ, sự yêu ghét một người ra sao, cũng như học rất nhiều điều bổ ích và thú vị từ những bài giảng của thầy cô, em sẽ nhớ khoảng thời gian này, dù em không may mắn được đi học như các bạn, nhưng đó là con đường em đã chọn, em sẽ không hối hận về quyết định của mình, em xin hết.

- cô rất buồn, vì hoàn cảnh gia đình ngân không khá giả như các bạn trong lớp, nhưng ba ngân lại ra đi quá sớm để lại những khó khăn về kinh tế, nên ngân đã quyết định nghỉ học để lên Sài Gòn kiếm sống , các em ở đây phải thấy mình cực kì may mắn, vì có gia đình có đủ nhu cầu đáp ứng cho các em ăn học, được sống trong sự yêu thương của cha mẹ.

17. Chương 17

Đường như đâu đó cũng có những ánh mắt nhìn ngân đầy thương cảm, nó còn quá trẻ để hiểu rằng ngoài xã hội có đầy rẫy những khó khăn, cạm bẫy, nó còn quá non nớt để sống tự lập bằng chính đôi bàn tay mình không dựa dẫm , hay có sự đùm bọc của cha mẹ, hẳn khá sung sướng khi biết tin này , ấn tượng đầu tiên của hẳn đối với cô là một cô bé nhà nghèo xấu xí nhưng càng tiếp xúc nhiều lần càng nhận thấy nó có rất nhiều điểm thú vị , đặc biệt mà không phải bất cứ ai cũng có được, chắc tình yêu cũng bắt đầu chớm nở từ đây, một bông hoa hút nhựa sống của đất trời để ngày càng vươn lên kiêu hãnh , những cánh hoa đang lần lượt được bung ra trong nắng sớm nhưng rồi đột ngột những cơn gió mưa bắt đầu lại ập đến khiến cho bông hoa kia mất cái vẻ đẹp tao nhã như thường ngày trở nên héo hon tàn úa, vừa mới chớm nở đã bị dập tắt thật là đáng buồn. Thế là những tiết cuối cùng của đời học sinh nó đã trôi qua một cách chậm rãi nhất, để lại ấn tượng khó phai trong lòng , để rồi sẽ thành hành trang vững bước vào chặng đường sắp đến đâu biết khó khăn gian khổ, những tiếng giảng bài của thầy cô sao nghe dễ hiểu, thánh thót, vang vọng cả con tim, nó chưa từng nghĩ rằng mình sẽ như thế này , tiếng trống trường vang lên giục giã báo hiệu buổi học hôm nay đã kết thúc, nó mỉm cười chào lớp rồi lẳng lặng bước đi trong nước mắt, hẳn vội vàng đi nhanh đến chỗ nó kéo nó ra ngoài công viên.

-anh thả tôi ra không biết đau à.

- tôi xin lỗi, cô tính nghỉ học thật à.

- ừ chứ chả nhẽ tôi nói đùa , không có việc gì thì thôi về đây , từ này không có tôi chắc cậu vui hơn nhiều đó một kẻ mê tiền đến danh dự cũng bán như tôi, dù sao thì cũng chúc cậu ở lại mạnh khỏe, thành công trên con đường đời mà tuấn chọn.

- cô .. cô đã từng thích tôi lần nào chưa? dù chỉ 1 lần thôi.

- haha mắc cười quá, tự nhiên lại hỏi một câu cực kì lãng xẹt thế này, hãy nhớ rằng chúng ta là người của 2 tầng lớp làm sao tầng lớp nông nô này lại dám để ý đến công tử nhà giàu như cậu , mà nếu để ý thì chỉ là một tình yêu đơn phương , lẳng lẽ đau khổ thôi.

- cũng chưa từng một lần rung động vì tôi sao?

- anh có thảo rồi đó, đừng có ý định cho tôi để tôi làm bóng đèn, mà nếu có thì đã sao, anh đáp lại à hay lại giấu cột tôi cóc ghẻ mà đòi mơ đến bạch mã hoàng tử.

hắn tức giận, rồi đột nhiên tiến tới hôn nó, ... một nụ hôn không quá dài nhưng dư vị nó vẫn còn ở lại, đây là nụ hôn đầu của hắn cũng như nó, tuy hắn có bạn gái nhiều thật đó nhưng chưa từng chạm môi cô nào. nó đỏ mặt, thẹn thùng, quát hắn:

- anh là cái thá gì mà hôn tui, có biết là nụ hôn đầu của tôi không hả, tôi chỉ dành nó cho người mà thật sự tôi yêu thương, còn anh một công tử nhà giàu suốt ngày ăn chơi lê lửng, cột nhả, gái theo đây, chắc anh cũng cướp không biết bao nhiêu nụ hôn từ các người đẹp ấy, phần lớn họ sẽ cảm thấy hạnh phúc còn tôi thì khinh, thôi coi như lần này chớ liêm, hôn thì cũng hôn rồi, có đòi cũng chả được, tạm biệt

- cô đứng lại cho tôi, cô không biết thì cầm mồm đi đừng có nói những lời đó, chả hiểu sao tôi lại có cảm tình đối với một con người như cô, đúng thật là sai lầm,

nó ngưng bước

- vốn dĩ 2 ta là 2 đường thẳng song song anh biết rồi chứ, cảm tình của anh chắc chỉ là lòng thương hại, cái đó tôi không cần

18. Chương 18

-haha thì ra trong mắt cô tôi chỉ là 1 đứa nhà giàu bắt nạt những đứa như cô thôi nhỉ.

- ừ, thôi tôi đi đây, tạm biệt.

Nói rồi, nó bỏ đi, mỉm cười:”- tạm biệt nhé, mối tình đầu của tôi”, buồn, một nỗi buồn mấy ai hiểu, giờ đây những kỉ niệm với hắn cũng chỉ tồn tại trong trí nhớ mà thôi, rời khỏi nơi này đến một nơi khác hy vọng những hình ảnh của hắn sẽ phai nhạt đi theo thời gian rồi lãng lạng biến mất, còn hắn tự cười chính bản thân mình, cả hàng dài những cô gái duyên dáng yêu kiều, gia thế tốt không thích lại thích một người mà đi ngược lại với những tiêu chí mà tự mình đặt ra, sự rung cảm đầu đời của những cái lứa tuổi mới lớn nó đến bất ngờ, để rồi ra đi trong tĩnh lặng, giờ đây không biết trên chặng đường sắp tới nó sẽ khó khăn đến chừng nào.

Nắng càng lúc càng rực rỡ, gió thổi nhẹ nhẹ, tiếng chim hót chan hòa, từng đàn bướm tung tăng tìm những đồng hoa rực rỡ, khung cảnh đẹp là thế những lòng của 2 người nào đó đang có những cơn sóng dâng lên cao trào. Ngày hôm sau nó đến tiệm ăn nó thường làm để xin bà chủ nghỉ việc.

- cô ơi, tiền tháng này cháu lấy 1 nửa thôi còn 1 nửa trả lại cho cô, chắc từ này cháu sẽ không đi làm nữa đâu ạ.

- gia đình cháu có chuyện à?

- dạ, chắc cháu sẽ chuyển vô sài gòn kiếm sống nên sẽ rời khỏi đây.

- thế cháu tính vô đó làm gì, đất chật người đông, an ninh xã hội không được đảm bảo, vả lại cháu cũng chả có ai thân thích trong đó khó khăn lắm.

- cô nè, cháu sẽ tự biết lo liệu ạ, thôi cháu phải thu dọn đồ đạc để về quê để rồi chuẩn bị cho cuộc hành trình tiếp theo đây ạ.

- ừ còn số tiền này cháu cứ giữ đi coi như cô cho cháu tiền đi xe, nếu có dịp về thì ghé vào quán cô chơi nghe chưa

- vâng ạ tuân lệnh sếp.hehe.

thời gian thấm thoát thoi đưa 4 năm rồi cũng trôi qua, nó đang cật lực kiếm sống trong cái thành phố với tên gọi” thành phố không ngủ”, hằng ngày phải đi phát tờ rơi, đêm đến lại đi rửa chén cho một nhà hàng nhỏ, tới tận 10h về cuộc sống khổ cực, nên nó ngày càng gầy đi, làn da cũng rạm đen nhưng không vì thế mà cô bỏ cuộc, nó nhún nhủ rằng:” phải cố kiếm tiền thật nhiều để gửi về cho má”, nó chỉ tiêu rất tiết

kiệm, thuê một phòng trọ giá rẻ, nói là rẻ chứ cũng đắt lắm trong sài gòn mà, nó không có thời gian để ăn một bữa cơm cho đúng nghĩa, thường thì nó mua 1 thùng mì tôm để đó ăn dần, chứ mua đồ mà nấu thì rất tốn kém, cũng chính vì thế nhắc tới "mì tôm" là nó phát ngán, còn hần thì sau khi 12 hần cùng thảo đi ra nước ngoài du học, sau đó trở về việt nam, ra sài gòn vì công ty mẹ nhà hần ở đó, dường như những kỉ niệm về tuổi học trò cũng một phần nào đó phai mờ trong tâm trí mỗi người.

Buổi sáng hôm đó, nó đang tung tăng trên đường để phát rơi, miệng chào rí rít, đèn đỏ hiện lại, nó nhanh chân đi phát tờ rơi quảng cáo đây là thời cơ hoạt động chín mùi, rồi đèn xanh hiện lên nó băng nhanh qua đường, ơ kìa 1 em bé gái đang tìm cách qua đường không chú ý rằng đèn đỏ đã qua, xe títt còi inh ỏi, rất nguy hiểm, nó thấy thế vội chạy lại bế em bé qua đường an toàn, nhưng không cô bé lại làm rơi con gấu nhỏ trên đường đi, khiến bé khóc òa lên, nó quay lại lấy nhưng không may một chiếc xe ô tô đang đi vội, và nó không chú ý đến rằng nguy hiểm đang cận kề.

19. Chương 19

Nó đang băng qua đường mặc dù tín hiệu đèn đỏ đã qua rồi, tài xế phải phanh gấp, phát ra 1 tiếng kít chói tai, ranh giới giữa sự sống và cái chết chưa bao giờ trở nên mong manh như vậy, nó giật mình những tờ truyền đơn rơi xuống mặt đường, gió thổi, những tờ truyền đơn bay tán loạn, khoảng cách giữa nó và đầu xe ô tô chỉ là vài cm, nó vẫn đứng đó với khuôn mặt trắng bệch, bác tài xế tức giận xuống quát:

- ê, cô kia cô không biết là đèn đỏ đã qua rồi à hay sao dám cả gan qua đường, không sợ chết à, đúng là rách chuyện làm trễ giờ họp của người ngồi bên trong xe thì cô không gánh hậu quả hết đâu, thu gọn tàn dư nhanh đi.

- dạ cháu.. cháu xin lỗi vì đã làm mất thời gian của bác ạ.

Gần lắm nhưng xa lắm ai ơi, khoảng cách giữa hần và cô cũng chỉ cách nhau vài bước chân, rồi xe phóng đi lướt nhanh qua mặt nó, ngán vẫn còn sợ hãi vì cảnh tượng lúc này, em bé đứng bên vệ đường khóc inh ỏi, phả tan đi không khí lúc này, nó vội nhặt tờ đơn và con gấu rồi đi đến bên em bé:

- con gấu của em nè, mà mẹ em đâu?

- dạ em không biết, mẹ bảo em chờ trước cái cửa hàng kia mà chờ lâu quá không thấy mẹ nên em đi kiếm ạ.

- thế em có nhớ số điện thoại mẹ không nào, để chị liên lạc.

Từ xa có hình ảnh một người phụ nữ với khuôn mặt biến sắc, nước mắt chảy đầm đìa,:

- em ơi cho chị hỏi em có thấy 1 em bé tầm khoảng 5 tuổi ôm một con gấu mặc váy hồng đứng ở đây không ạ

- xin lỗi chị tôi không thấy.

dường như cô bé thấy mẹ mình, liền nắm lấy tay nó lắc mạnh.

- chị ơi mẹ em bên kia đường, chị dẫn em đi tới chỗ mẹ đi.

- ừ ngoan nào, chị sẽ đưa em tới chỗ mẹ.

Nó đưa cô bé qua đường an toàn

- mẹ, mẹ ơi.

- ôi con tôi, mẹ đã bảo là con ở đây sao dám đi lung tung lơ lạc thì sao.

- dạ, con xin lỗi ạ, nhưng mẹ ơi nhờ cái chị này nè, vì con mà xem nữa chị ấy bị xe tông rồi đấy ạ, với lại một sấp tờ giấy gì đó gió cuốn bay tán loạn hết rồi, làm sao đây mẹ, mẹ giúp chị ấy đi mà mẹ, rồi bé nói tiếp

- em cảm ơn chị ạ

nó mỉm cười đáp

- ngoan lần sau phải nghe lời mẹ nghe chưa?

- dạ.

mẹ đưa em nhìn cô bằng ánh mắt đôn hậu nói:

- thật lòng cảm ơn em, chị bất cẩn qua tính lại tiệm tạp hóa mua cho cô bé một cây kẹo bảo bé đứng chờ 1 xú mà quay lại không thấy đâu, cơ mà em làm mất gần hết giấy rồi có bị sao không

- không có gì đâu chị việc nên làm thôi, dạ không sao .

- Chị thấy em cũng nhanh nhẹn, mà chị đang làm trong 1 công ty đang cần nhân viên dọn dẹp vệ sinh em muốn làm không chị giới thiệu cho, công việc đó tuy mệt nhưng không có dầm mưa dãi nắng như thế này.

nó suy nghĩ 1 lúc,” nếu mình bỏ công việc đang làm mà tới nơi đó làm việc, nhân công vệ sinh hả, hehe được công việc nhẹ mà tiền cũng ổn định , ôi tiền ơi chị cưng em quá đi mất” mắt nó sáng rực lên

- được ạ

- ừ , đây là bưa thiệp và địa chỉ chỗ làm mai em có thể trực tiếp tới và làm việc ngay.

- ôi thế ạ , tốt quá, em cảm ơn chị.

Nói rồi, 2 mẹ con bắt taxi về nhà, cô nhảy chân sáo , đi hát cùng đường, người ta nhìn vào nói

- ê , trời nắng chang chang mà có người vừa nhảy chân sáo vừa hát đúng thật là hồn nhiên như con diên ý nhỉ, haha

20. Chương 20

Nó tung tăng về nhà mà quên rằng cô chưa phát xong tờ rơi, vừa về là nó đã làm bạn với chiếc giường yêu quý và đánh 1 giấc đến chiều, chiều đến nó thay một bộ đồ đơn giản để đi dạo phố vì tối hôm nay chủ nhật nên bà chủ cho nó nghỉ phép 1 bữa, cô tự nhủ rằng:” tối nay phải đi dạo 1 vòng để biết cái vẻ đẹp của Sài Gòn về đêm” đang ngắm nhìn cái nhộn nhịp về đêm thì đâu đó 1 cặp đôi gây sự chú ý cho mọi người xung quanh

- ôi , cậu nhìn kia, cặp kia đẹp đôi ghê.

- ừ

Nó cũng tò mò quay lại xem , mặt nó biến sắc , tại sao lại là hán 4 năm rồi, 1 khoảng thời gian không quá dài cũng không quá ngắn để quên 1 mối tình đơn phương, vâng thời gian có thể phủ nhòa đi mọi thứ thuộc về dĩ vãng có những thứ rất dễ quên , nhưng có những thứ sẽ dằn vặt và không thể quên được đó chính là tình yêu cô dành cho hán , không thể phủ nhận rằng tình yêu đầu đời nó chứa đựng biết bao nhiêu cái hữu hình mà làm cho con người ta yêu say đắm cái vô hình đó, 1 khoảng cách khá gần nó có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt hán và thảo dường như đâu đó đã mất đi cái vẻ ngây thơ trẻ con hồi nào thay vào đó là nét chững chạc nhìn họ thật đẹp đôi, nó cũng mừng thầm cho cô bạn của nó , vì tới giờ mà vẫn còn giữ mối quan hệ như vậy với hán thật không dễ dàng, nó lảng lạng xoay mặt lại đi , và dường như đâu đó ánh mắt của hán đã chú ý đến cô, 1 người hán cố nhắc lòng mình hãy quên đi, nhưng không chắc hán nhầm rồi làm sao mà gặp cô được , tự chế giễu cho chính bản thân mình vì quá kém cỏi vì tới giờ vẫn không quên được cô ta, rời khỏi quê hương, đến với nước mỹ xinh đẹp để học tập cũng là một phần nào muốn quên đi những hình ảnh của ngân vì nó khắc ghi trong tâm trí hán quá rõ , cứ mỗi ngày đến lớp nhìn vào chỗ ngồi quen thuộc của cô trong trái tim hán lại nhói đau rồi đi để quên nó nhưng đó là điều không thể .

Buổi sáng , nó mặc đồ cũng như thường ngày bắt chuyến xe buýt đầu tiên đến địa chỉ mà người kia đưa.

- wow tòa nhà này á, đẹp quá vậy nè .

Nó cũng chả biết là nên hỏi ai về vấn đề việc làm của mình thì liền thấy có bác bảo vệ nhìn mặt rất nghiêm túc nhưng không sao với lòng dũng cảm đủ lớn nó đã tiến đến hỏi bác:

- chào bác, cho cháu hỏi ở đây tuyển nhân viên làm vệ sinh phải không ạ , cháu tới đi do có 1 người giới thiệu ạ.

- à ừ, hôm qua phó tổng giám đốc có nhắc tôi là hôm nay có người tới nhận việc thì ra là cô à.

- phó tổng giám đốc nào ạ, cháu đâu có quen .

-nói chung người mà cô nói , là một người phụ nữ đã có con cô ấy bảo vì thấy cô làm việc khó khăn nên muốn giới thiệu vô đây làm để trả ơn vụ giúp con gái của cô ấy vì vậy đừng có nói nhiều đến phòng tạp vụ đi thẳng rẽ trái là tới ở đó sẽ có người nói cô nên làm gì

- dạ cảm ơn bác.

Mới đặt chân đến phòng thì bà tổng quản vệ sinh đã la nó:

- này cô bé kia, biết mấy giờ rồi không , mới lần đầu tiên đi làm mà đã đến trễ 10 phút chả ra cái thể thống gì, thôi coi như cô là người mới lần này cảnh cáo lần sau trừ lương, 1 chút nữa cô Tâm sẽ đưa cho cô 1 cái bảng nội quy công ty phải học thuộc nghe chưa?

21. Chương 21

nó nghĩ” cái gì, học bảng nội quy á, đâu phải ở ở trường, cái bà chẳng dữ thấy ớn” tuy nhiên trong lòng nó nghĩ thế chứ ngoài thì.

- dạ, em rất thích tính cách của chị vừa thẳng thắn vừa nghiêm túc.

- thôi đi bây giờ cô lên lầu 5 quét dọn phòng tổng giám đốc thật sạch sẽ trước khi ngài đến, đừng động chạm vào bất cứ thứ gì trên bàn nếu mất cô phải chịu trách nhiệm.

- dạ, em biết rồi, mà cho em hỏi lầu 5 thế phòng nào ạ.

- phòng 15 .

Cô vừa hốt hở xách các dụng cụ cần thiết để quét dọn thì những tiếng cười , tiếng nói chuyện bắt đầu hoạt động.

- này chị, chị không biết là tổng giám đốc rất khó tính à, hay sao để cô bé mới ngày đầu tiên đi làm mà phải lên quét dọn phòng, dù tổng giám đốc đẹp trai, cool đến chừng nào nhưng tiếc là hoa đã có chủ rồi, chúng em chỉ được ngắm thôi chứ không được ngắt, hoa hồng vốn có gai, vốn lại người con gái nào dám đến gần lại thì đã có con hồ ly kia canh cửa rồi.

-ê nói bé bé cái mồm vào , không sợ người ta nghe thấy thì cô không sống được trong công ty này đâu, bạn gái người ta là người có học vấn, nhà giàu chứ ai thèm mấy đứa như mình vừa nghèo lại vừa không có nhan sắc, đúng là ông trời quá bất công cho chị em phụ nữ tụi mình.

Bà mama tổng quản lên tiếng.

- dẹp ngay và đi làm, muốn trừ lương không hả, ông trời cho sao thì yên phận đi đừng có mơ mộng hão huyền.

- v....â...n .. g ạ.

Nó vốn dân cù lằn, không biết sử dụng thang máy nên đành phải cuốc bộ từ tầng 1 đến tầng 5 đúng thật là khổ, vừa lên đến nơi là dọn dẹp không ngừng nghỉ, nó cũng khéo tay hơn khi còn đi học nên không có bất cứ vật nào rơi rớt hay đổ vỡ, vẫn còn an toàn tính mạng đến khi nó dọn dẹp xong. Nhưng cuộc đời vốn có nhiều điều bất ngờ mấy ai mà lường trước được những sự việc sắp xảy ra, nó đang thu dọn để xuống thì bỗng nhiên có bước chân ai đó chậm chậm.... chậm chậm , tai nó vỉnh lên cảm cái chổi lông gà mai phục phía xong cánh cửa phòng tiếp khách , đến khi người đó đến nó bắt đầu xung phong ra trận

- ta đập... ta đập chết nhà người dám vô đây ăn trộm hả, chết , chết này .

người đó bị đánh bất ngờ nên không trở tay kịp, kết quả là bị đánh bầm dập, nó không chú ý đến người nó đang đánh là ai , nên cứ ra tay những cú ra đòn rất mạnh, nhưng rồi người đó cứng lấy lại bình tĩnh, giật

chổi lông gà đang đánh rồi dùng giày đá nó một cái , khiến nó khụy xuống. Nó tức giận ngửa mặt lên, nhìn kĩ người đá nó, các bạn có ai tin vào hai chữ ” duyên phận” không? , duyên phận đã đưa đẩy nó đến để gặp và học chung với hần, để rồi xa cách mấy năm trời lại gặp nhau nơi đất khách quê người,

nó dồn hết sự ngạc nhiên, xen vào đó là 1 chút sự vui mừng, đứng dậy , hần cũng vậy , thì ra người hần thấy tối hôm qua không ai khác là cô, cũng ánh mắt ấy, khuôn mặt ấy, đã làm tim hần trở nên loạn nhịp , nó cúi đầu xin lỗi:

- Cho tôi xin lỗi, tôi không cố ý , cậu là tuần ,tổng giám đốc công ty này à?

- Xin lỗi tôi quen cô sao? , cô là nhân viên vệ sinh mà dám dùng vũ lực để đánh tổng giám đốc đúng thật là không nên khinh thường bần lĩnh của cô, gan cô lớn hơn trời, ra khỏi phòng tôi, tiền lương tháng này trừ 1 nửa.

- dạ, thưa tổng giám đốc .

Nói rồi nó xách đồ chạy nhanh ra phòng , ngăn những giọt nước mắt mà cô không thể kiềm chế được.” thì ra hần không nhớ đến cô, mà phải rồi việc gì phải nhớ 1 đứa năng lực tầm thường học nửa chừng thì nghỉ, nhà nghèo cơ chứ”

22. Chương 22

Khi ngân vừa ra, mặt hần liền biến sắc , hần tiện tay lấy cái chổi lông gà ném đi, lực ném khá mạnh khiến cho bình, ly trên bàn rơi xuống, một âm thanh nghe chói cả tai. Đường như chưa xả được cơn tức hần cầm tay thành nắm đấm rồi đánh mạnh vào tường , khiến đôi tay hần rỉ máu.

- chết tiệt, tại sao cô cứ quanh quẩn bên tôi cơ chứ, đúng là oan gia.

Nó vẫn đứng bên cửa, chưa hề rời khỏi, nó cảm thấy tim mình đau lắm, một nỗi đau mấy ai hiểu được, vừa lúc đó thảo lại tới. Thảo sững sờ ” tại sao, cô ta còn lại xuất hiện ở đây , đã cố tình đẩy cô ta ra xa tuần mà giờ lại gặp mặt ở đây, hừm được cô cứ đợi đó, tôi sẽ cho cô biến mất bên tuần mãi mãi, tại sao trong tim hần chỉ có hình bóng của cô”, thảo liền đi nhanh và ôm chầm lấy nó, nước mắt tuôn rơi

- cậu là ngân phải không, tại sao khi đi mà chả nói tớ lời nào, biết là tui lo lắng cho bà lắm không?

ngân mỉm cười nói.

- tui xin lỗi được chưa, thôi đi xuống dưới lầu ra ngoài ghé đá nói chuyện

- ừ.

Vừa đi xuống lầu thì đã có biết bao ánh mắt nhìn nó và thảo, họ xì xầm to nhỏ .

- ôi , cái con bé mới vô làm nhân viên vệ sinh hình như quen cái con hồ ly đó thì phải, từ này ta cần phải đề chừng con này.

- đúng là thấy người sang bắt quàng làm họ , nhìn con nhỏ kia nhà quê chân chất, người gì đâu mà ốm nhom, đen thui xấu xí.

- thôi đi dù gì người ta cũng quen biết phu nhân tương lai của tổng giám đốc nên đối xử cô ta tốt tí .

Nó e ngại nhìn vào ánh mắt của họ, cũng như những lời xì xầm, nó thấy thế nói nhỏ với thảo

- tui đi với bà thế bà có ngại tui không?

- bà này, hơi đâu sống mà phải nhìn vào ánh mắt của họ .

- ừ.

Tới ghé đá, thảo và ngân ôn lại chuyện cũ cũng như hỏi thăm về công việc

-...

- thế bà với tuần cùng đi du học ở mỹ à, sướng thế.

- ừ tuần không phải dạng lẳng lơ mà rất chung tình đó nhé, từ khi quen với tui tuần chưa hề qua lại với bất kì cô gái nào, thế bà đã có ý trung nhân chưa.
- à ừ.. thì nói thật ra là tui lo kiếm tiền chứ lấy thời gian đâu lo mấy chuyện tình cảm, gió nào chứ gió này là tui ế tới già rồi.
- tui có một vài người bạn thân lắm thế muốn giới thiệu đi xem mặt không nào?
- thôi tui xin tui xin, đầu hàng đó đừng nói chuyện tui nữa , nói chuyện bà đi thảo
- cũng chả có chuyện gì to tát , tui với tuần đính hôn rồi đó. thảo như muốn khẳng định rằng hần là của thảo nên ngân đừng có mơ mộng đến nữa
- nó mỉm cười nói
- thế chúc mừng bà nhé, mà có gì đâu bà vừa xinh đẹp học giỏi, hoàn cảnh gia đình tốt trai theo đây mà bà chọn hần là phúc 3 đời hần tu mới có được ,
- bà này, thôi chết tui lên làm việc đây nha , mà bà là nhân viên mới à
- ừ tui làm nhân viên vệ sinh do có người giới thiệu công ty này đang cần người quét dọn.
- ồ, thế pp nha trưa gặp lại
- ừ
- Thảo đi , nở một nụ cười đầy ẩn ý ” tôi sẽ cho cô sống không nổi trong cái công ty này”
- Nó đến nơi làm việc, thì biết rồi đây bà làm tổng quản mặt hừng hừng khí thế
- cô hay quá nhỉ, nhân viên mới chưa làm nên cái trò trống gì mà còn trốn công việc đi nói chuyện phiếm được, được, vì thế tối nay cô phải bù lại ở đây làm thêm để bù lại thời giờ cô lãng phí nhé.
-

23. Chương 23

Nó đáp:

- dạ , em biết lỗi rồi, lần sau sẽ không tái phạm nữa
- nhệm vụ của ngày hôm nay là phải dọn dẹp nhà vệ sinh nữ của công ty, thế là nó cặm cụi đi làm việc, tuy nhiên có một quý cô đi mặt nghênh nghênh nhìn trên trời, không thấy chướng ngại vật phía trước là một thùng nước, kết quả là cô ta mang trúng và vỡ ếch 1 cú tuyệt đẹp, chắc là bắt được nhiều ếch lắm, cô ta tức giận vì cái thùng nước chết tiệt này làm hỏng bộ đồ mới mua , ngược mắt nhìn lên thấy một con bé nhà quê:
- cô là người để thùng nước giữa đường để cố tình cho tôi ngã à .
- Nó cũng biết thân phận mình thấp hèn không bằng người ta nên không dám nói lại, mặc công việc bé xé ra to thì thời gian làm trong công ty này coi như chấm hết.
- dạ , em xin lỗi. em không cố ý.
- hừ , nói gì thì nói cô phải đền bù cái váy hàng hiệu này cho tôi , tổng cộng là 6 triệu nhé cô em.
- dạ, cái gì 6 triệu , em không có tiền ạ, hay là chị đưa bộ đồ đó cho em em về giặt lại rồi đưa chị
- này cô bé, cô có biết tôi là ai không?
- dạ em mới vô làm nên không biết ạ.
- thế thì tôi nói cho cô biết, tôi chính là con gái của phó tổng trong công ty này, cô muốn ở lại hay đi là tùy thuộc vào thái độ của cô, tôi cho cô 1 tuần phải trả hết số tiền đó cho tôi nghe chưa?
- dạ dạ thật sự em không có tiền

- chuyện đó hả tôi không quan tâm, cô kiếm thể nào thì kiếm đi

Nói rồi cô ta cố tình xô ngân ngã .

- ô , xin lỗi nhé, tôi đây không cố ý.

cô ta mỉm cười rồi đi ra, mọi người nhìn thấy mà thương cho ngân, đừng ai không đừng là đừng vào ả, ý cô ta là nhà gần mặt phố, bố làm to nên ngông cuồng. Một người trong đó vội dìu nó dậy, quần áo ướt nhẹp, dính toàn xà bông, chân bị bầm tím, nó nói:

- cảm ơn mọi người, mọi người đi làm việc đi đừng bận tâm đến tôi.

Tại sao nó lúc nào cũng vậy luôn bị mọi người căm ghét, cố tình chơi nó, nó cũng có làm gì có lỗi đâu, Vừa thu dọn dẹp tàn dư xong , định đi ra ngoài mua một chai dầu, và một bộ quần áo đơn giản để thay thì lại gặp hấn ngay tại sảnh, thấy hấn nó lật đật lảng đi theo đường khác, và tất nhiên rồi mắt hấn đâu có mù na mà không nhìn thấy cô , hấn đang tính đến phòng kế hoạch bàn một số công việc nhưng khi thấy nó như vậy hấn bèn giao công việc cho anh thư kí của mình.

- anh đi tới phòng kế hoạch trước đi, tôi đi ra ngoài xe lấy usb hồi sáng bỏ quên.

- dạ thưa tổng giám đốc.

Hấn vội chạy theo nó, rất may là thảo không nhìn thấy, hấn thấy nó đi vào cửa hàng thuốc liền vào trong, một cuộc gặp bất ngờ nhưng hấn đã dự kiến từ trước, nó cũng khá bất ngờ liền mỉm cười chào:

- chào ngài.

- ừ chào cô, mà cô bị sao à , hay sao trong giờ làm việc mà lên ra tiệm thuốc , mình thì như chuột lột, mùi xà phòng nồng nặc.

- có thể cho tôi hỏi ngược lại là ngài đang quan tâm tôi, hay đang giấu cợt tôi?

- tùy cô cô muốn nghĩ sao thì nghĩ.

nó lấy chai thuốc liền bỏ đi, nhưng chân nó bị bầm tím vừa đi xuống bậc thang cấp thì đột nhiên té xuống 1 cái bịch hấn thấy thế vội định lại đỡ nó, nhưng nó một mực từ chối.

- cảm ơn lòng tốt của tổng giám đốc tôi tự đứng dậy được

- cô đừng có bướng nữa được không, im lặng và nghe lời tôi đi.

- anh.... anh là cái thá gì mà ép tôi

24. Chương 24

Nói rồi hấn bế ngân đến cửa tiệm quần áo trước ánh mắt của biết bao cô nàng đang nhìn đắm đuối hấn, tới tiệm hấn dìu nó ngồi vào ghế, và nói với chủ cửa hàng:

- Lấy cho cô gái này một bộ đồ công sở .

Ngân mắt chữ o mồm chữ a liền chữ hấn:

- này anh điên à, tui là nhân viên vệ sinh chứ đâu phải nhân viên văn phòng đúng là đồ dở hơi , nói rồi nó mỉm cười với cô bán hàng nói:

- chị lấy cho em một bộ quần áo đơn giản, phù hợp với nhân viên vệ sinh như em.

Cô nhân viên lấy ra một bộ đồ phù hợp rồi đưa nó mặc vào, khi định đi ra khỏi cửa tiệm hấn định giúp ngân, nhưng nó bắt đầu có tiếng nói riêng cho mình:

- thưa ngài, tôi có khả năng đi được nên đừng để tôi làm tâm điểm chú ý của mọi người ở ngoài đường, cũng như trong công ty, mà anh là gì của tôi? đâu có quan hệ thân thích gì .

Nhưng với cá tính của hấn thì biết rồi đó , nó nói là nói chứ hấn làm thì vẫn làm thôi , nhưng hấn cũng biết ý của nó nên đi 1 đường vào bí mật lên sân thượng của tòa nhà. Tới nơi , nó khá ngỡ ngàng với cảnh vật

nơi đây, hòa hợp với thiên nhiên , thì ra công ty còn có nơi để hít thở bầu không khí từ tự nhiên, yên tĩnh mà ít người lui tới, nó sực nhớ ra ” chết rồi , mama tổng quản xin bà đi có 15 phút mà bây giờ 20 phút rồi tiền lương của con không có cánh mà bay rồi” nó liếc mắt nhìn hấn chửi thề” đồ chết bầm, tôi có bị sao là tại anh hết đó” nhưng vừa nhìn qua thì hấn nói 1 câu rồi bỏ đi:

- tôi đi trước đây, tôi sẽ nói cô quản lí cho cô nghỉ ngày này mai hấn đi làm,từ nay phải biết cẩn thận.

-biết rồi ông bạn của tôi ạ, cô le lưỡi ra trêu hấn.

Khi nó lếch xuống nơi làm việc thì bà mama tổng quản lên tiếng:

- cô đúng là ý mình có người đỡ đầu nên muốn sao thì muốn à.

- dạ em xin lỗi.

- thôi đi chị người ta có trưởng phòng kế hoạch đỡ đầu, xin nghỉ cả ngày hôm nay , quan nói thì lính nghe thôi.

Ngày đầu tiên đi làm của nó là thế đấy, mọi chuyện rối lên, nó cũng chỉ muốn là một con người bình thường hằng ngày đi làm và lặng lẽ ra về như bao người khác, nhưng không chính cuộc đời đã xô đẩy cô đến những tình huống bất ngờ, gặp lại hấn, rồi tới thảo, bị người ta ăn hiếp, và sự quan tâm đặc biệt của hấn , có lẽ ông trời đã định cho nó đây rầy những tình huống đó, ngay từ giây phút gặp lại khuôn mặt quen thuộc trong tâm trí nó 4 năm ấy , nó đã muốn nghỉ việc, nhưng tiền lương của công ty này cao chứ công việc ngân làm trong quá khứ lương thấp lẽ tề chế độ đãi ngộ nhân viên kém , thôi vậy hấn là tổng giám đốc , cô chỉ là một nhân viên quen, nên cũng chả có cơ hội nào gặp hấn, mà nếu gặp thì sao chứ.

Còn hấn cũng chả hiểu tại sao mình lại có hành động như vậy , người ta thường ví von hấn là con người của công việc , nhưng khi gặp nó , câu ví von ấy đã mất hiệu lực, hấn không hiểu lí do vì sao mình lại đem lòng yêu thầm một con người như ngân không có ưu điểm gì đáng nổi bật. Có ai trong số chúng ta dám nói rằng mình hiểu tình yêu , vì tình yêu được viết nên bằng thứ mực của trái tim, là thứ tình cảm mãnh liệt dù có xa bao nhiêu năm trời vẫn không xóa được.

25. Chương 25

Sáng hôm sau, nó cố đi thật sớm để tránh gặp tình trạng như ngày hôm qua , còn hấn thì cố tình tới sớm một chút với hy vọng được nhìn thấy nó như hôm qua, nhưng thật buồn cười là hấn tới quá sớm mới có 7h , hấn pha 1 tách cà phê xong rồi đem lên sân thượng để uống như mọi ngày hấn vẫn làm , khi lên đến nơi thật bất ngờ nó cũng đang ở đây hiện lên trong mắt hấn hình ảnh của một cô gái giản dị, gió thổi nhẹ làm mái tóc cô gái đó tung bay, cô vén tóc lên nở một nụ cười ấm áp như ánh nắng ban mai vậy, thật đẹp , nó nghe tiếng bước chân mỗi lúc mỗi gần theo phản xạ ngân xoay người trở lại thấy hấn đang cầm 1 tách cà phê trên tay đang tiến đến gần nó, như một lời chào xã giao:

- chào buổi sáng tổng giám đốc

- ừ.

- thôi không làm phiền tôi đi xuống trước.

-cô đang cố tình tránh tôi?

Nó vẫn không đáp lại và bỏ đi , hấn vẫn đứng đó tách cà phê đang ngày càng nguội dần đi, vì lòng hấn đang rất lạnh, bao nhiêu năm rồi vẫn thế, nó vẫn cố tình tránh anh.

Một ngày làm việc bắt đầu, nó phải lau dọn các phòng quy định và nhiều nơi khác nữa, trưa đến, được ăn cơm ở công ty nó là người đến nơi nhận cơm cuối cùng nên đành phải chịu thiệt thòi , chỉ có cơm và vài cọng rau thêm 1 bát canh nữa thôi chứ hết thịt rồi , mà ăn kiểu này cũng là tốt lắm rồi chứ không như ở nhà nó mì tôm thôi rất may là mặt nó không có mụn, còn chỗ ngồi thì mọi người đi trước giành lấy hết rồi, còn chỗ trống thì cũng chả ai muốn cho nó ngồi đành đem hộp cơm lên sân thượng ăn vậy,mới bắt đầu ăn thì hấn lại cầm 1 hộp cơm đi lên , tuần trông thấy nó hơi bất ngờ rồi ngồi vào ghế đó thưởng thức bữa cơm của mình, đang ăn thì ngó qua nhìn nó vô tình đập vào mắt hấn là hộp cơm ngân đang ăn ngon lành nhìn

lại của mình thấy đó là 1 sự khác nhau 1 trời 1 vực , chắc là cô đi trễ nên hết đồ ăn rồi, hẳn liền đi tới chỗ nó lấy thức ăn của mình bỏ vào hộp cơm của nó, hẳn là người cực kì ưa sạch sẽ nên không bao giờ có khái niệm ăn chung thức ăn như thế rất mất vệ sinh nhưng lại vì nó mà một lần nữa đi ngược lại.

Nó đang ăn ngon lành với hộp của mình thì nhìn xuống thấy hộp cơm đồ ăn ào ào bay tới, xoay người ra phía sau thì chạm mặt hẳn ngân bèn lên tiếng:

- tôi đang giảm cân nên anh đừng bỏ thịt.
- cô đang đùa với tôi à , người cô ốm như cây sậy mà bày đặt giảm cân , giảm cân nữa là gió thổi bay luôn đó, thôi tôi no rồi cô ở lại ăn vui vẻ.
- đúng là đồ kén ăn , ăn mới có 1 nửa hộp cơm đã vứt rồi đúng là không biết tiếc đồ ăn.

Buổi chiều công việc vẫn vậy, khi ra về bất chợt trời đổ mưa, đúng là Sài Gòn mà ban ngày nắng cho lắm vào rồi chiều mưa tầm tã, nó lại quên đem dù, thế là vẫn tiếp tục với hình ảnh trong quá khứ khi thời còn đi học dầm mưa thôi, ban đêm nó lại đi làm thêm tại một cửa hàng đồ ăn nhỏ , hôm nay được nghỉ sớm nó đi dạo để hít cái bầu không khí sau khi mưa, mát mẻ, nhưng cũng rất ướt át, nó đi tới phố đi bộ Nguyễn Huệ và hòa mình trong đám đông ấy, nhộn nhịp vui vẻ, sẵn tiện coi như tập thể dục, dù sao tối về ngủ cũng ngon nữa.

26. Chương 26

~ 1 tuần sau

Vẫn như vậy nó đi tới công ty sớm , nó không lên sân thượng để hít cái không khí buổi sáng trong lành nữa để tránh gặp người đó, ngân hôm nay tâm trạng rất tốt nên vừa hát vừa làm trông rất là yêu đời, còn hẳn hôm nay phải đi gặp đối tác từ sớm, mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ , bà mama tổng quản sáng giờ không chửi nó như mọi ngày, tưởng chừng sẽ là một ngày trôi qua thuận buồm xuôi gió , cuộc đời vốn không bình yên như ta tưởng, những cơn sóng dữ luôn luôn nổi lên mạnh mẽ mà quét qua bất ngờ , khiến cho con người chúng ta không lường trước hậu quả nó xảy ra.

Một tuần rồi, cái thời hạn mà bà cô kia giao kèo cho nó đã đến, nhưng nó không phải là không nhớ mà tưởng bà đùa thôi không thật, cô ta cũng vậy tính nói cho nó sợ thôi chứ cũng không có ác ý đòi tiền cái bộ quần áo đó, ý định ấy bỏ qua , cô ta không hề đá động đến nữa, nhưng không có một đối tượng không hề muốn kết thúc chuyện này đơn giản như vậy, liền gọi cho cô ta sắp xếp một cuộc nói chuyện riêng:

- hôm nay sao quý cô của công việc lại có thời gian hẹn tôi ra đây ngồi tám chuyện.
- à ừ bạn bè mà lâu lâu ra gặp mặt có gì đâu.
- ừ tui thấy hơi bất ngờ thôi
- à mà nghe nói hồi bữa bà có thắc mắc gì với con nhỏ nhân viên vệ sinh à.
- ừ, sao thông tin nhanh thế.
- hehe, thế bà tính thế nào?
- thôi tui bỏ qua chứ nhìn nó cũng chả phải là đối tượng để moi ra tiền đâu hehe.
- ừ..m tui đã từng kể cho bà nghe vụ một con nhỏ nhà quê mà được tuần để ý đến phải không?
- ừ tui nhớ bà có từng kể cho tui nhưng sao, có liên quan gì?
- đứa con nhỏ đó chính là đứa mà hồi bữa làm vậy bẩn bộ quần áo bà đó, vì thế tui muốn nhờ bà giúp. không thể để sống tồn tại trong công ty này được, còn ngày nào thì mới đe dọa cho tôi với tuần càng lớn.
- ừm tui hiểu, nhưng không thể quá nhấn tâm với con nhỏ đó.
- bà chưa từng nghe, nhân nhượng với kẻ thù là tự giết chính mình à.
- ok để tui xử lí được chứ

- ừ cảm ơn bà không hổ là bạn tốt của tui

Nói rồi 2 người về công ty, nó đang hí hục làm thì cái bà cô hồi bữa lại đứng sừng sững trước mặt nó , cười, vỗ vai nó nói:

- này cô bé, tiền hồi bữa tôi nói cô, hôm nay đến kì hạn rồi đó nhé, trả đây chứ nhỉ?

nó giật mình” cái gì, tưởng đâu cho qua chứ, mình đâu có cố tình, mặt trên chớp mà đổ thừa người ta , đúng thật là quá đáng à, nhưng 6 triệu hả, mà hồi bữa gửi về hết cho má rồi chỉ còn tiền ăn với tiền phòng thôi lấy đâu ra mà trả , đúng là vô lí , ý mình hiền quá đây mà”

nó lấy lại dũng khí nói:

- dạ thưa tôi không có tiền, mà tại sao tôi phải trả cho chị rõ là chị không để ý chứ không phải tôi cố tình, chị còn xô ngã tôi nữa chị chưa xin lỗi một câu cho đảng hoàng mà bắt tôi trả tiền là sao , đừng có ý cô có quyền mà muốn bắt nạt ai bắt nạt.

- này mạnh miệng quá nhỉ, cô không muốn giữ công việc trông công ty này à, tiền lương cũng được gọi là cao so với các công ty khác đó.

- cái từ chức hay đi làm cần phải thông qua cô chẳng? tôi nhớ không lầm thì mọi người nói là cô chỉ là một nhân viên bình thường trong cái công ty này thôi.nên cô không có tư cách để đe dọa tôi, xin lỗi , tôi đi làm việc hồi nãy giờ cô tiêu tốn tôi quá nhiều thời gian rồi.

- này, được lắm cứ đợi đó mà xem, hãy nhớ đấy.

27. Chương 27

Cô ta tức giận bỏ đi, nhưng trên môi nở một nụ cười đầy ẩn ý, còn nó thì thở phào nhẹ nhõm.

-ôi nhà giàu đúng thật là kênh kiệu.

Một ngày làm việc nữa lại lặng lẽ trôi qua, tuy nhiên chiều nay bộ phận của nó tổ chức tiệc ăn mừng cuối tháng cộng thêm cái tin sốt dẻo là tổng giám đốc sẽ tham gia cùng , khiến biết bao nhiêu trái tim của mấy nàng thơ rung động, trông cho thời gian trôi qua nhanh để đến buổi party, buổi tiệc nho nhỏ đã diễn ra tại một quán lẩu, mọi người ai nấy đều vui mừng chỉ có mặt nó là như cái nhọ nồi thôi, nó cứ hỏi:

- tại sao, đáng lẽ vui rồi ai dè cái tên kia lại tham gia chứ, đúng là dùng đồ ăn dù ngon mấy cũng mất vị, mà hần là tổng giám đốc lại có hứng thú với cái tiệc bé tí của mấy nhân viên quèn cơ chứ?

Nó đúng là con heo hám ăn, hám uống, mọi người nói chuyện , vui cười, mặc , mình cô vẫn chiến đấu với nồi lẩu thơm phức cộng nhiều thứ khác nữa, nhưng tiếc là sự trầm lặng yên ắng của nó lại được mọi người để ý đến.

- ngân này, em không có chuyện vui gì kể à? hay sao thấy im lặng thế

- dạ không ạ, các anh chị cứ nói chuyện vui vẻ đừng bận tâm đến em, hehe.

một ông chú lên tiếng:

-thôi em không kể được thì đừng ép, tôi mời em một cốc bia, phải uống hết chứ uống không hết là không tôn trọng anh mà đây.

nó gượng cười đáp lại.

- dạ em cảm ơn nhưng em không biết uống ạ.

- này đừng nói láo chứ, mà thôi nếu không biết uống thì giờ thử ,như nước lọc à, thôi thôi đây uống nhanh cho mọi người vui nào .

- đúng , ngân uống đi.

dưới sự tấn công vô miệng vô cùng mạnh mẽ của mọi người, nó đành phải uống nhưng ai ngờ , mới cầm cốc bia đặt lên môi thì hần cướp lấy nói.

- cô ta không biết uống thì đừng ép làm gì, mắc công lại nói này nói nọ thì tôi không chịu trách nhiệm , nào uống thôi.

hắn bây giờ lại trở thành tâm điểm chú ý của mọi người , ai nấy cũng vậy đều nô nức mời hắn uống đặc biệt là mấy cô gái, mong là được sự chú ý của hắn, nhưng họ đã sai lầm , không biết rằng dù có biết bao cô gái đang cố tình tiếp cận hắn, mời hắn uống nhưng ánh mắt của hắn không rời khỏi một người nào đó đang lặng lẽ ăn, ăn và ăn , nó đang nhâm nhi một chén canh bất ngờ lại chạm phải ánh mắt của hắn đang nhìn nó, bèn tránh người đi chỗ khác .

Dưới sự cuồng nhiệt, mọi người quyết định đi hát karaoke , nó cũng phải đi theo thôi, ai nấy đều đã say , nhưng tinh thần thì vẫn cao như bình thường, hắn được ưu ái hát mở đầu nhưng hắn lại có một đề nghị nho nhỏ là mời một cô gái hát cùng, biết bao nàng thơ đều mong muốn dù chỉ một lần thôi cùng sánh vai với hắn một lần, nhưng việc này hắn đã có chủ ý trước , tất nhiên rồi nó trở thành đối tượng và tạm thời mấy cô nàng kia gọi là ” công chúa lọ lem” may mắn được chàng hoàng tử chọn , lên trên sân khấu với ánh mắt ghen tị , hắn hỏi nhỏ nó:

- cô muốn hát bài gì?

nó trả lời rất tự nhiên:

- tôi chả biết bài nào hết.

- hừ thể thôi, cô hát theo tôi vậy , nhìn lên màn hình ấy, đúng thật là hết biết nói nổi.

- ai bảo anh không chọn người nào lại chọn đúng tôi, lỗi tại anh không phải tôi .

Hắn đã tính toán từ trước, hồi đã từng nghe nó ngồi hát bài ”xinh tươi việt nam” nên tiện thể chọn luôn bài này.

28. Chương 28

Giọng nó cất lên thật ấm áp, dưới ánh đèn nhiều màu, nó toát lên một vẻ đẹp thánh thiện, làm cho ai đó xao xuyến một lúc, bài hát nói về vẻ đẹp của người con gái việt nam dịu dàng đắm thắm trong tà áo dài trắng đang ngày càng chứng tỏ vị thế của mình trên mọi lĩnh vực, nó cũng gợi lên cho cả ngân và hắn biết bao nhiêu kỉ niệm của thời học trò ấu thơ, nhớ ngày nào có một cô bé tung tăng trong tà áo dài tinh khôi, hồn nhiên, vui cười, trong mắt ai đó cô bé ấy như một thiên thần bé nhỏ .

Nhưng ở đời ai lường trước được chữ ”ngờ” 16 tuổi cái tuổi còn đang được sự che chở của ba mẹ thì cô đã tự mình lo cơm áo gạo tiền , cuộc đời vất vả , đáng thương thay cho cô một mảnh đời bất hạnh, biết bao nhiêu đứa trẻ sống trong niềm hạnh phúc vô biên của gia đình , nhưng các em vẫn nói rằng mình bất hạnh, là một ngôi sao xấu xí còn những tinh tú tỏa sáng kiêu hãnh trên trời , thật buồn cười phải không? . Bài hát tuy vui nhưng thật lắng đọng đưa nó và tuần tìm về những kỉ ức xưa , kết thúc bài hát được sự vỗ tay giòn giã từ mọi người, nó lặng lẽ ngồi xuống , dường như tâm trạng nó đang chìm xuống , đối diện trước mặt cô là một cốc bia, nó cầm và uống một hơi, cứ thế hết ly này đến ly khác , trước sự ngỡ ngàng của biết bao nhiêu nhân viên .

- Đúng là uống bia như nước lạnh thế kia mà bảo ta đây không uống được,

- Người ta ra vẻ ngoan hiền đó mà, nhưng chẹp chẹp tiếc là lộ diện rồi . thôi nào hát tiếp đi.

Tuấn thấy ngân hơi quá chén , bèn tiến tới nhắc nhở:

- Cô uống ít thôi, một chút không ai đưa cô về đâu.

- Cảm ơn sếp tổng, tự tôi biết khả năng của mình.

Nhưng ai biết được, tàn cuộc nó say mềm , mọi người ai nấy cũng tản về , nó cố gượng dậy nhưng vừa ra khỏi cửa là đã ngã , tuần thấy vậy liền lại đỡ nó nhưng nó ngủ khò khò rồi, bó tay với cô bé này luôn , nếu hắn không đỡ nó dậy chắc tối này ngân tạm trú ở đây qua đêm luôn quá, tuần bế nó lên ra xe , may là mấy nhân viên đã về hết nên không ai biết cái chuyện động trời này , chứ biết thì mấy nàng thơ vỡ mộng , mà nó sống chắc cũng không yên ổn.

Hắn không biết nhà nó nên thôi đành đưa nó về khu chung cư luôn , tuy gia đình của Tuấn có nhà riêng nhưng hắn muốn tự lập nên xin bố mẹ chuyển ra ngoài , cứ cuối tuần về thăm là được, còn một chuyện nữa, tuy thảo và hắn trên danh nghĩa là đang yêu nhau và có tin là chuẩn bị tiến tới hôn nhân nữa nhưng dù thảo cố viện cớ để ở lại nhà hắn qua đêm nhưng đều bất thành và không được động chạm đến cái giường hay đồ đạc của Tuấn, một người ưa sạch sẽ , đơn giản theo hắn nghĩ chưa là gì của nhau mà ở lại mắc công ông nói gà , bà nói vịt thì mệt lắm. Hắn ghét phiền phức, nói xấu sau lưng đặc biệt là trong quan hệ nam nữ , nhưng sao một người tự sắp đặt cho mình biết bao nhiêu là tiêu chí để phòng thủ thế , ấy vậy mà hôm nay lại một lần nữa cái ranh giới ấy bị bỏ đi, đưa nó về nhà, đặt nó lên chiếc giường của hắn , ngắm khuôn mặt ngân một tí rồi đóng cửa lại , chắc là đêm nay hắn phải ngủ ở ngoài phòng khách rồi.

M<>

29. Chương 29

Buổi sáng, nó cố mở mắt ra , đầu đau như búa bổ , hiện ra trước mắt nó là một căn phòng sang trọng mà trước kia chưa một lần nào nó dám nghĩ đến vì cái nghèo đeo đuổi, từng ánh nắng nhẹ len lõi chiếu vào phòng làm các đồ đạc tỏa sáng một cách kì lạ giống như phát ra một vầng hào quang , có lẽ nào nơi đây là thiên đường chăng?. Quá đẹp quá sang trọng mọi thứ đều phát sáng, một cảnh tượng đẹp đến ngỡ ngàng mà đây là lần đầu tiên trong đời nó chiêm ngưỡng , đang đắm chìm trong những viên cảnh tươi đẹp, thì bất chợt có người bước vào, không ai khác chính là hắn , nó ý thức được thực tại những gì đang diễn ra đối với mình , nó hét lên:

- A..aaaaa , anh làm gì ở đây?

- Thưa quý cô, phòng này là phòng của tôi , hồi hôm cô không nhớ gì à? Uống rượu say mềm được tôi đưa về là ngon lắm rồi , may tôi đây còn có lòng người cho cô trú nhờ một đêm chứ nếu không thì cô đã là mối của mấy con chó dữ rồi đó.

- Ai cần anh quan tâm. Xí

- Thế là không cảm ơn một tiếng à.

- Thôi được rồi cảm ơn anh được chưa.

- Đúng thật là cảm ơn có một câu mà cũng khó.

- Á chết mấy giờ rồi ,

Hắn cười đáp:

- Đơn đơn thôi 8h chờ mấy

- Á xong trễ làm rồi, sao anh không kêu tui dậy thương thì thương cho trót chứ.

- Chuyện của cô tôi không cần phải quan tâm, còn giờ thì nhanh biến ra khỏi nhà tôi.

- Được rồi, thôi coi như hôm nay nghỉ ,mai đến sớm nghe thánh ca .

Nó lạch bạch lạch bạch bước ra khỏi phòng , vừa ra khỏi cửa là bụng nó lại biểu tình gay gắt , nhưng đâu đó mùi thơm của đồ ăn càng làm cho cái bụng của ngân reo lên , hắn đi tới bên nó nói:

- Nếu về thì ăn tí cháo đã rồi đi.

- Hehe sao hôm nay sắp tốt thế , có âm mưu gì à , nghĩ thấy mùi nguy hiểm ở đây.

- Đúng là vớ vẩn , có ăn không thì bảo không ăn thì thôi, tôi ăn một mình cho nhiều.

- Nay , làm người ai làm thế,

- Làm thế mới là người , mà thôi lại ngồi ăn.

- Tuân lệnh

Bụng đói mà được ăn một chén cháo nóng thì còn điều gì tuyệt vời hơn, cũng đã lâu lắm nó không được ai quan tâm chăm sóc, xa nhà là thế, mắt nó đỏ hoe , quả thật nó rất cảm động , ngân cũng đã từng mong muốn một điều rất nhỏ nhoi là được về nhà gặp má , để tha hồ làm nũng , và thưởng thức những món ngon, hạnh phúc nhiều khi đơn giản cũng chỉ là thế. Cuối cùng cũng không kiềm chế được những giọt nước mắt, nó đã òa khóc , những giọt lệ lăn dài trên má ngân hòa cùng với chén cháo, hần thấy vậy đơ người một lúc liền lên tiếng:

- ừm... đừng nói là cháo tôi ngon quá cô cảm động đến khóc nha.

Nó không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào hần, khiến hần bối rối, để tránh không khí ngột ngạt như thế này hần liền bỏ đi, ngân ngồi xử lý xong hết nồi cháo rồi lẳng lặng ra về không chào hần một tiếng , chỉ để lại một mẫu giấy nhỏ trên bàn:

” cảm ơn anh , người đã cho tôi cảm giác được tồn tại trong thế giới này”

Hần biết ngân về khi nào , nhưng không dám ra mặt, vì sợ một lần nữa tìm mình lại rỉ máu , hần không thích nhìn nó khóc, thật lòng khi nó khóc trong lòng của hần cũng không dễ chịu là bao, liền muốn đến bên ngân dỗ dành, nhưng đó là điều không thể. Dường như nó lúc nào cũng tự tạo ra cho mình một bức tường chắn vững chắc để đảm bảo rằng mình không bị các yếu tố ngoại cảm tác động, khiến hần không thể làm điều gì hơn.

30. Chương 30

Ngày hôm đó, hần cũng không đi làm khiến cho thảo lo lắng , cô liền lái xe đến căn hộ của tuần, thảo có chìa khóa của phòng hần , bước vào căn phòng trống vắng chắc tuần đã ra ngoài ngoài rồi, cô hơi thắc mắc:” Tuần luôn khắt khe trong công việc mà sao hôm nay nghỉ lại không có lí do nhỉ?”, đi vào phòng ngủ , dọn dẹp giúp thì bất chợt cô nhặt được 1 cái vòng tay, cơ mà sao quen thế , đây là chiếc vòng tay mà thảo mua tặng ngân hồi dịp đi chơi ở Gành Đá Đĩa mà, chiếc vòng được chạm khắc bằng đá cẩm thạch rất tinh tế, tại sao lại ở đây? Chả nhẽ tối qua ngân và tuần ở chung một phòng, không thể nào, chắc nhầm rồi , thảo lấy vòng tay của ngân rồi lẳng lặng bỏ về.

Hôm sau, nó đã chuẩn bị tâm lí đón chào những màn chào hỏi nhiệt liệt từ bà mama tổng quản, quả vậy vừa tới là bà đã giao huấn một tầng ,vẫn như mọi khi nó đi làm những công việc được chỉ định, hôm nay trong công ty có kí một hợp đồng rất quan trọng, dọn dẹp xong phòng hần nó liền đi ra, nhưng trước giờ G một việc hy hữu nữa lại xảy ra đối với công ty hần, hợp đồng hần để trên bàn đã không có cánh mà bay, mọi việc tưởng chừng như suôn sẻ nếu kí được hợp đồng này , mỗi năm có thể thu thêm một khoảng khấm khá nữa nhưng không , hần nổi cơn thịnh nộ:

-Sáng giờ có ai vào căn phòng này không?

-Dạ không, à mà có nhân viên vệ sinh

-Cái gì ? tôi đã cấm không được ai tự tiện vào phòng tôi dọn dẹp, mà không có sự cho phép của tôi hay sao? Kêu cô Mai lên đây nhanh.

-Dạ thưa sếp tổng.

Bà mama tổng quản mặt tái mét bước vào.

-Dạ thưa , tôi đến rồi đây.

-Sáng người nào dọn dẹp căn phòng của tôi.

-Dạ , à cái ngân nhân viên mới vào.

-Cô nói cái gì? Tôi đã bảo sao?

-Dạ tôi biết lỗi rồi ạ, lần sau sẽ chú ý

-Cái gì? Chú ý là hết sao? Hợp đồng tôi bỏ trên bàn không cánh mà bay bây giờ đổ lỗi cho ai? Mấy người có chịu tranh nhiệm nổi không , biết mất cái này công ty chúng ta mất một khoảng bao nhiêu không? Hấn tục quá lấy giấy tờ văng xuống đấy, ai nấy đều sợ muốn tè ra quần

-Cô gọi cái cô nhân viên đó lên ngay cho tôi.

Hấn bực quá phát ra một câu chửi thề” mẹ kiếp”. Nó thắc mắc, chuyện gì mà làm bà mama tổng quản sợ thế nhỉ? Mà tại sao hấn lại gọi cô lên?, vừa lên đến nơi, những âm thanh đổ vỡ , phát ra nghe chói tai, nó bước vào, hấn quát lên:

-Cô đã làm gì với cái hợp đồng của tôi?

-Sếp nói gì , tôi nghe không hiểu? hợp đồng?

-Cô giả bộ ngây thơ à? Hợp đồng tôi bỏ trên bàn nó chạy đi đâu ?

-Tôi không biết, tôi chỉ dọn phòng không hề đụng chạm đến tất cả các thứ của anh .

-Hay là cô có thù oán với tôi nên lấy hợp đồng đi đốt rồi.

-Này , đừng có bụng ta mà suy ra bụng người, tôi không có lấy, anh không tin thì thôi.

-Cô, cô giọng điệu của cô là nói với sếp lớn à? Thật vô lễ, cha mẹ cô không dạy những cái quy tắc cơ bản nhất à? À quên cô không có cha.

Ngân cố nhịn, hấn đâu biết rằng lời hấn nói ra đã cửa vào trái tim của nó, 4 năm rồi những nỗi mất mát về người cha kính mến đã phần nào vơi đi trong nó, người ta thường nói rằng gia đình là điểm tựa vững vàng nhất trong cuộc đời mỗi con người, là nơi che chở, nâng đỡ và là nguồn vui lớn lao bất tận , tuy mất cha nhưng nó vẫn mỉm cười nói với mình rằng” ngân à , thế là may mắn rồi” , vì ở ngoài xã hội kia nhiều hoàn cảnh đáng buồn hơn nó rất nhiều.

Nhiều đứa trẻ mồ côi lang thang khắp các nẻo đường, các em bị bắt nạt, bị đói, bị khát , bị người ta chà đạp đánh đập, rồi dần dần các em cô độc, bơ vơ, bị người khác khinh bỉ , tâm hồn héo hon, thật đồng cảm với thân phận của các em, ngân từng thấy một gia đình nghèo hơn nó rất nhiều và chịu nỗi đau mất mẹ, nhưng mấy em thơ vẫn cười vẫn đùa vì các em còn có cha, nụ cười vẫn tiếp tục nở trên đôi môi

Đời vốn vậy không có hạnh nào là tuyệt đối, những mảnh đời bất hạnh đã tạo nên những mảnh ghép đầy màu sắc cho cuộc sống chúng ta, tạo nên một bức tranh muôn màu muôn vẻ.

31. Chương 31

Nó đứng lì ở đó, mặc kệ hấn mắng mỏ, nói nhiều lời động chạm đến lòng tự trọng của ngân, hấn thấy thế quát:

- Tôi nói đúng quá nên cô không nói được chứ gì, haha đúng là một lũ nhà nghèo bần tiện đáng khinh, à quên hồi cô đi học còn dám lấy bản thảo của tôi đi bán kiếm tiền mà bây giờ còn việc gì nữa cô không dám làm nhỉ? thật đáng kinh tởm.

- Anh đừng có chuyện không mà nói có, tại sao anh không nghe tôi giải thích ? , mà thôi bây giờ giải thích chắc anh cũng không tin, chưa lần nào anh đặt niềm tin ở tôi cả.

- Qua chuyện hồi đi học kia thì cũng đủ hiểu rồi, cần gì nghe cô giải thích, tốn thời gian, cô đúng là cáo già mà cứ tỏ ra bộ mặt đáng thương để người ta xót, cô thù hằn gì với tôi thì nói ra chứ đừng ảnh hưởng đến cả công ty , tôi nghĩ cô nên xem lại cô có thích hợp làm công việc ở đây không, sau việc này xảy ra.

- Được , tôi nghỉ việc là được chứ gì .

- Muốn nghỉ việc thì hãy chịu trách nhiệm chuyện này trước đã.

- Tôi nói rồi, tôi không làm việc đó, có lợi lộc gì cho tôi đâu, mà chịu trách nhiệm tôi không có tiền.

Nói rồi nó bỏ đi , hết chịu những lời khiển trách của hấn thì về với nơi nó làm việc lại chịu những lời cợt nhả từ các đồng nghiệp. Nó cũng tự hỏi rằng: ” tại sao , tại sao không ai tin mình cả , buồn thật, mà thôi

mày có làm gì có lỗi đâu nên vui lên đi ” mặt ngân người ta mắng mỏ , chửi vả giờ thì nó chả quan tâm nữa rồi nên người ta chửi nó cười khúc khích , thấy thế một bà chị hỏi :

- ngân người ta nói mà em không thấy gì hả?

- dạ,em không chú ý.

- chứ hồi nãy giờ em cười gì?

- à em nghĩ đến phim hoạt hình hồi hôm đi coi , hài lắm chị à, chị biết phim ” chim điên nổi loạn” không ạ?

Bà chị này lắc đầu, ngán ngấm với cô bé này luôn , nó vẫn thế cười một mình như kẻ điên người ta nhìn vào ngân thì hóa ra là đang khinh thường lời nói của họ.

Còn hần thì bức tức , bắt đầu soi mói lỗi lầm của nhân viên và chửi , không khí nặng nề bao trùm cả công ty , tuyết rơi giữa mùa hạ, còn một ai đó đang đặc ý với những việc của mình gây ra:

- Đây là cái giá phải trả cho cô đó bạn thân của tôi à, tuần là của tôi, tôi đã cảnh báo trước rồi còn gì.

Nó đi lên sân thượng để hít thở cái không khí trong lành một tí, quá ngột ngạt , ngân đã 21 tuổi rồi đâu còn bé gì nữa thế mà bây giờ cô lại đang mò mẫm chơi ô chuông để hy vọng cho tinh thần tươi tỉnh một tí

- Tức chết đi được, còn một chút xiu nữa là qua sông an toàn rồi, thế mà cái hòn đá chết tiệt nó lại lao xuống sông uống nước.ức chế quá đi mà

* luật chơi: khu chơi là một hình chữ nhật có tỉ lệ 4:3 , tính từ đường biên dài chia làm 3 khu vực có kích thước bằng nhau, tính theo chiều rộng chia làm 3 ô ,gồm 2 ô lớn có kích thước bằng nhau và 1 ô nhỏ (ở giữa gọi là sông) khu vực chơi toàn hình chữ nhật ngoại trừ khu vực sông và các đường giới hạn, người chơi phải đặt một viên đá vào ô bắt đầu, được đánh số từ 1-> 6 và di chuyển bằng một chân- nhảy lò cò một cách khéo léo sao cho viên đá quay về vị trí xuất phát , và cứ thế bạn sẽ được lên chuông , và bắt đầu với cuộc săn lùng may rủi , nếu bạn ném viên đá rơi trúng vào một trong 6 số được đánh số thì từ đó ô đó sẽ trở thành nhà của bạn và đương nhiên sẽ có một số quyền trong nhà của bạn nếu bạn điều khiển viên đá vào khu vực cấm lượt đi sẽ thuộc về đối phương.

32. Chương 32

Nó cười đùa là thế , nhưng tận sâu thẳm một nơi nào đó trong ngân không hề yên ắng, nó cũng tự biết rằng , dù nó có cố gắng để giải thích cho mọi người hiểu , nhưng rồi sao sẽ có người tin nó chứ? Vì vậy ngân mỉm cười , vẫn lạc quan như chưa từng có chuyện gì xảy ra, thật sự giờ đây nó không có một người nào đó để giải bày tâm sự, ngân bèn trò chuyện với những chú chim sẽ đang đậu trên những chiếc ghế đá

- Chim này, tao ước gì tao được như mày, được tự do bay lượn, không lo gì cả, hì tiếc là ước một điều mà không bao giờ thành hiện thực.

- À ở công ty tao ý có một tên tổng giám đốc ghét, cực kì đáng ghét , hần đúng là con quỷ máu lạnh, nói tới hần tự nhiên máu trong người tao muốn sôi rồi đây nè.

- Oa , sao mày bỏ tao lại một mình ở đây thế? , ề coi chim kia quay lại , quay lại , tao còn có nhiều chuyện muốn kể cho mày nghe mà.

Hần cũng rất đau đầu về chuyện lỡ mất cái hợp đồng quan trọng, nên lên sân thượng để ngồi bình tâm lại một tí, không ngờ tuần lại chứng kiến được toàn bộ cảnh vừa này, tuần bật cười , lên tiếng

- Cô được lắm, dám nói xấu sếp sau lưng à.

- Ôi má ơi, maaaaaaaaa.

Mặt hần đen thui.

- Này , cô thấy có con ma nào mà đẹp trai như tôi không?

- Xì bớt ảo tưởng đi , đồ ba già đáng ghét.

- Cô nói gì , nói to lên xem nào.

Nó giật mình:” chết cha, cái miệng này sao không biết nói đúng nơi đúng chỗ cơ chứ”. Nó mỉm cười đáp lại

- Dạ không có gì .

Dường như hần đã bớt giận phần nào, hồi nãy đứng gần tuần mà tưởng như có một luồng khí lạnh bao trùm cả căn phòng, lạnh không khác nào ở Bắc Cực, cơ mà lúc này hần còn cười, biết nói giỡn nữa chứ , một ý nghĩ lóe lên trên đầu nhỏ của nó:” có khi nào hần bị đa nhân cách không nhỉ, đáng sợ”.

Tuần cảm thấy hơi hơi có lỗi vì đã chửi nó khá nặng, còn động chạm đến người ba đáng kính của nó, nhất thời không kiềm chế được cảm xúc , nên mới nói thế.

- À ừ, chuyện hồi nãy tôi có hơi hơi nặng lời, tôi sẽ điều tra lại, mà nếu là cô thì tôi cũng sẽ xử phạt như người khác

- Trước giờ anh vẫn nặng lời như vậy mà có xin lỗi đâu, anh nhớ hồi lớp 10 chứ , mà thôi dù sao tôi cũng quen rồi, còn chuyện đó nếu tôi không lấy thì những lời nói hồi nãy anh cứ một mực buộc tội tôi có thể rút lại sao?

Hần đứng ngây người không biết trả lời sao. Cũng đúng, Tuần chưa tìm hiểu kĩ càng mà đã buộc tội nó là sai.

- Thôi chào sếp , tôi xuống trước.

Nó tự hiểu rằng:” Đã đến lúc , mình cần rời khỏi nơi đây, thật sự mình không thích hợp, rời xa hần càng xa , càng tốt”

Ngày hôm sau, vẫn như thường lệ nó đến sớm, quét dọn, chờ bà mama tổng quản đến để đưa đơn xin nghỉ việc là xong, ngày mai nó sẽ bắt đầu đi kiếm việc làm mới , khi đưa đơn xin nghỉ việc bà tổng quản, ậm ừ , bà cũng hiểu những phiền phức, kể từ ngày nó được cho vào làm, nên thôi cho nó nghỉ để trở về bình yên vốn có. Nó tình cờ gặp hần trước phòng làm việc của Thảo, và cũng như một sự sắp đặt họ lại nghe được một cuộc hội thoại giữa Thảo và cái quý cô hồi bữa.

- Sao rồi, hôm giờ bà cho nó biến ra khỏi công ty chưa , thảo?

-- Con đó đúng thật không dễ đối phó, nhưng không sao hồi cấp 3 tao cho nó bị mọi người hiểu lầm thế nào thì bây giờ cũng như thế.

33. Chương 33

- Thế anh tuần của mày có phát hiện ra không?

- Làm sao mà biết được, từ đầu đến cuối tao vắng bầy ra là để Tuần với con nhà quê đó mắc mà, haha

- Bà đúng thật là cao tay.

- Tui đã cảnh báo con đó rồi , mà nó không nghe lời cứ suốt ngày đeo theo anh Tuần của tao làm gì, hậu quả phải chịu là thế, mà đó là còn nhẹ ,

- Thế cái vụ hôm qua bà làm à?

- Ừ , mà tới giờ vẫn chưa nghe chuyện gì kinh thiên động địa xảy ra với con nhỏ quê đó, bực thật, chả nhẽ anh Tuần tha cho nó , khi mất hợp đồng bạc tỉ na.

- Cái này tui chịu à.

Ở ngoài cửa, nó và hần nghe toàn bộ sự thật , thì ra là thế biết bao nhiêu chuyện không hay xảy ra ở trường cả vụ ở công ty là do thảo làm, vậy mà Tuần chưa một lần nào nghi ngờ Thảo chỉ đổ tội cho Ngân, giờ hần thấy tức giận vì những hành động nông nổi của Thảo, xen lẫn vào đó là cảm thấy cực kì có lỗi với ngân, tại sao dù chỉ một lần thôi hần không nghe nó giải thích.

Vừa đúng lúc đó, điện thoại quý cô đó reo lên.

-Xin lỗi , ba tui gọi, tui ra ngoài nói chuyện xúu

Vừa mở cửa ra thì lại chạm khuôn mặt tức giận của hắn, và cô bé nhà quê, cô giật mình làm rơi chiếc điện thoại xuống đất.

- Ch..ào , tổng giám đốc ạ.

- Chào cô, tôi nhớ không lầm là công ty đâu có mượn người ngồi không ăn lương đâu?

- Tôi , tôi biết rồi ạ, lần sau sẽ chú ý.

Thảo đang cực kì lo lắng :” không biết hồi này tuần có nghe mình nói chuyện không nhỉ, chắc là không , hy vọng là thế” , cô đi ra mỉm cười với tuần:

- Anh tuần ,sao hôm nay rỗng lại đến nhà tôm thế này.

Hắn bật cười thành tiếng, thật sự cô bé này bề ngoài thì trông có vẻ hiền lành là thế, nhưng bên trong chẳng khác nào một con cáo già, mưu mô xảo huyệt, thật đáng cười , đáng trách cho hắn quá tin người, người ta thường bảo beLIEve là tin tưởng nhưng xen vào nó lại là từ lie “nói dối”, đừng bao giờ quá tin tưởng một người nào đó, tin một người để rồi kết cục nhận được là sự phản bội, trách người đó đã phản bội mình ư? sai rồi, nếu trách hãy trách bản thân mình quá đặt niềm tin vào người ta.

Thảo nhìn sang bên cạnh ,cô hoảng hốt “ tại sao con nhỏ nhà quê lại có ở đây” , ngân đứng bất động ở chỗ đó với khuôn mặt trắng bệch.

Hóa ra là thế, người mà nó xem như là bạn, lại trực tiếp ra tay hãm hại nó, người mà cho nó cảm giác mình tồn tại trong cái lớp học mà ai cũng ghét nó , thì ra cũng chỉ là sự quan tâm giả tạo .

p/s: Nếu cho các bạn chọn giữa tình bạn và tình yêu thì các bạn chọn cái nào.Đối với quan điểm của mình, mình sẽ chọn tình bạn, kiếm được một người bạn tốt mà có thể trò chuyện rất khó một khi ta đánh mất rồi làm sao tìm lại đây, còn tình yêu thì lại khác .Tôi đã từng nghe ai đó nói rằng” Tình yêu thật sự đã hiếm, tình bạn thật sự còn hiếm hơn ”. Tuy nhiên mình cũng chỉ là một cô bé 16 tuổi , còn quá non trẻ để hiểu hết sự đời, chưa một lần ” yêu” và ” được yêu” hơi buồn cười phải không? Nhiều người nghĩ rằng chắc là đã có vài mối tình văt vai vì ở cái ngưỡng 16 rồi cơ mà , mà nếu chưa hiểu gì về tình yêu tại sao lại viết ” ngôn tình” cái đó thì chủ yếu là đọc truyện ngôn tình của người ta nhiều lần rồi tự nhiên khơi nguồn cảm xúc thôi, tình yêu một định nghĩa mà mình thật sự chưa thể hình dung ra được, tuy đã học qua sách vở về định nghĩa của ” tình yêu” trong sách GD&CD lớp 10, nên truyện mình còn chưa được chuyên sâu về vấn đề này lắm nên mong các bạn thông cảm .^_*

34. Chương 34

Thảo lo lắng không biết họ đã biết chuyện gì rồi, nhưng cô vẫn hỏi ngân:

- Ngân, bà định gặp tui à hay sao đứng đây

Ngân nhìn thảo:

- Điều bà vừa nói với người đó là sự thật ư?

- Chuyện đó...

Tuần giận qua nắm cổ áo của thảo quát:

- Cô có phải là con người không thể? Mấy cái chuyện kinh tởm đó còn nghĩ ra được thì không biết bên trong con người thật sự của cô là gì?

Thôi giờ đã đến nước đường cùng rồi , cũng chẳng có gì thắm thiết nữa mà không nói ra sự thật.

- ừ tôi làm đó thì sao, tại sao 4 năm rồi anh chưa quên được con nhỏ quê mùa ấy, nó có gì hơn tôi sao? Nhan sắc, trí thông minh, hay về tiền bạc tôi đều hơn nó cả, tôi ghen tị với nó, lúc nào anh cũng dịu dàng, cười đùa với nó, tại sao đối với tôi là điều không thể? Nhưng tiếc là nỗi lòng của anh lại bị người ta từ chối, anh

có đủ các tiêu chí để trở thành hình mẫu của các đàn ông , mà việc gì lại yêu thầm một con bé nhan sắc tàn tạ, đi làm cật lực để kiếm những đồng tiền rẻ mạt.

Ngân sững sờ nhưng nó vẫn cố hỏi:

- Thế thảo kết bạn với tôi là thật lòng hay giả tạo.

- Haha mắc cười quá, cô bé nhớ này, tôi kết bạn với cô cũng chỉ vì mục đích nhờ cô làm cầu nối cho tôi với tuần, nghĩ sao mà tôi kết bạn một đứa như cô nực cười, nhưng tiếc là cô quá ngây thơ, tin người, đến tình cảm của mình còn không nhận ra nữa là gì?

Hóa ra là lời thật lòng, Ngân ngẩn đầu lên nhìn ra ngoài sổ, cười chính bản thân mình, bị người ta lợi dụng, bầu trời hôm nay sao mà trong xanh đẹp đến thế, những cơn gió nhẹ xoa tan đi cái nóng bức của Sài Gòn , coi như đây là bài học kinh nghiệm để tiến bước vào đời, và liệu rằng nó có đủ niềm tin vào người khác nữa hay không?

-Thôi đủ rồi, chuyện cô làm, cô sẽ chịu trách nhiệm.

Ngân và hần bỏ đi, thảo tức giận lên:

- Được lắm , 2 người cứ đợi đó , tôi sẽ làm mọi điều để 2 người mãi mãi không đến được với nhau, tôi không thể thì cô cũng không được đâu, cô bé nhà quê ạ.

Cũng vì sự cố lần này, cả công ty đều biết cái chuyện hợp đồng là do thảo làm, để tránh dư luận bàn tán, cô được điều đi công tác nước ngoài 1 tháng.Ngân chẳng hiểu tại sao bà mama tổng quản không thông qua cho nó nghỉ việc nữa , nên thôi đành mò mẫm đi làm vậy. Còn hần và ngân có lẽ khoảng thời gian đây là 1 kỉ niệm đẹp trong đời 2 người. Hần giờ đây không còn sợ sệt, nhút nhát sợ ngân từ chối tình cảm của mình nữa, mà giờ đây tuần trở nên gan lì hơn, theo đuổi cô đến cùng.

Một buổi sang, hần đi làm sớm lắm, nhưng hần đường đường là một tổng giám đốc nay lại rình mò , lấp ló ở cổng phụ , nơi dành cho các nhân viên vệ sinh....Nó vẫn thế đi sớm, vừa mới đặt chân đến cổng thì hần cái tên ba già đáng ghét.

- Hù

Vì bất ngờ nên nó giật bắn cả mình, trở lại bình thường đập vào mắt nó, khuôn mặt hần.

- Hé lu, chào buổi sang vịt con.

Tức, tức quá mới sáng đi đến đã gặp ngay cái tên quai thai này.

- Tổng giám đốc đang nói với tôi à??

- Chứ chẳng nhẽ tôi độc thoại.

- Tại vì tôi tên ngân đẹp thế, mà anh bảo vịt con nên tưởng anh mới sáng chưa ăn cơm bị ầm trán.

- ồ nói mới nhớ, sáng giờ tôi chưa ăn sáng, hay là ngân đi với tôi nhé.

- Thôi hôm nay tôi không đem tiền.

Mặt hần tự nhiên đen thui.

- Ê cái con vịt kia, tui là đàn ông, mà cô đòi trả tiền thế mặt mũi nam nhi đại trượng phu tôi giấu ở đâu?

35. Chương 35

- Bây giờ thì” nam nữ bình đẳng ” rồi thưa sếp.

- Nói nhiều, đi tôi trả tiền, hôm sau cô mời tôi ăn một bữa là được, sòng phẳng.ok?

Tối quán, một quán ăn bình dân không quá sang trọng như sạch sẽ, quán này bán những đặc sản của phú yên, như mắt cá người đại dương, hay bò một nắng,.... Vừa tối quán bà chủ lên tiếng:

- Chà cậu tuần hôm nay dẫn bạn gái theo à

Ngân đỏ mặt, vội giải thích:

- Không phải cô ơi, cháu với tuần chỉ là quan hệ sếp và nhân viên thôi ạ..
- ờ thì ra là thế, do cô chưa thấy cậu tuần dắt gái đi vô quán này bao giờ.

Gionjg nói ấy nghe quen thuộc, chả nhẽ cô chủ quán là người dân xứ -Nẫu.

- Mà hình như cô là người Phú yên?
- ừ, thế cháu quê cũng ở Phú yên à.
- Dạ, hay quá lâu lắm rồi cháu mới gặp người phú yên ở trong Sài Gòn.

Hắn nhếch mép, cười đều:

- À lâu lắm rồi , không gặp người phú yên , ngân nhỉ?
- ừ thì có gặp được chưa, đúng là lí sự.

Mới đó mà cô chủ quán này đã bưng ra 2 tô cháo bò, thơm ơi là thơm, đúng là hương vị của quê nhà, hắn và nó quất sạch hết tô cháo rồi chào bà chủ đi về.

Hôm nay là ngày lễ tình nhân, khá đặc biệt nhỉ, hắn hôm nay chả hiểu ăn trúng cái gì mà cứ cười một mình, nhân viên trong công ty cũng thấy lạ, ngân cũng thế hôm nay thất thần , chả tập trung vào công việc gì hết. Buổi chiều đó chả hiểu sao nó xin bà mama về sớm , cô đi tới một tiệm đồ nhỏ, chọn cho mình một chiếc đầm trắng, cũng với một đôi giày bệch cũng trắng tuốt, tối nay tự nhiên nó ăn diện ghê, mái tóc thường ngày buộc đuôi ngựa giờ thả xuống , đen nhánh, thẳng, hôm nay nó thay da đổi thịt , tuy nó đen, lùn thật nhưng người ta nói rằng:” không có người phụ nữ xấu chỉ có những người phụ nữ không biết làm đẹp thôi” hàng này nó mặc những bộ quần áo thùng thình, cũ kĩ, tầm thường , còn hắn mọi người trong công ty đồn là thấy hắn chỉnh sửa nhan sắc trong phòng vệ sinh mà trước kia tuần chưa bao giờ làm , đi về mà vừa đi vừa hát nữa chứ. Ngân bên lên bước ra khỏi phòng tới ví trị mà ai đó đã hẹn, nó vừa tới, một ai đó hơi hơi ngơ ngàng nha:” Tính ra thì cô ta cũng không xấu như mình tưởng”, Nó thấy hắn cứ nhìn chằm chằm vào mình ngượng chết đi được , đành lên tiếng:

- Nè , anh rủ tôi đi xem phim phải không nhỉ.
- À ừ, lên xe.

Đến rạp chiếu phim, rõ là hắn xem lịch hôm nay chiếu những bộ phim gì rồi, hắn tính toán rất chi tiết, con gái sợ nhất là xem phim ma, nên khi xem đến một số cảnh nào đó sẽ tìm ai đó bám rễ vào , mà ai khác nữa- người ngồi bên cạnh nó là tuần, quả thật cao tay, cao tay . Nhưng phim vừa bắt đầu, những cảnh kinh dị xảy ra, ai nấy trong phòng đều la hét, bám vào người bên cạnh còn nó thì rất là thản nhiên, vừa ăn bỏng ngô, vừa uống coca, hắn há hốc mồm:” quá lạ, rõ là mình đã tìm hiểu nội dung phim này kĩ càng lắm mà ta, tại sao ngân lại không sợ mà cứ coi tự nhiên thế cơ chứ , không sao ngân không sợ thì mình sợ, mất hình tượng cũng chả sao”.

Hắn tỏ ra yếu đuối, sợ sệt, nên cứ dựa vào vai của ngân:”con trai gì mà sợ ma vậy trời”, bờ vai của ngân thật ấm áp, mềm mại, ngồi dựa một hồi, cơn buồn ngủ lại ập đến, và hắn chợt mất một lúc, phim hết, mọi ai người ai nấy đều tản về , còn nó thì đành phải làm cái ”gối” tạm thời của hắn, ngân cũng là con gái mà, cũng mê trai đẹp như bao cô nàng khác, ngắm kĩ Tuần mới thấy , giờ đây hắn đã trưởng thành hơn rất nhiều, những đường nét trên khuôn mặt thật hài hòa, và có lẽ bây giờ nhìn hắn thật hiền lành, không giống như ở công ty mặt lúc nào cũng nghiêm nghị, nhăn nhó , nó khẽ mỉm cười , hắn đúng lúc đó cũng tỉnh dậy, làm ngân ngượng muốn chết, tuần cười gian tà nói:

- Ngắm người ta thì phải trả phí nghe chưa?

36. Chương 36

Thế mượn người ta làm cái gối có trả phí không?

- Ô thể hòa nhé, mà tôi đây cũng công nhận 1 điều là tôi giống như một thỏi kẹo ngọt thu hút mấy con kiến, con ruồi , trai đẹp nhiều khi cũng rõ khổ.

- Này anh bay cao quá coi té ngã què dò đó, tiếp đất đi.

- Thôi , đi dạo một chút rồi về.

- ừ

Tối nay, không khí trong lành mát mẻ , những người bán hoa khá nhộn nhịp vì hôm nay là ngày đặc biệt mà, một góc phố toàn hoa hồng,vì hoa hồng tượng trưng cho tình yêu đôi lứa, Ngân và Tuấn đang đắm mình trong cái không khí này, và nó ngây ngô hỏi hần một câu:

- ủa hôm nay là ngày gì mà người ta bán đầy hoa hồng nhỉ?

- Cô 21 tuổi rồi đó , đừng nói cái ngày valentine mà không biết?

- Ừ không biết,

- Cô nhắm mắt lại đi.

- Chi?

- Bảo sao thì làm vậy đừng có hỏi nhiều.

Nó nhắm mắt lại, nó có hơi hồi hộp vì chả hiểu Tuấn làm điều gì.

- Xong rồi đó mở mắt ra đi

Cô mở mắt ra thì thấy hần đang cầm một đóa hồng nhưng

-Bắt ngờ chưa? Tặng cô đó.

- Tui hả? ủa tại sao tặng tui.

- Đồ ngốc, tặng thì nhận đi.

- Mà đây là hồng nhưng nhĩ đẹp quá.

Tuấn đỏ mặt nói:

- Vì hồng nhưng mang ý nghĩa tình yêu vĩnh cửu , Ngân đồng ý làm bạn gái của tôi nhé.

Ngân cực kì bối rối, khuôn mặt cũng ửng hồng, vì đây là lần đầu tiên như thế này.Nó cứ ấp úng chả biết nói sao, vì trong tim nó đang ngập tràn hạnh phúc.

- Tôi .. xin lỗi.

- Thôi tôi biết rồi, biết chắc là ngân đời nào thích tôi, nhưng tôi vẫn hy vọng ngân sẽ đồng ý, nhưng hy vọng càng nhiều thì sẽ tỉ lệ thuận với thất bại, thôi tôi ra xe trước, đóa hoa hồng đó coi như cho bà đó, muốn xử nó sao thì tùy.

Hần bỏ đi tận sâu trong trái tim hần đang cực kì đau đớn, thì ra là vậy , chỉ là một tình yêu đơn phương thôi mà.

Tại sao Ngân không nghe theo lời mách bảo của trái tim? Cô cũng thích hần mà, nó ý thức được , hạnh phúc đang trong tầm tay nó, nếu nó không giữ sẽ không có lần sau nữa đâu, cơ hội đến với đời người nhiều khi cũng chỉ một lần ,mất đi rồi không kiếm lại được ." Đừng bao giờ tạm biệt khi bạn còn muốn thử , đừng bao giờ từ bỏ nếu bạn cảm thấy mình vẫn làm được. Đừng bao giờ nói không yêu người đó nữa khi bạn không thể buông tay "

. Nó vội chạy theo hần, ôm hần từ phía sau, hần giật mình , ai đây một mùi hương không lẫn vào đâu được đó chính là ngân.

- Thật ra tôi cũng thích Tuấn từ lâu lắm rồi hồi lớp 10 cơ, nhưng khi đó Thảo với Tuấn đã là một cặp , và hơn hết thảo là bạn thân của tôi, tôi không muốn mất tình bạn ấy, nên đã dặn lòng mình hãy cố quên

ông đi đó chỉ là tình yêu đơn phương, nhưng không trái tim tôi vẫn bị loạn nhịp vì cậu cố dặn lòng là quên nhưng đó là điều không thể, Tuấn hiểu không?

Nó vừa nói những giọt nước mắt ướt đầm phía sau lưng áo hần, hần đứng bất động thì ra Ngân cũng thích hần, không phải đó là tình yêu đơn phương nữa mà đó là tình cảm xuất phát từ 2 người, Tuấn xoay người lại, dùng tay lau đi những giọt nữa mắt của nó.

- Ngoan đừng khóc nữa mà, ngân khóc tôi cũng không vui gì đâu.

Nói rồi Tuấn ôm lấy nó, cảm giác hạnh phúc đang lan tỏa trong tim 2 người. Tình yêu không có hình dáng. Nó vô hình nhưng lại chứa biết bao nhiêu cái hữu hình khiến con người ta yêu cái vô hình đó. Tình yêu là một trong những cảm xúc mà dường như 2 trái tim Tuấn và Ngân không thể kiểm soát được. Hần đã từng rất hận Ngân vì những hành động của cô hồi lớp 10, rời khỏi đất mẹ đến với nước Mỹ xa xôi, là để cố tình quên đi hình bóng người con gái đó. Rồi Tuấn chợt nhận ra nếu đã yêu thì không nên có oán hận. Oán hận rất xấu xí. Thật khó khăn để nói hai từ "tha thứ" cho những người mang lỗi nhưng "Biết tha thứ để được hạnh phúc" hần đã làm vậy, khi biết những việc làm đó không phải của ngân, hần đã rất hối hận. Và Ngân, một cô bé lúc nào cũng nép mình trong một vỏ bọc, tự ti với chính bản thân mình, Cô ghét hần, người lúc nào cũng chọc phá cô, nhưng rồi sao, khoảng cách tình yêu ngày càng gần hơn, để rồi trái tim nó chứa đựng toàn hình bóng của người đó, cố quên nhưng có lẽ ông trời đã muốn tác thành cho cô và Tuấn, sự huyền diệu của định mệnh đã đưa 2 con người đến với nhau.

37. Chương 37

- Sáng hôm sau, một niềm vui cứ nhen nhóm trong lòng hai người, Tuấn đến đón Ngân đi làm.

- Chào buổi sáng em yêu.

Nó then đáp:

- Ai là em yêu của cậu.

- Đã chịu làm người yêu thì xưng "anh" gọi "em" có vấn đề gì à, luật pháp đâu có cấm.

Đúng là cảm giác đang yêu thật tuyệt vời, hôm nay hần còn mỉm cười với nhân viên và chào buổi sáng họ nữa, bình thường thì "không" nhé, đúng là tình yêu có sức mạnh ghê gớm thay đổi thói quen của một con người. Mới gặp hồi sáng mà giờ đã "nhớ" rồi đó, đành phải viện cớ vậy:

- Phòng trực vệ sinh đây à, kêu cái cô nhân viên vệ sinh sáng nay trực phòng tôi, lên dọn dẹp lại.

- Vâng ạ, thưa sếp.

Hần nhìn điện thoại, mỉm cười: "Có lẽ tôi quá yêu em rồi"

- Hồi sáng ai dọn dẹp phòng sếp.

Ngân đáp:

- Dạ em ạ

Bà mama tức giận nói:

- Cô làm ăn kiểu gì, mà sếp kêu cô lên dọn lại đó, đi nhanh đi, thường ngày cô tử mĩ lắm mà.

- Vâng, em đi ngay, lần sau sẽ chú ý.

Nó vào phòng hần, liếc nhìn hần một cái: "Đúng là đồ dở hơi", hần vẫn đang làm việc, cô đi hết sức nhẹ nhàng tránh làm phiền đến hần, nhưng không với đôi mắt điều hâu của tuần thì không gì là không thể, ngân cứ lau, tuần cứ vắng rác là những bản thảo thảo viết nháp, Ngân tức giận:

- Này sếp, sếp có thể bỏ rác vào sọt được không ạ?

- Xin lỗi, việc cô nói tôi không thích, cô có thể nói câu nào vừa tai thì may ra tôi còn nghĩ lại.

Ngân nhăn mặt:”Được lắm, một chút về anh sẽ chết với tôi, dám chơi với mụ này hả” Nó trở nên dịu dàng, giọng nói như mật:

- Anh có thể bỏ rác giúp em vào sọt được không ạ

Ồi lời nói sao mà ngọt thế nhỉ, hần thích như vậy,

- Không được, chưa rõ thành tâm, cho nói lại

Ngân mặt đen thui:” Anh là cái tên chết bầm”, nó bắt bật chế độ nhõng nhẽo, đi lại bên hần, tỏ khuôn mặt đáng yêu,lúc này hần đang nghi:”Ồi đáng yêu quá đi mất”

- Anh... yêu , anh có thể bỏ rác giúp bạn gái vào sọt được không ạ.

Ngọt mật, chết ruồi, và hần đang là con ruồi bị mắc bẫy , mặt hần trở nên ngờ nghệch , hần đã thỏa mãn rồi.

- ừ

Coi như thành công, nó bắt đầu làm nốt phần việc còn lại, đang định ra về, thì ai đó níu kéo nó lại , ôm từ phía sau, biết ngay là hần mà ,

- Đừng đi, ở lại với anh một lát nữa đi.

- Em còn phải đi làm việc,

- Anh sẽ viện kế giúp em nghỉ mà, ở lại đi.

- Không được.

Xong một hồi năn nỉ nó đã đồng ý, với điều kiện là hần phải làm việc không được xao lãng, nó ngồi ghé đó, còn Tuấn đương nhiên là làm việc, nhưng chả hiểu tại sao mọi ngày đọc xong một tập tài liệu rất nhanh , hôm nay xem có 1 tờ cũng không xong, (ai biểu hần ta cứ liếc nhìn ngân, nên xao lãng không tập trung là phải rồi) ngồi một lúc nó đi vào giấc ngủ, hần thấy thế cởi áo vest ra đắp cho nó, ngắm một lát, đặt một nụ hôn chuồn chuồn trên trán nó rồi mới đi làm việc.

Tan giờ làm, ai nấy đều đã đi về, nó ngủ vẫn chưa dậy, nhưng đến giờ rồi, hần cũng chả biết làm sao , thôi bẻ ngân ra xe vậy, vừa mở mắt, nó tự hỏi:;”ủa mình ở đâu đây” . Nhìn sang bên cạnh là hần,nó bắt đầu bật chế độ rung:

- Đây, làm sao tôi ra được đây? Mà mấy giờ rồi.

Cái gì ” tôi” á, hồi nãy anh anh, em em ngọt xót mà bây giờ thái độ này là sao?

- ừ thì anh đã nói với em rồi, anh xin cô phụ trách vệ sinh đó, mà em ngủ nên anh bế em ra xe, hết giờ làm rồi, thôi đi ăn chút gì nhé.

Ngân đáp:

- Tuấn, anh biết nấu cơm không ,hôm nay đừng đi tiệm nữa, trở tài nấu ăn cho em coi đi

Hà, nó thay đổi 180 độ ý nhỉ ,nói thật món tử của hần là món cháo , hồi bữa cô ăn thôi chứ còn chuyện cơm nước hần mù tịt, hần nấu cơm chắc tầng dưới cháy, tầng giữa nhão, tầng trên sống nhăn răng ^__^.

38. Chương 38

- -Thật sự anh không biết nấu ăn, nhưng nếu em thích ăn cơm ở nhà thì anh có thể học dần dần để nấu cho em ăn.(cảm động ghê nhỉ)

Nó nở một nụ cười hạnh phúc:

- Thôi , em biết nấu mà, má em nấu ngon lắm, nên có học lỏm vài bí kíp võ công.Về nhà em đi

- Thế đi siêu thị mua đồ nấu nhé.

Một buổi cơm tối đơn giản thôi nhưng rất ấm áp, nó nấu ăn còn hẳn thì phụ nó, nhặt rau- đây cũng coi như một nhiệm vụ rất khó với tuần à -- , xong xuôi nó tiễn hẳn về

- Thôi Tuấn về đi, nhớ lái xe cẩn thận.

Nói rồi Ngân nhón chân lên ,hôn hẳn một cái nhẹ vào má.

- Chúc ngủ ngon.

Nó vội chạy về nhà trọ , mặt ửng hồng:” Sao mình nông nổi thế cơ chứ”. Còn hẳn cứ đứng ngây ra ở đó, vừa rồi là nó chủ động hôn hẳn ư, hạnh phúc quá, hẳn cứ đưa tay sờ lên chỗ nó hôn và tự mìm cười, hạnh phúc có thể kéo dài lâu với họ không đây?

Những chuỗi ngày hạnh phúc đang diễn ra, 1 tháng sau Thảo đã trở về , và chuẩn bị cho mình một kế hoạch để lôi kéo Tuấn về phía cô. Sáng nào cũng vậy hẳn cũng tới đón nó đi ăn chung, rồi bắt đầu một ngày làm việc, chiều hôm đó chả hiểu sao khuôn mặt nó không được vui cho lắm, thấy thế hẳn hỏi:

- Hôm nay , em không khỏe à?

- Hừ, anh còn quan tâm tôi nữa cơ chứ, tưởng đâu quan tâm đến cái cô chân dài hồi sáng rồi cơ chứ, rõ là người ta đang cố tình tiếp cận anh vậy mà anh còn quan tâm, nói cười với người ta nữa, xuất nhẹ có một chút mà đưa người ta đến phòng riêng của anh rồi đó.

Hẳn há hốc, chả biết giải thích sao, cô ta là nhân vật quan trọng trong công ty đối tác , nên phải thuận theo ý cô ta một tí, còn chuyện đến phòng riêng là do hẳn và cô ta có chuyện cần bàn về việc làm ăn hai bên, vậy mà Ngân lại hiểu lầm là hẳn đang cố tình ve vãn người ta, nhưng không sao cô ghen cũng dễ thương đó chứ.

- Mà em đang ghen với người ta à.

- Ai thêm ghen bóng ghen gió với cô ta,xí, từ nay anh muốn qua lại với cô nào thì qua, tôi không qua tâm nữa.

- Đấy, càng ngày em càng giống cô vợ quân chồng rồi đó nhé.

- Ai thêm làm vợ anh chứ,

- Không làm cũng phải làm, em phải chịu trách nhiệm cho những tổn thương tinh thần mà anh đã chịu trong thời gian quá, em phải bù đắp hiểu không, cô vợ của tôi ơi.

Nói rồi hẳn ôm lấy nó, ở phía xa có một bóng dáng quen thuộc của ai đó:

- Hai người hạnh phúc quá nhỉ, cứ tận hưởng đi, không lâu nữa đâu .

~”Hạnh phúc trên đời quá đổi mỏng manh .

Anh sẽ giữ, bằng chân thành em ạ!.Rồi chúng ra sẽ vượt qua tất cả. Giông bão ở xa rồi em sẽ thấy bình yên”

~~Ngày hôm đó lẽ ra ngày hạnh phúc của Tuấn và Ngân, vì tối nay Tuấn sẽ cầu hôn Ngân, nhưng một cú điện thoại bất ngờ từ chiều gọi đến cho Tuấn, hẳn vội lái xe đi vội ,nó hôm nay rất vui, rất hạnh phúc, làm việc chăm chỉ, tan giờ , về nhà nó mặc một bộ váy đầm mà hẳn bắt buộc tối nay Ngân phải mặc, còn dặn cô nên trang điểm nhẹ nữa chứ, một cuộc điện thoại gọi đến, cô vội chạy đến nhà Tuấn, mở cửa vào phòng ngủ, một cảnh tượng không muốn thấy những phải thấy, Thảo và Tuấn đã trần truồng , ngủ say như chết , thế ai nhắn tin báo nó đến đây vì tuần bị thương nhẹ, nhưng thật nực cười lại chứng kiến cảnh nóng bỏng của 2 người này, thì ra là thể tình cũ không rủ cũng đến .

39. Chương 39

Nhưng Thảo với Tuấn chưa chia tay mà, hóa ra Ngân cũng chỉ là một vật thể thân cho một tháng đi công tác của Thảo, chắc hẳn cảm thấy cô đơn nên mới tìm đến nó ,nhiều khi Ngân ích kỉ nghĩ rằng Tuấn là của riêng cô.

Nhưng thật sự là sai lầm, sai lầm khi nó đã quá yêu hấn, nó chợt cười rằng:” ồ , hóa ra mày chỉ là người thứ 3 thôi”. “Nếu biết hạnh phúc mỏng manh như cánh hoa bồ công anh, tôi đã không để tâm hồn mình ngập gió”. Nó bỏ đi, nước mắt không kiềm chế được mà cứ lãnh dãi, tối nay trời mưa nặng hạt, nó không ngần ngại mà dầm mình dưới mưa, khóc cho thỏa thích, vì đây chỉ là nước mắt của ông trời chứ không phải nước mắt của nó. Khóc đi nào cô bé của tôi ơi, khóc đi rồi để nỗi đau trong tim hòa cùng nước mưa sẽ phai nhòa một phần nào đó, tôi đồng cảm với nỗi đau mà bạn đang trải qua.

Sáng hôm sau, mặt nó bơ phờ nhợt nhạt chắc là bị cảm lạnh rồi, còn hấn mở mắt ra phát hiện được sự thật kinh hoàng là hấn đang trần như nhộng, bên cạnh hấn là thảo. Chuyện gì đang xảy ra đây, hấn nhớ là Thảo gọi điện cho hấn vào có chuyện cần nói gấp, rồi hấn uống một cốc nước cam dó thảo làm, rồi chả hiểu chuyện gì xảy ra tiếp theo nữa, Thảo ngồi dậy cười với tuần, một nụ cười đầy thỏa mãn. Hấn quát lớn:

- Cô đã cho thuốc vào nước uống của tôi.

- ừ thì sao, nhưng giờ anh phải chịu trách nhiệm với tôi, những ảnh mà tôi với anh nằm cạnh nhau , còn thêm nhiều ảnh “nóng” khác nữa, nếu cho cả công ty biết thì thế nào nhỉ, thú vị đó, tôi đã bảo trước rồi, tôi không có được anh thì đừng hòng con nhỏ quê đó có được.

Hấn tức giận , khi biết rõ mưu mô của Thảo, Tuần tát cô một cái thật mạnh:

- Đồ dê tiện, cô chẳng khác nào con “điếm” .

Hấn vội mặc quần áo vào, đi ra khỏi phòng thì thảo nói vọng ra:

- Không biết cái cô bé nhà quê của anh bây giờ sao, khi tối hôm qua tận mắt chứng kiến cảnh này, chắc giờ cô ta đau khổ lắm.

Hấn giật mình, sợ sệt, sợ nó sẽ hiểu lầm hấn, Tuần vội đi đến công ty, xông thẳng ngay đến phòng nhân viên vệ sinh kéo nó đi trước mặt của biết bao nhân viên trong công ty. Lên sân thượng, nó hét:

- , Anh điên à, Anh thả tôi ra, chơi với tôi nhiều đó là đủ rồi, lúc đầu anh đừng tỏ ra quan tâm tôi để giờ tôi mang tiếng là kẻ thứ 3 anh biết không, thôi tôi mệt rồi, tôi phải đi làm.

- Ngân, nghe tôi giải thích một lần thôi, tôi và thảo không có chuyện gì hết thật đó, đều là do Thảo cố tình dựng lên để lừa gạt em đó, hãy tin tôi, một lần thôi, tôi xin em đó.

- Tôi tin anh, nhưng càng tin vào những gì mắt tôi thấy tối qua, anh bảo tôi tin làm sao đây , khi 2 người đã làm chuyện gì đó.

Ông trời rõ là đang trêu đùa 2 người bọn họ , hấn cảm thấy tim mình rất đau, tự biết rằng nếu mất ngân, hấn sẽ hối hận cả đời. Tuần quỳ xuống trước mặt ngân, lần đầu tiên trong đời vì một cô gái mà hấn đã đánh mất đi lòng tự trọng vốn có của mình, lòng tự trọng thì làm được chuyện gì cơ chứ, nếu đổi lại được hạnh phúc của hấn và ngân , Tuần sẽ cam lòng.

- Ngân, hãy tin anh được không em?

Nó cũng muốn tin lắm, nhưng chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu, con gái nhiều khi rất khổ, chuyện “đó” nếu xảy ra thì thảo đã mất đi lần đầu của mình, nếu Tuần không chịu trách nhiệm, trong trường hợp thảo lấy người khác khi biết rằng, lần đầu cô gái đó đã trao cho người con trai khác thì sẽ như thế nào, thảo sẽ ra sao đây?.

- Chúng mình đừng như thế nữa, hãy giữ quan hệ bạn bè như trước kia nhé

Lord Bgron:”Tình bạn có thể và thường phát triển thành tình yêu, nhưng tình yêu thì không bao giờ đi thành tình bạn” nó không biết điều đó ư . Nói rồi nó mỉm cười bỏ đi, cổ mỉm cười để tỏ ra không có chuyện gì , nhưng thật sự bên trong rất đau, đau lắm.

40. Chương 40

Ngân, nó vội bắt chuyến xe buýt để đi đến quán ba nơi mà hấn đang uống, rõ là nó vẫn còn đang rất lo lắng cho hấn mà, đến nơi.

- Tuấn , đừng uống nữa đi về.

Hắn giờ trông rất thảm , hắn cố đưa mắt nhìn về phía ngân khi nghe giọng nói ngọt như đường ấy, sao mà quen quá.

- Ngân à, anh thật sự rất nhớ em, anh sai rồi, tha lỗi cho anh được không, anh sẽ không bao giờ chấp nhận rằng chúng ta sẽ là bạn khi có ngân ấy chuỗi ngày hạnh phúc.

Và hắn đã khóc, những giọt nước mắt như nổi lòng của hắn, cũng chỉ vì một cô gái mang tên” Ngân” , nó đã cố kiềm nén cảm xúc của mình lắm để không bật ra tiếng khóc.

- Thôi nào đi về .

Ngân đưa hắn về nhà, công nhận là hắn trông thể chữ nặng chả khác nào con ục, đang đi về thì bàn tay hắn giữ lại, bất ngờ phản ứng không kịp nó ngã nhào vào lòng hắn, mùi hương thơm của hoa lưu ly , không lẫn vào đâu được , hắn đè nó xuống giường.

- Tuấn thả tôi ra nhanh.

Nhưng dường như tiếng kêu của nó không tác dụng, hắn xé quần áo nó, ... thế là lần đầu tiên của nó đã trao cho người mà Ngân yêu.Sáng mở mắt dậy, cảm thấy toàn thân vô cùng đau nhức, hắn đã dậy từ lúc nào, ôm chầm lấy nó trong niềm hạnh phúc:

- Dậy rồi à, ngủ tí nữa đi.

- Ừ..m,

Nó xấu hổ chết đi được, sao trên mình không còn mảnh vải nào che thân thể này, nhưng mệt quá đành thiếp đi, hắn ngẩng nhìn nó, bây giờ nó giống như chú chim sẻ cho cần được che chở , bảo vệ, tại sao lúc nào cũng tỏ ra mình mạnh mẽ trong khi cô yếu đuối cơ chứ.Đa số đàn ông đều muốn người phụ nữ của họ yếu đuối một chút để họ chính là bề vai vững chắc nhất cho người phụ nữ tựa vào , và hắn cũng không ngoại lệ. Một lúc sau, nó tỉnh dậy thì chợt nhận ra người bên cạnh nó đã đi đâu rồi, Ngân bên lấy một cái áo sơ mi khá dài của tuần mặc vào, vừa ra khỏi phòng thì đã ngửi thấy mùi thơm cháo, thì ra đây là món sở trường của hắn.

- Dậy rồi à, ăn chút gì đi.

- ừm.

- À cái áo tôi mượn một tí, một chút anh có thể đi mua giúp tôi một bộ quần áo được không ?

- Ừm, em ăn đi.

Nó ăn hết phần cháo, hắn đi ra ngoài, nó giờ đây không còn là một cô gái ở tuổi đôi mươi nữa mà đã trở thành phụ nữ rồi, nó cũng không thấy hối hận vì chuyện của hôm qua, vì má nó đã từng nói rằng:” Lần đầu tiên của con, hãy trao cho người mà con yêu thương nhất”, dù biết rằng nó với hắn còn có nhiều rào cản mà bắt buộc hai người phải vượt qua. Liệu rằng nó có đủ tin tưởng vào tình yêu của Tuấn dành cho cô?

Hắn trở về mua một bộ quần áo đơn giản, nó mặc vào, rồi Ngân nói:

- Tôi đi về, à ừ chuyện tối qua , tôi không cần anh phải chịu trách nhiệm, hãy coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra nhé.

Hắn tức giận:” Cái gì , coi như chưa từng có chuyện xảy ra á, đó là điều anh không thể làm được ” nói rồi tuần giữ ngân lại.

- Từ nay em cứ ở lại đây đi.

- Anh điên à, tôi có nhà tôi về ,không phiền đến anh,tôi không muốn làm kẻ thứ 3 , anh hiểu không, chúc anh với thảo hạnh phúc.

- Em mới là kẻ điên , thật sự em muốn anh với thảo quay lại đến thế ư

- Tất nhiên rồi.

- Được, anh sẽ làm theo nguyện vọng của em, vì đó là điều em muốn.

Nói rồi nó đi nhanh ra khỏi cửa. Tự dặn lòng mình:” Chấm dứt rồi” , hần đường như đang muốn điên lên vì nó

- Tôi vì em mà muốn phát điên đây.

41. Chương 41

Sáng ngày hôm say, vẫn như mọi ngày, nó vẫn đi làm với sự mệt mỏi nhẹ, nó làm công việc phân công, vô tình chạm mặt hần và thảo đang tay trong tay nói cười rất hạnh phúc, như một phép lịch sự.

- Chào tổng giám đốc

Nó chào nhưng hần tỏ vẻ không chú ý đến, thôi được cũng chẳng sao, ngân nên vui mới phải vì đây là điều nó muốn mà.

~1 tháng sau.

Hần và nó vẫn như vậy, vẫn cố tình tránh mặt nhau, cả hai đều hiểu rõ rằng bản thân họ cần thời gian để xác định lại tình cảm của mình, còn Thảo lúc nào cũng đeo bám Tuấn(Cô ta không chán sao nhỉ), một buổi trưa nọ.

- Anh Tuấn tối giờ đi ăn cơm trưa rồi

- Ừ

Hần và Thảo đặt chân đến phòng ăn chung của nhân viên, bước vào đầu tiên đã nghe tiếng xì xầm của mấy bà tám nhiều chuyện.

- Ê phu nhân tương lai của công ty kia.

- ừ

Nó xoay mặt ra thì chạm ngay ánh mắt của Tuấn, nó cố tình không để ý và tập trung cao độ vào đĩa cơm của mình, đúng là có ăn cơm mà ăn cũng không ngon nữa có cần phải đi 1 cặp đến đây không? Chẳng hiểu sao mấy bữa nay nó bị vấn đề gì mà ăn cơm không ngon vệt nhạt nhẽo, nhắc đến hai chữ” cá” là nó muốn nôn ra rồi, Ngân nghĩ:” mấy hôm kia dạ dày dễ chiều lắm mà, sao hôm rày nóng tính thế” .

Hần và Thảo cố tình lại ngồi chung bàn với nó, muốn chọc cho người ta bỏ tức đây mà. Thảo bày đặt ngây thơ hỏi:

- Mình với Tuấn có thể ngồi đây không?

Nó trả lời một cách hồ hững:

- Tùy 2 người.

Tuấn đang nhìn chằm chằm vào nó,” Ôi khó chịu quá đi mất” , Ngân cũng không để ý nữa, dụng tới miếng cá, nó bụm miếng chạy 1 cái lèo ra phòng vệ sinh, chắc là bữa nào ngân nên đi kiểm tra thử xem dạ dày có vấn đề gì không đã, hay mắc chứng khó tiêu nhỉ?, mà đâu phải triệu chứng như vậy đâu , nó vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh thì gặp hần đứng trước đó.

- Em bị sao à?

- Không cần anh quan tâm, tôi rất rất là khỏe, mà sắp làm gì đứng trước nhà vệ sinh không sợ người ta bàn tán à.

- À ừ , vô tình thôi .

Nó nói lí nhí trong miệng “ Vô tình hả, tôi thấy cố tình thì hơn” , chiến đấu xong buổi trưa, tất cả mọi người đều quay trở lại làm việc, và nó cũng không ngoại lệ nhưng thật sự nó không khỏe. Thấy thế mấy chị nhân viên làm cùng hỏi :

- Em không khỏe chỗ nào à, hay sao mặt tái lét thế kia.
 - Dạ , không sao , nhưng một chút lại cảm thấy buồn nôn khi ngửi mấy cái mùi thức ăn.
- p/s: Do cô đang dọn dẹp vệ sinh trong nhà ăn chung đó.

- Đừng nói với chị là em có ấy rồi đó nha
- Bà nói bữa à, ngân nó chưa có bạn trai mà.
- Em bị dạ dày đó chị , từ nhỏ đến lớn em bị hoài hà.
- Ủ, thấy chưa, cái miệng của bà đúng thật là, làm em nó sợ chứ.

Nó nghe đề cập đến vấn đề đó sợ chứ, nhưng vừa có ý nghĩ đó đã dập tắt ngay lập tức. Tuấn về phòng làm việc với khuôn mặt lạnh tanh, vừa đúng lúc đó có một nhân viên nữ đưa bản kế hoạch, ả mặc áo sơ mi mà cúc áo trên không cài lại , vấy ngấn (-__- có chủ ý đây mà ,chắc là muốn sự chú ý từ hấn nhưng thật sai lầm cô bé ạ) ả bước vào phòng đưa bản kế hoạch.

- Sếp bản báo cáo của em.

Hấn không thèm nhìn lên chỉ chăm chú đến một đồng tài liệu trên bàn, lười biếng nói:

- Tôi nhớ không lầm, là bản báo cáo này nộp cho trưởng phòng kế hoạch rồi mới đưa tôi thì phải , chứ đâu có khái niệm đem lọt lọt từng người, từng người.

Rồi Tuấn xem sơ qua .

- Bản báo cáo rời rạc, không thực tế, quá kém thành quả 2 tuần của cô đây sao?

Hấn văng nó trước mặt cô ,ngước nhìn lên. Mặt cô sợ quá tái lét .

- Cô đi về làm lại, đồng phục cô đi làm trông có vẻ mát mẻ nhỉ?
- Dạ em về làm ngay, lần sau em sẽ chú ý đến cách ăn mặc hơn.Chào sếp.

42. Chương 42

Hấn ra ngoài mua một chai nước ngọt để uống thì vô tình bắt gặp Ngân đang làm việc , lướt nhanh qua nhưng dường như 2 người họ cảm nhận được trong lòng ngực họ đang nghe rõ tiếng tim đập, bỗng nó ngã xuống, mọi người hốt hoảng:

- Ngân ơi, em có sao không? Sao mặt tái lét vậy nè,em tỉnh lại đi, đừng làm chị sợ.

Hấn dường như bây giờ không để ý rằng ở đây rất đông người qua lại, họ sẽ bàn tán mà vội chạy nhanh lại bế nó đi, trước sự ngỡ ngàng của biết bao nhiêu nhân viên ở đây và cả thảo nữa:

- Chết tiệt, ả hồ ly, tao hơi coi thường mày rồi đó, tối hôm đó mày chưa đủ tỉnh sao?

Hấn đưa Ngân đến bệnh viện gần nhất, hấn đang rất lo ,bế nó mới biết hóa ra Ngân nhẹ đến thế . Bác sĩ già từ trong phòng cấp cứu bước ra nói:

- Anh là chồng của cô bé phải không?

Tuấn đành đáp:

- Vâng ạ, vợ tôi có bị gì nghiêm trọng không?
- À ừ cũng không có gì nghiêm trọng lắm, chỉ là vợ anh đang thời kì thai nghén ăn không được nên thiếu chất, coi chú ý bồi dưỡng sức khỏe là được.Bây giờ đang chuyển dịch anh muốn vào thăm thì vào đi.
- Bác sĩ nói sao, vợ tôi mang thai?
- ừ chả nhẽ anh không biết sao, 3 tuần rồi đó .
- dạ, cảm ơn bác sĩ

Hắn quá bất ngờ, cũng rất đổi hạnh phúc, hắn chuẩn bị lên chuẩn bố rồi đó, không kiềm được niềm hạnh phúc đó hắn vội đi vào với ngân. Nhìn khuôn mặt hốc hác của nó, lòng hắn nhói đau, trong người ngân giờ đang mang một sinh mệnh nhỏ bé, nó là sự kết tinh của tình yêu 2 người, hắn tự hứa với mình, từ nay sẽ đem lại hạnh phúc cho mẹ con Ngân, vì hắn mà nó đã khổ nhiều rồi. Ngân mở mắt ra, tự hỏi rằng:” Mình đang ở đâu đây, có phải công ty không nhỉ”, nghiêng đầu qua bên phải thì chạm mặt hắn, cái quái gì đang diễn ra ở đây.

- Anh, anh làm gì ở đây.

- Đây là bệnh viện, em bị ngã nên tôi đưa em vô đây, em nghỉ chút đi, còn mệt đó, mà em muốn ăn gì không anh mua

- Thôi, tôi không cần, cảm ơn lòng tốt của anh

Hắn cũng không vội vã nói ra “ tin vui” với nó, hắn mỉm cười đầy hạnh phúc, còn nó lắc đầu:” chẳng biết anh ta có bị biến thái không nữa, mà tự nhiên nhìn mình rồi cười”.

- Này, tôi khỏe rồi, tôi muốn đi về.

- Không .

- Anh không về tôi về.

- Tôi nhớ không lầm, em không đem theo tiền, mà em muốn ra viện thì em tự hiểu.

- Anh cho tôi mượn nhé, mai tôi trả, hứa đó không vịt đâu mà sợ.

- Không, em ở đây khi nào khỏe hoàn toàn rồi về.

Nó than :” đúng là ép người quá đáng mà”, nói rồi hắn bỏ đi đâu đó, Ngân cũng chẳng biết, nó ngủ thiếp đi. Hắn ra ngoài gọi điện cho thư kí của anh ta?

- À, tôi sẽ nghỉ 1 tuần, cô coi xử lí hết mấy công văn tôi để trên bàn, rồi gửi gmail lại cho tôi

- Sếp có việc gì bận à?

- ừ.

Nói xong hắn tắt máy, đi ra ngoài mua một ít cháo, với trái cây cho nó.

Còn ở công ty, mọi người đàn bàn tán xôn xao cái vụ khi nãy.

- Ê, hồi nãy mà có thấy gì không, sếp tổng bế con nhỏ nhân viên vệ sinh đó, trước sự chứng kiến của biết bao nhiêu người, đúng là ghen tị quá đi thôi.

- Nghe đâu nói, con nhỏ đó bạn học cùng lớp với sếp hồi cấp 3.

- À thì ra là thế. Thế mà tao cứ tưởng tình nhân của sếp cơ đó.

- Mày khùng à, sếp mình đẹp trai như thế, đời nào thích con nhỏ quê mùa đó.

- ừ ha

Hắn mua xong về thì thấy nó đã ngủ từ khi nào, hắn kêu nó dậy:

- Này, dậy ăn chút cháo đi.

Nó đang ngủ mà ai đang kêu nó dậy, thật bực cả mình.

- Để yên cho tôi ngủ.

43. Chương 43

Nói rồi nó chép chép miệng rồi tiếp tục với cuộc hành trình, hắn cũng phì cười, nó ham ngủ đó chứ, nhưng trách sao được, phụ nữ trong thời kì thai nghén đều thế.

Nó ngủ dậy thì đã chập tối, hân cũng thiếp đi, vừa lúc đó bác sĩ đi vào.

- Cô đã đỡ chưa ?
- Dạ, khỏe rồi à.
- Nhớ ăn uống đầy đủ, để chăm sóc đứa nhỏ trong bụng.
- Bác sĩ nói sao, đứa nhỏ trong bụng?
- Cô mang thai 3 tuần rồi. Thôi chút nữa y tá sẽ vô chuyển dịch cho cô, nhớ gì tôi dặn. Chào cô.
- Chào bác sĩ.

Nó sưng sờ, làm sao có thể được ,chả lẽ tối hôm đó?, hân tỉnh nhìn mặt nó biết chắc là nó biết chuyện rồi.

- Em thích ăn gì để anh mua?
- Không đói, không ăn.

Hân biết nó vẫn đáng buồn chuyện hân và thảo nên thế.Nó bây giờ vừa lo sợ vừa hạnh phúc, lo sợ vì sợ thảo biết chuyện sẽ tiếp tục giở trò gì đó với nó, hạnh phúc vì có một thiên thần nhỏ bé đang từng ngày từng ngày lớn dần lên trong bụng. Bây giờ ngân phải đối mặt với Tuấn thế nào, chả lẽ như trước kia, hay tỏ ra không quen biết, nó rất yêu Tuấn nhưng chứng kiến cảnh kia thì không thể nào mà kiềm chế được sự tức giận, nó biết chứ hân bị Thảo lừa chứ, nhưng sao, nó không có đủ niềm tin vào hân ư?, chắc thế, nếu có một niềm tin đủ lớn vào người mình yêu thì nó đã không như thế này rồi.

Hôm đó Thảo vô tình đi tiêm thuốc phòng chống ung cổ tử cung bất ngờ gặp Tuấn đi vào khoa sản, vì sự tò mò hiếu kì cô đi theo sau, và thấy hân vào phòng bệnh.

- Tuấn làm gì mà vô đó nhỉ, có người thân mới sinh à, sao mình không biết.

Lúc đó có một nữ y tá từ phòng đó bước ra, thảo bèn hỏi:

- Chào cô, cô có biết ai là bệnh nhân phòng đó không ạ, tôi đang muốn tìm một người nằm trong dãy phòng này mà quên mất số phòng rồi.
- À tên ngân.
- Cảm ơn cô, mà cô ấy bị gì thế ạ? Ngân là bạn thân của tôi, nghe ngân nằm bệnh viện khoa này.
- Cô ấy đang dưỡng thai thôi, thôi bạn vào thăm đi.
- Cảm ơn.

Thảo sốc khi nghe tin này, cái gì “ dưỡng thai” đùa với cô à, thế thì chả nhẽ Tuấn là bố đứa bé, không được, không thể để chuyện này xảy ra bằng mọi giá phải cho đứa bé “ biến” khỏi thế gian này. Tình yêu thảo dành cho Tuấn quá lớn, khiến cho cô không từ một thủ đoạn nào để có được hân (cái này gọi là mù quáng nè --)

Thấy ngân đang cười sặc sụa vì đọc truyện “ Đoraemon”, lớn rồi nhưng nó còn trẻ con lắm, hân bèn tới nói:

- Ăn cháo đi , ăn xong rồi đọc
 - Không đang tới đoạn hay, để đó đi chút ăn.
 - Ngoan, nghe lời vì đứa con trong bụng nữa, ăn đi.
- Ngọt mật chết rồi.Nó bắt đầu làm nũng
- ừm, thế dứt ăn nhé.
 - Em cứ như con nít ý.
 - Thế không dứt à, thôi không ăn nữa.
 - Được rồi, anh có bảo là anh không dứt đâu.

Nó nở một nụ cười hạnh phúc, thật vui khi ông trời đã ban cho nó một thiên thần bé nhỏ, nhiều khi ngân tự hỏi rằng:” tại sao ông trời lại bắt công với con thế,ông không phú cho con một vẻ bề ngoài nào cả, còn nhần tâm cướp đi người cha đáng kính nhất” nhưng giờ nó không trách ông nữa. Bây giờ điều ước nhỏ nhoi của nó chỉ là một tổ ấm gia đình thôi, để con nó sinh ra có sự chăm sóc của cha, sự ân cần của mẹ.Mắt ngân ngân lệ, thấy thế hần hỏi:

- Sao khóc thế?
- Vì em quá đổi hạnh phúc.
- Về sau, anh sẽ cố gắng bù đắp những mất mát trước kia cho mẹ con em, ngoan nào, ăn hết cháo rồi anh đi gọt trái cây.
- Ừ..m

44. Chương 44

1 tuần cứ thế lặng lẽ trôi qua,hần bắt đầu quay lại công việc, còn nó thì thấy thật là bức mình, tại sao tuần không cho nó về nhà chứ, 1 tuần rồi ,cứ bắt người ta ở đó, thật là buồn chết đi được.Đang giận tuần, thì hần lại gọi tới.

- Trợ lí anh đưa cơm cho em chưa? Nhớ ăn cho hết đó, rồi nằm nghỉ ngơi đi, chiều anh qua.
- Không có hứng ăn, ở trong đây buồn chết đi được, hay ngày mai xuất viện nhé, em khỏe rồi, khỏe lắm lắm rồi ý.
- Không.
- Anh , đồ xấu xa.
- Thôi nhớ ăn nhé, anh bận rồi.

Chiều hôm đó, một buổi chiều nắng dịu nhẹ, thật đẹp, nó ra ngoài để hít thở khí trời để cho khuây khỏa. Đi dạo thì thấy bên kia đường có quán bán phở rất ngon, cơn thèm ăn lại nhen nhóm trong nó , thế là ngân đi qua đường, mà không để ý rằng, nguy hiểm đang cận kề. Một chiếc xe oto bất ngờ phóng tới, cố tình đâm nó, như một phản xạ nó tránh .Và bất ngờ mất thăng bằng , ngã xuống, ngân ôm bụng, và thấy máu từ đầu chảy ra, nó sợ quá ngất lịm đi.

Hần đang làm việc thì nhận được một cú điện thoại số lạ.

- Alo , anh có phải chồng của cô Ngân không ạ.
- Đúng rồi, có việc gì?
- Anh nhanh đến bệnh viện, cô ấy đang trong tình trạng nguy cấp.
- Các anh nói cái gì, ngân trong tình trạng nguy cấp.
- Cô ấy bị xe đụng, nên đến nhanh đi.

Hần hốt hoảng, chạy nhanh nhất có thể để tới bãi đỗ xe, tay hần đang run,hần sợ sợ ngân sẽ có chuyện gì đó không may.

Còn ở kia một ai đó, đang đặc ý.

- Sao rồi, xong chưa.
- Xong rồi, tôi chắc rằng đứa bé trong bụng đã đi đời nhà ma.
- Tốt lúc, tôi sẽ gửi cho anh 20 chai.
- Ok, thỏa thuận thành công.

Hần đến thì ngân đang phòng cấp cứu, thấy bác sĩ đi ra hần liền đi đến hỏi:

- Vợ tôi có sao không bác sĩ.

- Anh bình tĩnh, rất buồn là đứa con không giữ được, còn mẹ thì chỉ xước nhẹ thôi, cố trấn an tinh thần vợ cậu, chắc sẽ bị sốc đó.

- Tôi cảm ơn bác sĩ, tôi có thể vào được không.

- Được rồi.

Bước vào phòng lòng hẫng nặng trĩu, tại sao lại như thế này, ông trời đang đùa giỡn với ngân và hấn ư?, nhìn khuôn mặt hốc hác của nó, lòng hẫng đau quặn, rồi sao đây, nó sẽ đối diện với thực tế phũ phàng này như thế nào. Ngân mở mắt, giật mình gọi tuần:

- Tuần, con của chúng ta sao rồi?

- ừ.. m em bình tĩnh đã.

- Bình tĩnh sao được, anh nói đi.

- ừ..m chắc ông trời không muốn cho chúng ta đứa con này.

Nó khóc òa lên, đau lắm, có ai hiểu được nỗi lòng nó lúc này, một người mẹ đã mất đứa con.

- Con ơi, mẹ xin lỗi con , mẹ đã giết con rồi, giá mà lúc đó mẹ không băng qua đường thì đã không có chuyện gì rồi.

Tuần thấy thế liền ôm ngân:

- Thôi em đừng có tự trách mình nữa, có lẽ đứa bé không có duyên với hai chúng ta.

- Hu. Hu em xin lỗi, em đã không giữ được con của hai chúng ta.

- Không sao cả, lần này không được, vẫn có thể lần sau mà.

- Hứ, ai thèm có con với anh.

- Đừng khóc nữa nhé.

Nó nín đi, nhưng nỗi đau không thể nào phai nhòa đi được, sờ vào bụng phẳng lì, tự biết rằng đứa trẻ đã ra đi mãi mãi.

- Thôi em ngủ tí đi, mai dậy rồi mọi chuyện sẽ ổn.

- Ừ..m, anh cũng về nghỉ đi em không sao cả.

- Không sao, anh ở lại với em.

Sáng hôm đó, nó xuất viện , và hấn cứ khẳng khẳng bắt nó về nhà hấn, vì hấn sợ ở một mình sẽ nghĩ lung tung. Nó đành đồng ý. Rồi hấn đi làm, ngân đang nằm nghỉ thì bất ngờ có một cuộc điện thoại gọi đến.

- Alo, ai đó.

- Ngân à, tôi Thảo đây, ra quán cafe hồi bữa, nói chuyện.

- ừm

Nó đi đến điểm hẹn, và gặp thảo.

- Thảo gọi tôi ra có chuyện gì à.

- Không vòng vo nữa, mà tôi đi thẳng vào vấn đề luôn, ngân rời xa Tuần đi.

- Vì sao?

- Cô đã chứng kiến cảnh hồi bữa mà không tự động rút lui à, thôi chuyện đó không đủ thuyết phục cô nhĩ . Cô ở bên Tuần thích hợp hử, một kẻ nghèo, không có địa . Và nếu Tuần lấy cô, cô giúp được gì cho Tuần , cô chỉ là vật cản đường cho những bước đi của cậu ấy mà thôi, hiểu không? Nếu thật sự yêu Tuần hãy

rời xa đi, vì tương lai của cậu ấy. Cô hãy nhớ rằng tình yêu thôi là chưa đủ, còn cùng tầng lớp nữa đó, cái đó mới giúp cậu ấy có những bước tiến xa hơn trong sự nghiệp.

45. Chương 45

Nói rồi Thảo bỏ đi, ngân vẫn ngồi đó, suy nghĩ những lời cô ta vừa nói. Chiều đến, nó hôm nay tắt bật chuẩn bị những món ăn ngon để cùng hân về thưởng thức, có lẽ bữa ăn này là cái kết cho nó và hân. Hôm nay hân về sớm vì sợ nó ở nhà buồn, bất ngờ trước bàn ăn nó chuẩn bị, hân ôm nó từ phía sau.

- Hôm nay, có sự kiện gì quan trọng à, hay sao nấu nhiều món thế.
- Đâu có chỉ là tấm bổ cho anh thôi.
- Thôi thay đồ rồi ra ăn, mùi mồ hôi kinh quá.
- ừm.

Nói rồi hân hôn phớt nhẹ trên trán nó rồi đi về phòng. Một buổi tối đầy ấm cúng.

Xong rồi nó tính ra sôpha phòng khách ngủ thì hân ôm lại.

- Ngủ trên giường đi, sợ gì à.
- Đâu có.

Đây là lần tiên hân và nó ngủ chung một giường, trong trạng thái tỉnh táo, khá hồi hộp, bất ngờ nó ôm hân từ phía sau, khiến hân giật cả mình. Ngân nói thì thầm:

- Cảm ơn ông trời đã cho em được gặp anh.

Nói rồi nó chìm vào giấc ngủ. Sáng sớm khi tỉnh dậy, thì nó đã rời khỏi giường từ khi nào, chắc là đi nấu đồ ăn sáng rồi, hân bước ra khỏi phòng tới phòng bếp, kì lạ là nó không có ở đây, chỉ thấy một cốc sữa, và một tô cháo trên bàn kèm theo đó là một lá thư. Hân vội mở ra thì...

“ Gửi người đàn ông của cuộc đời em

Khi Tuấn đọc những dòng này thì Ngân đã đi rồi. Em xin lỗi anh nhé, rời khỏi nơi này là một quyết định khó khăn đối với em, nhưng em không hề hối hận.

Có lẽ Thảo nói đúng, em và anh ở hai thế giới khác nhau không thể nào hòa hợp với nhau được. Em đã quá nông cạn khi nghĩ rằng tình yêu chỉ cần sự quyến luyến giữa 2 người là đủ nhưng không nghĩ đến khoảng cách trong xã hội.

Anh một con người tài hoa, có gia thế vững vàng khiến biết bao nhiêu người ngưỡng mộ, còn em chỉ là một cô gái thôn quê, chẳng có tài mọn gì, gia cảnh nghèo khó, khoảng cách quá lớn Tuấn à, em không đủ tự tin để đồng hành cùng anh suốt quãng đời còn lại.

Em biết anh thấy hối hận vì những hành vi trước kia đối với em, không sao cả những chuyện qua rồi cho qua đi, em không để trong lòng đâu thật đó.

Nhiều khi em đã qua ích kỉ nghĩ rằng Tuấn là của riêng Ngân, mà không hề nghĩ đến cảm giác của Thảo, Thảo thật sự rất yêu anh. Em hy vọng anh sẽ bỏ qua lỗi lầm của cô ấy trước kia và tiến tới những điều xa hơn nữa trong tương lai.

Hạnh phúc của anh là của em, miễn anh hạnh phúc thì em cảm thấy quá đủ rồi. Người ta thường nói rằng :” Không có tình yêu vĩnh cửu, chỉ có những giây phút vĩnh cửu của tình yêu”. Em sẽ nhớ mãi những khoảnh khắc bên anh.

Thật sự, em muốn nói cảm ơn anh rất nhiều, anh như một tia nắng ấm đã soi rọi tâm hồn lạnh giá của em, đã cho em biết cảm giác yêu thương, hay nhưng nhớ một người nào đó.

Bữa tiệc nào cũng đến lúc tàn, dù muốn hay không. Em và anh cũng vậy, chúng mình đã được gặp nhau, đã có lúc giận hờn, chửi chóc nhau, hay những giây phút ngập tràn trong niềm hạnh phúc. Rồi đây tất cả sẽ trở thành những kỉ niệm, kỉ niệm mà không quan giờ quên trong cuộc đời em và có lẽ anh nữa.

Cuối thư em không biết nói gì hơn ngoài chúc anh hạnh phúc, đừng tìm em nữa, đó là ước nguyện cuối cùng của em.

Tạm biệt anh nhé, mỗi tình đầu của em. “

Hắn run run khi đọc những dòng ấy.

- Anh chiều ước nguyện của em, thì ai nghĩ đến cảm giác của anh, em đi rồi anh sẽ sống sao.

Hạnh phúc giữa hắn vào Ngân sao mỏng manh vậy. Hắn chưa quan tâm vấn đề “ môn đăng hộ đối” thì nó nghĩ đến làm gì.

46. Chương 46

Hắn liền chạy đến phòng ngủ thì thấy quần áo của nó đã không còn nữa, Ngân đã quyết định ra đi vĩnh viễn rồi, liệu nó có hối hận vì quyết định nhất thời nông nổi của mình. Hắn như người mất hồn, những giọt nước mắt lại một lần nữa rơi trên đôi má vì cô gái ấy. Tuấn tìm đến quán bar , uống rượu say mềm, có lẽ đây là liều thuốc hữu hiệu cho hắn bây giờ, Đạt thấy thế nóng giận, đánh hắn một tát:

-Mày từ bao giờ trở nên yếu đuối như vậy vì một cô gái, tỉnh lại đi, nếu mày là một thằng đàn ông thì hãy đi tìm cô ấy về, tại sao mày là chiều theo ý nguyện của cô ấy, rồi mày sẽ hối hận cả đời đó.

Hắn dường như tỉnh lại.

-Cảm ơn mày, thôi tao mệt rồi tao về đây

Hắn về nhà, một cảm giác trống vắng thấy lạ thường. Hắn tắm rửa rồi đi ngủ, quá mệt mỏi rồi.

Sáng hôm sau, như thường lệ hắn vẫn tới công ty làm, khuôn mặt lạnh lùng bao trùm cả công ty.

-Đạt à, lên phòng tao có việc

- ok tao lên liền

Đạt- Trưởng phòng kế hoạch công ty hắn đó lên tới nơi.

-Có chuyện gì à?

-Mày giúp tao điều tra thông tin về chỗ ở của Ngân, sẵn tiện nhờ mày điều tra luôn cái vụ đụng xe xảy ra với Ngân.

-Hồi hôm đánh mày một tát có vẻ tỉnh rồi đó. Không thành vấn đề cứ để tao lo.

~ 1 tuần trôi qua.

Tuấn đã có địa chỉ nơi mà nó đang ở, nhưng hắn muốn có thời gian để suy nghĩ về tình cảm hai người. Thật sự có nên viết tiếp câu chuyện tình đang dang dở nữa hay không? Hay cứ để một cái kết như thế.

Và hắn đã biết được ai đứng đằng sau cái vụ tai nạn tưởng chừng như “ vô tình” ấy, Thảo thật sự cô đã thay đổi quá nhiều không còn là một cô bé hồn nhiên, dễ mến như ngày nào nữa, vì quá yêu hắn cô đã bất chấp tất cả đánh mất tình bạn lẫn tình người, thật sự quá mù quáng. Tình yêu nhiều khi không phải bắt ép, ép buộc rằng :” Anh nhất định phải yêu tôi bằng mọi giá” mà phải tự nguyện , sai lầm khi Thảo đã chọn nhầm đường , nhưng rõ là cô cũng hiểu rằng:” Hắn vốn không thuộc về mình”, nhưng tại sao lại có chấp đến thế, còn có nhiều ngã rẽ cho Thảo cơ mà.

Và cái kết là Thảo phải trả giá cho những hành vi thiếu suy nghĩ của mình.

~ 2 năm sau

Một buổi sáng nắng nhẹ, trời trong xanh, từng đàn chim hót líu lo bay lượn trên bầu trời xanh thẳm, La hai những ngày này đẹp lắm. Có những nỗi đau đã phai nhạt dần theo thời gian, nhưng tận sâu thẳm trong trái tim vẫn có một khoảng trống vô hình nào đó khiến 2 con người dù ở xa nhưng vẫn luôn nhớ đến nhau. Ngân giờ đây đã cứng cáp, trưởng thành hơn rất nhiều, và nụ cười cũng đã xuất hiện nhiều hơn trên đôi môi. Hân bây giờ đã thành đạt, có tiếng trên thương trường, nhưng không một phút giây nào quên đi hình bóng của ngân. Những người biết được sự tình của 2 người, hỏi hân: "Tại sao không tìm ngân", hân chỉ im lặng không trả lời. Về phần Ngân, nó đang làm việc tại một trường mẫu giáo, hằng ngày được nhìn các em thơ vui đùa, những kỉ niệm buồn lại tìm về, nó nghĩ rằng nếu bé cưng của còn sống thì chắc bây giờ đã tròn 2 tuổi, và trong tim lại nhói đau, lo lắng, luôn nhung nhớ tuần, tự hỏi rằng: "Liệu tuần sống có tốt, đã tìm hạnh phúc riêng cho mình chưa?", nó bây giờ vẫn cô đơn, mẹ ngân nói hoài: "Mày có chồng đi, cho tao nhờ", nhưng lần nào cũng vậy nó chỉ đáp lại một câu đơn giản: "Con ở vậy, nuôi mẹ là được rồi". - - -

47. Chương 47-end

Mẹ ngân giờ tay cắt đứt lời nó định nói tiếp: "Không ai hiểu con bằng mẹ, mày đã có người trong lòng, nhiều khi trốn tránh không phải là cách". Nó nghe nói vậy sững người lại mắt đỏ hoe

- Con cũng muốn hạnh phúc, có một gia đình nhỏ nhưng con không xứng với anh ấy mẹ à
- Mày sao lúc nào cũng tự ti thế, người ta không quan tâm thì mày quan tâm làm gì đến cái môn đăng hộ đối, mày cứ lấy chồng đi tao lo tất không thua kém gì con nhà người đâu.
- Nhưng đã quá muộn rồi mẹ.

Có những nỗi nhớ đang vùi sâu dưới làn tuyết trắng, và dường như mặt trời đã và đang hiện hữu Trong một cuộc khảo sát đến la hai về tiềm năng phát triển của thị trấn này, hân đã vô tình thấy một cô gái cột tóc đuôi ngựa, hồn nhiên đang chơi đùa cùng các em nhỏ khoảng 5-6 tuổi giọng cười ấy sao quen đến thế, trái tim hân lại loạn nhịp vì người đó lần nữa. Tuần lại gần đây nhìn ngân rõ hơn thì mấy em nhỏ lên tiếng:

- Cô ơi, ở trên trời mới rơi xuống một chú đẹp trai hơn ba con.

Ngân quay lại, thì ra là tuần. Tuần mỉm cười:

- Chào các con, chú là bạn của cô.
- ồ thì ra cô giáo có bạn trai,

Ngân đỏ mặt nói:

- Anh tới đây làm gì
- Vô tình thôi.
- ừ, thôi tôi bận hẹn gặp anh dịp khác.
- Nhưng anh rất muốn ở đây chơi với bọn trẻ một lát.
- tùy anh.

Cậu bé tên " Quân " lém lỉnh nói:

- Chú là bạn trai hay chỉ là bạn của cô giáo ạ.

Tuần nhìn ngân mỉm cười nói:

- chú là chồng sắp cưới của cô giáo tụi con.

Cậu bé " Quân " chẹp miệng

- tiếc quá, cháu đã đến trễ một bước.

Ngân trừng mắt với Tuần

- Anh nói gì thế? bọn trẻ hiểu lầm thì sao

- vì sự thật vốn thế mà.

Buổi học kết thúc ba mẹ đưa đón các em về, nó cũng thu dọn chuẩn bị về nhà, nhưng ông tướng kia vẫn đứng đó không có bất cứ dấu hiệu nào muốn rời khỏi

- anh hết việc để làm rồi à.

- Không việc anh làm bây giờ chính là thứ quyết định hạnh phúc sau này của anh ở giá hay có vợ đó , em biết việc đó nó quan trọng thế nào không?

- ừ thì anh cứ tiếp tục đi, tôi về.

Cái đuôi ấy , vẫn theo cô về đến nhà.

- Xin lỗi , đây là nhà tôi, phiền anh về cho

Mẹ Ngân ở trong nhà nghe tiếng nói liền đi ra Tuấn thấy thế nhanh nhẹn chào:

- chào bác gái.

- Cậu là ??

Ngân vội chen vào nói:

- Tên biến thái đó mẹ, đừng quan tâm chúng ta vào nhà thôi.

Mẹ nó nhìn khuôn chàng trai này , sao giống như người trong ảnh mà bấy lâu nay con gái mình cất giữ trên đầu giường. ” à thì ra là con rể tương lai, được được”

- Người ta đã đến nhà thì mời người ta vào nhà uống nước chứ .

- Mẹ .

- Cô la to cái gì, mẹ mày đang xem mặt con rể tương lai đó.

- AI nói anh ta là chồng con

- Trên mặt cô hiện rõ kìa.

Mẹ nó mỉm cười nói Tuấn

- Mong con thông cảm.

- Không có gì đâu ạ, mai mốt lấy về con dạy bảo sau.

Một cuộc nói chuyện kéo dài ời là dài

~~~ hi, mẹ em đã đồng ý rồi .

- Anh thật là ép người quá đáng mà

- Vì hạnh phúc về sau của cuộc đời anh thôi, ngân à quên quá khứ đi, nhìn về tương lai phía trước quá khứ qua rồi cho qua đi, anh không đảm bảo sẽ yêu em suốt đời suốt kiếp , nhưng anh đảm bảo sẽ yêu em suốt quãng đời còn lại .

- Chỉ được cái miệng

~ 2 tháng sau

một đám cưới đã diễn ra , 2 con người trải qua muôn vàn thử thách cuối cùng đã được đền đáp thỏa đáng.

- Ha ha được lắm từ nay bà sẽ trả dần dần cái món nợ ngày xưa đám chơi bà .

- Được , nếu đó là điều em muốn, anh nguyện sẽ ở bên em suốt đời để trả nợ , quá lời cho em rồi còn gì.

end

~1 chặng đường dài đã khép lại.

48. Chương Ngoại Truyện

Sau một thời gian kết hôn, vợ chồng trẻ sinh được 1 thiên thần nhí rất đáng yêu đặt tên là "hoài thu" - hoài niệm lại mùa thu, có lẽ nó gắn liền với sự rung động đầu đời của ngân và tuần năm lớp. Cô bé thừa hưởng nét đẹp từ cha, sự dịu dàng, rụt rè từ mẹ. Ai cũng cưng chiều bé cả, nên đôi lúc làm nũng, khóc nhè. Một lần bé hỏi vu vơ:

- Ba ba, bạn cường con chú đặt nói hồi đi học ba bắt nạt mẹ nhiều lắm phải không ạ?

Tuần xoa đầu con gái yêu mình nói:

- Trời sao thế được, ba thương mẹ còn không hết nói chi là bắt nạt, à mà ba nói nhỏ nghe nè, hồi ấy mẹ con đánh đá lắm ai dám bắt nạt đâu

Ngân từ sau bước tới nghe cuộc đối thoại mật từ 2 ba con, cô lườm tuần một cái

- ừm đúng rồi hồi đó em đánh đá lắm .-_-

Thu ngủ thấy mùi thiếu an toàn nên liền quấy lấy mẹ.

- Mẹ ơi, bé bé

Ngân mỉm cười liền bế thu:

- Hôm nay con ở lớp có ngoan không nè?

- Dạ, ngoan lắm ạ. Con còn được cô giáo khen nữa là đằng khác.

- Umf con giỏi lắm.

Tuần cảm giác thật lạc lõng: "tại sao không chú ý đến mình"

- ừm, 2 người nói chuyện vui vẻ gồm nhĩ, có con là quên mất tiêu chồng luôn.

thu cười tủm tỉm lại quần cổ ba hôn một cái chụt...

- Không ai giành mẹ với bố đâu ạ.

ngân nói:

- Anh thật xấu tính lớn to cái đầu con ghen với con.

- Cô giáo con hôm nay nói rằng bạn bè là phải giúp đỡ lẫn nhau, không được bắt nạt những bạn thấp cổ bé họng

Tuần gật đầu lia lịa :

- Đúng rồi, cô giáo dạy con rất đúng, hồi đi học ba hay giúp đỡ bạn bè lắm.

Ngân :

- Ừm đúng rồi anh giúp họ chơi game với tán gái chứ gì.

- Em cũng phải giữ một chút hình tượng anh trong con chứ.

- Thế là ba hại bạn chứ không phải giúp bạn rồi.

Mặt tuần đen thui:

- Con đi ngủ, mai còn đi học.

Ngân mỉm cười hạnh phúc. Cô cảm thấy mình thật may mắn khi có một gia đình ấm cúng, hạnh phúc. Một chuyện tình đẹp theo đúng cái nghĩa của nó, tình yêu của họ đã vượt qua thử thách khắc nghiệt của thời gian càng thử thách lại càng ngời sáng.

Vài lời tâm sự của tôi:

Một chặng đường dài đã khép lại. Đây là lần đầu tiên mình viết truyện nên còn rất nhiều thiếu sót, lời văn không được trau chuốt, mình không phải là một học sinh giỏi văn hay một người có tâm hồn bay bổng mình đơn giản chỉ là một cô bé bình thường trong cái xã hội tầm thường này . Mình thích đọc truyện ngôn tình, ngưỡng mộ những tác giả tài năng đã sáng tác ra chúng nên mình cũng muốn thử dù chỉ một lần đọc câu chuyện do chính mình sáng tác ra dù nó thô sơ, mộc mạc đi chăng nữa. Cảm hứng tác nên câu chuyện vào một dịp tình cờ -__- do có một đêm rớt mạng , chả làm được gì nên mới bật word ra phá , tình tiết trong câu chuyện là kết tinh của sự tưởng tượng hư ảo , chuyện tình giữa hoàng tử và lọ lem Để hoàn thành xong câu chuyện này đôi lúc rất nản vì thiếu ý tưởng, thời gian không có nhưng đã viết rồi thì phải có trách nhiệm với đứa con tinh thần của mình. Để rồi mỗi khi đọc nó mình lại cảm thấy vô cùng vui vì chính mình chứ không ai khác viết nên câu chuyện này, dù chủ đề nó không hề mới. Nếu có gì thiếu sót thì mọi người hay bỏ qua cho học muội mới tập tành chập chững viết truyện.

~~ E TO AN END

-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieng-goi-trai-tim>